Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Oppenheim, Philips.; autoriseret oversættelse af Ingeborg Vollquartz.
Titel | Title:	En skæbnesvanger Fejltagelse : roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Hjemmet, 1915
Fysiske størrelse | Physical extent:	272 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 139

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 06822 8 +Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Philip Oppenheim.

En skæbnesvanger Fejltagelse.

917 L2988

„Hjemmets Forlag – København.

EN SKÆBNESVANGER FEJLTAGELSE

ROMAN

AF

PHILIP OPPENHEIM

AUTORISERET OVERSÆTTELSE AF
INGEBORG VOLLQUARTZ

KØBENHAVN
»HJEMMET«S FORLAG
MCMXV

E·C·MONTH·PETERSENS
KGL·HOFBOGTRYKKERI

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

FØRSTE BOG

Indledning.

Jarlen af Alceston stod ved Siden af sin smukke Hustru og modtog sine Gæster i den store Hal, der førte ind til Balsalen. Det var hen imod Midnat, men Gæst efter Gæst vedblev at komme, og op ad den brede Marmortrappe, hvor Palmer og sødt duftende, fremmede Planter dannede Espalier, trængtes yndefulde Kvindeskikkelser i vidunderlige Dragter og glimrende af Juveler, høje, fornemt udseende Mænd, nogle i pragtfulde Uniformer med Kors og Ordener paa Brystet, og enkelte civile Herrer. Det var nemlig den første store Festlighed i Sæsonen, og Ingen, der hørte til den finere Selskabskreds i London, kunde tænke sig at gaa Glip af den.

Som Politiker, Diplomat og Overhoved for en adelig Familie var Lord Alceston meget afholdt. Og han fortjente at være det. Hans Ansigts Udtryk var fornemt og ædelt; hans Øjne var lyseblaa, klare og gennemtrængende som en Ørns, men hans Blik var dog langtfra koldt. Hans Mund var lille og udtrykte Fasthed, og de faa graa Stænk i hans kulsorte Haar gav ham en vis Værdighed. Hans Skikkelse var let bøjet, som den saa ofte er det hos Ryttere eller studerende Mennesker; men trods det var han næsten et Hoved højere end de fleste af de Gæster, som han bød Velkommen. Han saa' ud som det, han var — en Adelsmand, den virkelige Type paa en fint dannet Englænder. Hans Hustru saa' smuk og fornem ud,

og deres Omgangskreds tilbad hende ligesaa meget, som de beundrede ham.

Endelig synes alle Gæsterne at være ankomne, og da de sidste er forsvundne bag Portièren ind i Salen, hvor Gardens Musikkorps spiller en henrivende Vals, slaar Hendes Naade sin Vifte sammen, kaster et Blik ned ad den tomme Trappe og ser derefter op paa sin Mand. Han gaber ganske let og med et undskyldende Smil byder han høfligt sin Hustru Armen.

„Nu tror jeg, vi kan gaa ind," siger han mildt. „Bare Du ikke er bleven altfor træt af dette!"

Hendes Naade trak paa sine hvide Skuldre, som glimrede af Diamanter, og lagde samtidig sin smukke Haand paa hans Arm.

„Aa, det har intet at betyde. Men hvad mon Neillson vil her?"

Lord Alceston standsede, drejede sig omkring og betragtede en høj, fuldstændig sortklædt, meget alvorlig Tjener, som langsomt banede sig Vej mellem den Skare Tjenere, der stod opstillede paa Trappen. Han bar en Sølvbakke, hvorpaa der laa et Brev.

„Er det noget vigtigt, Neillson?" spurgte Lorden og rynkede Panden lidt.

„Det tror jeg, Deres Naade," svarede Tjeneren, „ellers vilde jeg ikke have taget mig den Frihed at bringe det op nu. Budet, der bragte det, vilde ikke vente paa Svar."

I første Øjeblik kastede Lord Alceston et ligegyldigt Blik paa Konvolutten, men pludselig skete der ligesom en hel Forandring med ham. Han stod ganske stille uden at tale og stirrede stift paa Adressen. Brevet syntes helt at have fortryllet ham, for han gjorde ikke engang Mine til at ville tage det fra Bakken, før Neillson mindede ham om det.

„Vil Deres Naade ikke tage Brevet?" spurgte han sagte.

Lord Alceston strakte Haanden frem og tog det efter

et Øjebliks Tøven; men saa snart han havde det i Haanden, syntes han at blive sig selv igen.

Han kastede et hastigt Blik omkring sig for at se, om Nogen havde lagt Mærke til hans Uro, men han følte sig øjensynlig beroliget. Tjenerne, som stod paa Trappen, syntes at være optagne af deres Pligter og af at betragte deres egne Lægge, og hans Hustru havde travlt med at lukke et Armbaand, der var gaaet op. Neillson var den Eneste, som kunde have bemærket noget.

„Det var meget rigtigt, Neillson. — Vil Du undskylde mig et Øjeblik," sagde han derpaa til sin Hustru.

Hendes Naade nikkede og lod sig synke ned paa en Puf, som stod i Nærheden.

Lord Alceston gik hen bag en Gruppe af Palmer, saa hans Hustru ikke kunde se ham; her rev han med et nervøst Tag Konvolutten op.

Brevets Indhold kunde ikke være langt, for med et eneste Blik syntes han at have fattet det hele. Han gik dog ikke straks tilbage til sin Hustru, men blev staaende i nogle Minutter med Ryggen mod hende og Tjenerne, mens hans Ansigt antog et forunderligt Udtryk. Han pressede den ene Haand mod sit Hjærte som for at standse en øjeblikkelig Smærte, mens han knugede det sammenkrøllede Brev fast i den anden Haand. Han saa' ud som en Mand, der har faaet et Slag, som pludselig har lammet ham. Hans Træk var fuldstændig ubevægelige, men der var kommen et underligt koldt og stift Udtryk, og hans Øjne saa' saa glasagtige og matte ud. En kort Stund stod han saaledes uden at røre sig, saa gik der en Gysen gennem ham, som om han pludselig vaagnede fra en uhyggelig Drøm, og hastig lod han Haanden glide hen over sin kolde, fugtige Pande.

Lady Alceston, som kun kunde se ham bagfra og det endda utydeligt, begyndte at undre sig over, hvad der var i Vejen. Hun rejste sig og gik langsomt hen imod

ham. Ved Lyden af hendes Kjoles Raslen vaagnede han ligesom op og vendte sig om imod hende.

„Jeg maa øjeblikkelig svare paa dette Brev," sagde han roligt. „Dersom min Fraværelse skulde blive bemærket, vil Du nok undskylde mig. Dette er nemlig en meget vigtig Sag."

Hendes Naade saa' op paa ham, men hun var altfor verdenserfaren til at vise nogen Overraskelse endsige Nysgerrighed.

„Er det fra Downing Street?" spurgte hun ligegyldigt.

„Ja, fra Downing Street," svarede han. „Det vil muligt tage mig nogen Tid at svare paa det; men Du kan være sikker paa, at jeg skal gøre det hurtigst muligt."

Med en let Hovedbøjning vendte hun sig om og gik hen imod Balsalen. Han traadte foran hende hen til Døren, og idet han tog Portièren fra den Tjeners Haand, som stod der, holdt han den til Side for hende, nikkede endnu en Gang til hende og gik saa hurtigt ned ad Trapperne og hen ad en Gang, til han naaede sit Arbejdsværelse, der laa i Stueetagen.

Det var et stort Værelse, meget smukt møbleret, og fra Loft til Gulv var Væggene bedækkede med Bøger. Som en Søvngænger gik han hen over det tykke, mørke Gulvtæppe og sank ned i en Stol foran et stort Ibenholts Skrivebord, hvorpaa der laa en Mængde Breve og Bøger. En lille Stund sad han ganske ubevægelig og stirrede ud i Rummet eller maaske snarere hen paa de svære, karmesinrøde Gardiner, men pludselig lagde han sit Hoved ned paa begge sine Arme, og saaledes sad han omtrent et Kvarter. Da han atter saa' op, var hans Ansigt som ældet.

Han skænkede sig selv et Glas Vand fra en Karaffel, som stod ved Siden af ham, og drak det langsomt; saa satte han det tomme Glas ned, bøjede sig fremover i Stolen og trykkede paa en elektrisk Klokke i Væggen.

Næsten i samme Nu blev der banket paa Døren, og hans Kammertjener Neillson traadte ind.

Lord Alceston betragtede ham opmærksomt, som søgte han at læse sig til noget i Mandens Ansigt. Men hvis han havde haabet det, blev han skuffet, for det syntes fuldstændig uanfægtet. Hans Ansigt udtrykte kun ærbødig Opmærksomhed.

„Hent min Ulster, Neillson," befalede Lorden, „og bestil en Droske — som naturligvis skal holde nede ved Staldene."

„Javel, Deres Naade."

Skønt Neillson var en vel afrettet Tjener, gav det dog et Sæt i ham, da han hørte denne Ordre. Lord Alceston bemærkede dette og rynkede Panden.

„Du husker nok, Neillson, hvad jeg sagde til Dig, da Du traadte i min Tjeneste?"

Neillson bukkede. „Ja, det gør jeg, Deres Naade; jeg maatte ikke blive forbavset over nogen som helst Ordre, der blev givet mig, og aldrig gentage dem."

Lord Alceston nikkede. „Godt, husk nu denne Ordre."

„Det skal jeg, Deres Naade."

Døren lukkede sig, og Lord Alceston var atter ene i et Par Minutter. Han saa' sig forsigtigt omkring, thi Skærmen paa hans Skrivebordslampe lagde hele Værelset i Skygge. Pludselig rejste han sig og gik med hastige, lette Fodtrin hen til den fjærneste Krog i Værelset, hvor der stod en sort Egetræs Kiste med gammeldags Messingbeslag. Han stod et Øjeblik stille og lyttede, men da han ikke kunde høre Neillson komme tilbage, trak han et Bundt Nøgler frem fra sin Lomme, aabnede en af de nederste Skuffer og stak sin Haand langt ind i det ene Hjørne, som ledte han efter noget. Han syntes at have fundet det, for han trak Haanden til sig og puttede en Genstand ned i sin Lomme. Neillson kom nu ind, bærende hans Ulster paa Armen.

„Drosken holder nede ved Staldene, Deres Naade," sagde han og hjalp sin Herre i Frakken.

„Godt. Du hentede den vel selv?"

„Ja, Deres Naade. Er der ellers noget?"

Hans Herre knappede Frakken helt op til Halsen og slog Kraven op om Ørene, saa tog han en blød Hue frem fra Lommen og trak den ned over Panden.

„Nej, der er intet, Neillson," svarede han langsomt. „Jeg vil laase denne Dør, og dersom der spørges efter mig, kan Du sige, at jeg er optaget af meget vigtige Forretninger."

Tjeneren bukkede og trak sig tilbage. Lord Alceston tog sine Nøgler op fra sin Lomme og gik hen og laasede Døren efter ham. Saa skraaede han over Værelset, trak et japanesisk Skærmbrædt til Side, og aabnede en lille, grøn Tapetdør, som fandtes i Væggen bag det, og da han gik ud af den, faldt den med en Springfjer i efter ham. Han befandt sig nu i en lang mørk Gyde, som han hurtigt skyndte sig igennem, til han kom ud i en rolig, lille Sidegade, hvor der holdt en Droske. Uden at sige et eneste Ord til Manden steg han op i Vognen og slog Vinduet ned. Kusken aabnede en lille Rude og kiggede ned.

„Hvortil Herre?" spurgte han. Det varede nogle Sekunder, før Lord Alceston svarede. Saa nævnede han en Adresse, men han talte saa sagte, at han var nødt til at gentage den. Manden hilste med Haanden op til Hatten, lukkede det lille Vindue og kørte af Sted....

— — —

To Timer efter var Lord Alceston atter tilbage hos sine Gæster. Han gjorde sig al Umage for at bøde paa sin Fraværelse, og det lykkedes ham saa godt, at de alle var enige om, at han var en af de elskværdigste Værter, der eksisterede. Han syntes at være utrættelig og alle Steder paa én Gang. Snart var han henne ved en

Gruppe af Politikere, snart sad han hos de ældre Damer, som han aabenbart underholdt udmærket. Han forstod altid at præsentere de rette Folk for hinanden, og pludselig saa' man ham føre en Dame i en af de statelige, gammeldags Danse med en saadan Anstand, at mange af de unge Mænd misundte ham. Han spredte Liv overalt, selv mellem de trægeste af sine Gæster. Ja, selv hans Hustru betragtede ham med Beundring og ønskede i sit stille Sind, at han dog altid vilde anstrænge sig saaledes, som han nu gjorde, for der var Tider, hvor han kunde være en ret stille og sløv Vært. Men denne Aften overtraf han sig selv; han var aandrig, værdig og umaadelig taktfuld. Mens hun ved en Storfyrstes Arm langsomt gik gennem Salen, grundede hun over, hvor vidt det Brev fra Downing Street skulde have bragt gode Nyheder. I Tankerne saa' hun sin Mand som Overhoved for Statsraadet og sig selv ved hans Side modtage Deltagerne i hans Parti, og hun sank hen i saa søde Drømme, at det først, da hendes Kavalér tav helt stille, gik op for hende, at hun var ved at forglemme sine Værtindepligter. Omsider begyndte de rummelige Værelser at tynde ud. De Kongelige var kommen og gaaet igen, de sidste Gæster forsvandt, og Lysene slukkedes.

Endelig var Lord Alceston og hans Hustru alene.

„Jeg maa skrive et Brev, der skal med Morgenposten," sagde Lorden. „Hvis Du ikke har noget imod det, vil jeg gærne komme op og drikke en Kop Te hos Dig om en halv Times Tid?"

„Ja, kom kun; jeg vil gærne selv tale et Par Minutter med Dig. Men bliv ikke for længe borte. Det er ellers gaaet rigtig godt i Aften, synes jeg!"

„Ja, takket være dit beundringsværdige Arrangementstalent," svarede hendes Mand med et anerkendende Smil; saa gik han ned i sit Arbejdsværelse.

Tilsyneladende saa' det ud, som om han havde glemt sin Hustrus Invitation, for det første, han gjorde, var at give Ordre til at bringe en Kop stærk Te. Neillson serverede den paa et lille Bord ved hans Side og var lige ved at forlade Værelset, da hans Herre kaldte ham tilbage.

„Niellson, jeg har tabt Nøglen til Tapetdøren i Morges. Send Bud ned til Smed Bellson saa tidligt, Du kan tænke Dig, at han er oppe, og lad ham lave en anden."

„Ja, Deres Naade. Har Deres Naade videre Brug for mig?"

Lord Alceston trak sit Ur op af Lommen og saa' paa det. Klokken var fire. Han tøvede et Øjeblik, mens han holdt det i Haanden.

„Dersom jeg ikke ringer i Løbet af en halv Time, saa kan Du godt gaa til Sengs," sagde han endelig.

Døren lukkedes, og Lord Alceston var atter alene. Han nippede et Par Gange til Teen; saa trak han nogle Papirer frem og begyndte at skrive.

Han havde allerede beskrevet to Ark Brevpapir og var begyndt paa det tredje, da han pludselig holdt op med et Sæt. Han bøjede sig fremover og trykkede paa Knappen til den elektriske Klokke; derpaa drejede han sig halvt frygtsomt omkring og saa' sig om i Værelset. Der var intet andet Lys i Stuen end Lampen med den store Skærm paa, som stod paa hans Bord, saa Stuen laa i Halvmørke, thi Gardinerne, som var trukket tæt for Vinduerne, lukkede selv det begyndende Dagslys ude. Lord Alceston tog med rystende Fingre Skærmen fra sin Lampe og holdt den højt op over sit Hoved, mens han saa' sig søgende omkring.

Der blev i det samme banket sagte paa Døren, og Neillson traadte ind. Lord Alceston satte Lampen ned med et Lettelsens Suk.

„Neillson," sagde han roligt, „der er vist Nogen her inde i Værelset."

Neillson saa' sig søgende omkring, derpaa kastede han et vantro Blik paa sin Herre.

„Nogen her inde i Værelset, Deres Naade?" gentog han. „Det er umuligt! Jeg beder Deres Naade om Forladelse," tilføjede han forvirret. „Jeg mente — —"

„Det er det samme, hvad Du mener, Neillson," afbrød hans Herre ham, „men gaa hen og se bag Skærmbrædtet."

Neillson nærmede sig meget forsigtigt Skærmbrædtet og kiggede bag det. „Der er Ingen der, Deres Naade," udbrød han lettet. Side om Side gik de rundt i Værelset, Lord Alceston med Lampen løftet højt i Vejret. Men der var øjensynligt Ingen i Værelset uden dem selv. Saa satte Lord Alceston atter Lampen ned paa Bordet og indtog igen sin Plads.

„Det var dog besynderligt," sagde han med sagte Stemme. „Jeg er ellers ikke nervøs og hører forbavsende godt, men jeg kunde sværge paa, at jeg hørte listende Trin. Hent min Revolver, Neillson, og se efter, at den er ladt."

Neillson trak sig tilbage, og under hans korte Fraværelse sad Lord Alceston i sin Stol, mens hans Øjne hvileløs flakkede rundt i Værelset. Straks efter kom Neillson tilbage, og uden at sige et Ord lagde han ganske stille en lille, skinnende Revolver paa Skrivebordet ved sin Herres Side.

„Ønsker Deres Naade ellers noget?"

„Nej, Du kan godt gaa i Seng nu. Men se dog for en Sikkerheds Skyld efter, om Tapetdøren er godt lukket."

Neillson gik gennem Stuen og prøvede den.

„Den er laaset, Deres Naade," erklærede han.

„Godt, saa kan Du gaa."

Døren lukkede sig, og efter at have kastet endnu et

Blik omkring i Stuen drak Lord Alceston sin Te, trak Revolveren tæt hen til sig og begyndte atter at skrive. Han havde næppe fuldendt en Side, før han holdt op at skrive, og hans Hjærte begyndte at banke heftigt. Atter hørte han — og denne Gang var det ikke til at tage fejl af, denne sagte, listende Lyd bag ved sig. Pennen faldt ud af hans Haand, og han strakte sine rystende Fingre ud efter Revolveren, men selv i det Øjeblik, da hans Haand lukkede sig om den, var det ham umuligt at vende sig om. En underlig Rædsel syntes at have bemægtiget sig ham, hans Blod var som Is, og han var ude af Stand til at røre et Lem. Hans Følelser var som hos En, der lider under et Mareridt.

Atter lød disse listende Kattefjed bag ved hans Stol. Han følte en hed Aande bag sin Hals, men i samme Nu, han syntes at genvinde sin Fatning og prøvede paa at skrige om Hjælp, blev et Lommetørklæde presset imod hans aabne Mund, og han mærkede, hvorledes Bevidstheden forlod ham ved Indaandingen af Kloroformen, som det var dyppet i.

Han kæmpede haardt, og da han fik drejet sig i Stolen, mødte hans Blik et Par brændende Øjne, og nu vidste han, at det var hans Liv om at gøre.

„Du!“ gispede han, „Du!“

En Arm greb ham bagfra. Et Glimt af et blaat Staal fo'r forbi hans Øjne, en stikkende Smærte, og i et Sekund var det Hele forbi.

— — —

Der var et umaadeligt Salg af Bladene senere hen paa Dagen. De ivrige Avisdrenge raabte deres skrækkelige Nyheder ud for alle Vinde. Rundt omkring paa Murene langs Fortovet var der slaaet Plakater op, saa ingen Forbigaaende kunde undgaa at læse dem, og paa dem kunde man læse følgende Meddelelse:

Et skrækkeligt Mord!
Jarlen af Alceston myrdet!

Lidt længere nede paa Plakaten stod:

Et andet skrækkeligt Mord
forøvet ude i East-End!

Om den første Forbrydelse var der en længere Artikel i et af Bladene:

„Det har vakt almindelig Bestyrtelse overalt, da det Rygte, som desværre viste sig at være sandt, i Morges sivede ud, at Jarlen af Alceston tidligt om Morgenen var bleven fundet i sit Arbejdsværelse med overskaaren Strube. Da vor Repræsentant henvendte sig i Grosvenor Square, fik han følgende Oplysninger, som forresten allerede er bekendte. Vi skal her i Korthed meddele dem:

„Det syntes, som om Lord Alceston midt under et Bal, som han gav i Aftes, modtog et Brev, hvis Oprindelse endnu er en Hemmelighed, men som var Grunden til, at han trak sig tilbage fra sine Gæster. Senere hen paa Aftenen kom han imidlertid tilbage, og de Tilstedeværende lagde alle Mærke til, at Hans Herlighed aldrig havde været gladere eller befundet sig bedre end netop i Gaar Aftes. Da Gæsterne var gaaet, gik Lorden straks ned i sit Bibliotek efter først at have lovet sin Hustru at komme op i hendes Boudoir i Løbet af en Time og drikke Te med hende. Alt, hvad der er lykkedes os at faa at vide, er, at Hendes Naade Klokken otte om Morgenen, da hun endnu ikke havde set noget til sin Mand og ikke heller havde hørt ham gaa op til sine egne Værelser, sendte sin Kammerpige ned for at forhøre, hvorledes det forholdt sig. Denne gik straks sammen med en Tjener ned i Biblioteket, og da de ikke

fik Svar paa deres Banken og ikke kunde faa Døren op, hentede de Hjælp og lod den bryde op. Et skrækkeligt Syn viste sig for dem. Lord Alceston sad bøjet over sit Skrivebord, mens hans Ansigt og Tøj var fuldstændig gennemtrængt af Blod, og Halsen var overskaaret fra Øre til Øre.

Endskønt vi for Øjeblikket af forskellige Grunde ikke har Lov til at bekendtgøre mere, har vi dog forstaaet saa meget, at Politiet har faaet meddelt forbavsende Afsløringer af Tjenerskabet; men endnu er man ikke kommen paa Spor efter Morderen."

„Klokken 1,30 Middag: — Den afdøde Lord Alcestons Kammertjener, Philip Neillson, synes at være forsvunden. Ingen har hørt eller set noget til ham hele Morgenen." Og længere nede stod der:

„Der er udstedt Arrestordre mod Kammertjeneren Neillson, da man har ham mistænkt for at være delagtig i Mordet paa sin Herre, Jarlen af Alceston. Den Mistænkte er endnu ikke bleven fundet."

Senere: „Det er nu uden Tvivl fastslaaet, at Neillson er flygtet. Politiet sætter Alt i Bevægelse for at opspore ham og haaber, at det vil lykkes dem inden ret længe.

Den afdøde Jarl var tredje Søn af den femte Jarl af Alceston, efter hvem han arvede Titlen og Godserne. I sin Ungdom var han Officer i Livgarden og gjorde sig bemærket i Slaget ved Krim. Men efter sine to ældre Brødres Død forlod Hans Herlighed Armeen, fik Sæde i Parlamentet og helligede sig nu kun Politik. Lorden var Medlem af Kabinetsraadet, og der havde været stærk Tale om, at han skulde være bleven Lord Holmdeves Efterfølger. Han var gift med Lady Margaret Agnes, eneste Datter af Jarlen af Logieburn, og han efterlader kun en eneste Søn, Lord Bernard Clanavon, som nu arver Titlen og Godserne."

Lige nedenunder i Bladet stod følgende korte Meddelelse:

„Lige før Bladet gaar i Trykken, har vi modtaget Efterretninger om et andet grufuldt Mord i Ridell Street, Bethnal Green Road. En Kone, som lejer Værelser ud, hidkaldte tidligt om Morgenen Politiet. Ved dets Ankomst fandt de en Kvinde, som kaldte sig Mary Ward, liggende død hen over sin Seng. Hun var stukket lige i Hjærtet med et eller andet skarpt Instrument. Det er bevist, at den afdøde Kvinde har modtaget Besøg af tre Mænd tidligt paa Aftenen, og at den sidste forlod hende temmelig hurtigt; men Ingen har hørt noget hverken til Kamp eller Skrig, saa man havde ingen Mistanke om, at her var begaaet en Udaad. Man véd endnu ikke, om nogle af de andre Lejere er i Stand til at genkende eller give nogen Beskrivelse af, hvorledes de Mænd saa' ud, som besøgte den Afdøde. Og kan de ikke det, er det sandsynligt, at denne Forbrydelse vil forøge Tallet paa de uopdagede Mord, der har fundet Sted i denne Del af Byen. Vi kan endnu ikke sige, om der ligger noget til Grund for den Mistanke, der er opstaaet: at denne Forbrydelse skulde være begaaet af den samme Grund som andre her i Nabolaget, da Politiet vedligeholder den strængeste Tavshed i denne Sag."

Hele Londons Befolkning havde i det mindste for en Aften nok at tale om; de to uhyggelige Mord var Samtaleemnet i Restaurationer, Klubber, Jærnbanekupeer, Omnibusser og paa Gadehjørner. To Mord i én Nat, og over dem begge hvilede der en underlig Hemmelighedsfuldhed! Overalt var man opfyldt af denne Sag. Jarlen af Alceston og den ukendte Kvindes Navn var paa Alles Læber.

— -- —

I sit pragtfulde Soveværelse hvilede Lord Alceston paa snehvide Lagner, bestrøet med Blomster. I et fattigt Væ-

relse i Bethnal Green laa paa en grov Straamadrasse, dækket af et pjaltet, urent Lagen, den Kvinde, der kaldte sig Mary Ward.

For den fornemme Mand blev der baaret Sorg, og hans Slægt og Venner sørgede dybt. Ingen sørgede over den fattige Kvinde. Men, naar det kommer til Stykket, hvad har det saa altsammen at betyde? Omkring ham som omkring hende drejede Hjulene i den store Bys Maskineri sig uden ringeste Forandring.

I.

„Jeg maa sige, De er virkelig ganske morsom!“

En let Rødme steg op i den Tiltaltes Ansigt, som om han følte sig fornærmet over den nedladende Tone, hvori disse ligegyldige Ord blev sagt. Men hvis han virkelig havde følt sig stødt, varede det ikke længe, for han svarede straks efter med en kort Latter:

„Det glæder mig, at De synes det, for det er sandelig ikke hver Dag, at jeg er i Stand til at more en Adelsmand og især en Englænder.“

„Adelsmanden“ trak Øjenbrynene lidt i Vejret, thi da han ikke havde bemærket den Andens spydige Tone, skrev han det hele paa Snobberiets Regning og trak sig derfor lidt længere tilbage til sit Hjørne i den første Klasses Jærnbanekupé, i hvilken han og den anden Herre var de eneste Rejsende.

„Hvorfra kender De mit Navn?“ spurgte han pludselig og vendte sig imod sin Medrejsende.

„Jeg har ikke sagt, at jeg kendte det,“ svarede den ældre Mand. „Jeg hørte kun paa Skibet Deres Tjener kalde Dem „Deres Naade“, og jeg saa' ogsaa, at der var en Krone over Navnetrækket paa Deres Kuffert.“

„Var De med ovre fra Calais? Jeg saa' ikke noget til Dem?"

Den fremmede Rejsende trak blot paa Skulderen. „De er troligt nok. Det vilde ogsaa have været underligt, om De havde set mig, for jeg var nede i min Kahyt hele Tiden."

„Var De søsyg?" spurgte Lorden i et let foragteligt Tonefald.

„Ja, jeg var søsyg," svarede hans Medrejsende ugenert. „Jeg har endnu aldrig sejlet over Kanalen uden at være søsyg."

Den Ærlighed, hvormed disse Ord blev sagt, formildede Lorden, skønt han var Ejer af en Yacht, en født Sømand og som alle raske unge Englændere med Foragt betragtede den Slags Ting som kvindagtige; han smilede nu endog overbærende.

„Det gør mig ondt for Dem. Jeg har selv engang prøvet det i den biskayiske Bugt, da jeg var elleve Aar gammel. Det var modbydeligt!"

Der var stor Forskel paa disse to Mænd, som Tilfældet havde gjort til Rejsefæller fra Dover til Charing Cross-Stationen. „Lorden" var Typen paa en ung, britisk Adelsmand med veludviklede Lemmer og et kønt, glat Ansigt, som var brunet af Vejr og Vind. Hans Træk var ganske smukke med lidt tomt Udtryk, som er almindeligt hos fornemme unge Mænd, der ikke har noget særligt at tage sig til, og dette lidt stillestaaende Udtryk fremhævedes maaske endnu mere ved den Monokle, som dækkede for det ene af hans klare, blaa Øjne. Han var iført en lys, tærnet Rejsedragt, kulørt Skjorte med et hvidt Silkeslips og et lille Bundt duftende Violer i Knaphullet. Han havde ingen Handsker paa, og skønt hans Hænder var smukt formede, var de haarde og brune. En noget slidt Tobakspung stod ved Siden af ham, og han havde lige stoppet den mørke Merskumspibe, som

han røg paa. Man kunde godt se, at han var en Aristokrat, maaske med et Stænk af Boheme over sig, men det var i hvert Fald umuligt for Nogen at antage ham for andet end en Gentleman.

Hans Rejseledsager var af en hel anden Type. Hans Haar og Overskæg havde engang været kulsort, men var nu stærkt graasprængt. Der var mange Rynker i hans lille, ovale Ansigt, men der laa noget fint og ædelt over hans Træk. Han lignede med sin fremstaaende Pande og klare, dybe Øjne nærmest en Lærd, hvilket hans urolige, næsten raske Væsen dog syntes at modsige. Hans Væsen var egentlig det mindst tiltalende hos ham — skiftevis nervøst og forskende, kunstlet og ligegyldigt. Han var meget tarveligt, ja næsten fattigt klædt, og der var adskillige Smaating ved hele hans Person, som stødte den unge Adelsmand. Han havde fortalt et Par morsomme Historier og gjort sig meget behagelig uden dog at være familiær, og Lord Clanavon, som altid kedede sig, naar han rejste med Jærnbane, følte sig helt taknemlig mod denne Fremmede, der forkortede Tiden for ham.

„De kommer vel ikke fra Paris?“ spurgte han ligegyldigt.

„Jo.“

„Og De var ogsaa med paa Skibet? Det var da mærkværdigt, at jeg slet ikke har set Dem.“

„Jeg sagde jo, at jeg opholdt mig nedenunder det meste af Tiden,“ svarede den Anden.

„Naa ja, det er sandt. Men jeg syntes ellers, at jeg lagde Mærke til alle dem, der gik om Bord i Calais. Naa, der var jo temmelig stærk Trængsel, og derfor har jeg vel ikke set Dem. Hallo! Er det ikke Deres Billet, der ligger her paa Gulvet?“ tilføjede han og pegede med Foden paa den omtalte Genstand.

Den fremmede Herre bøjede sig hurtigt frem og tog

den op. Men Lord Clanavon havde et skarpt Blik, og Billetten var falden paa Bagsiden.

„Hvorfor tog De dog ikke gennemgaaende Billet fra Paris; denne her er jo kun fra Dover, ikke sandt?“ spurgte han nysgerrig.

„Det er den ogsaa,“ indrømmede Herren; „men Sagen er, at jeg mistede min Billet, og derfor maatte jeg købe en ny i Dover. Det var kedeligt, men der var ikke andet at gøre.“

Der blev et Øjebliks Pavse, i hvilken Lord Clanavon gabede adskillige Gange, medens hans Ledsager sad stille og læste i et Blad. Saa løb Toget ind til Charing Cross, og Lorden rejste sig og strakte sig lettet.

Hans Rejseledsager var den første, der steg ud. Lord Clanavon gengældte hans Afskedshilsen med et skodesløst Nik, saa steg han selv ud af Waggonen, og idet han tændte en Cigar, saa' han sig omkring efter sin Tjener. I samme Nu kom denne hastigt hen imod ham.

„Burdett, tag min Haandbagage og bring den ud i en Droske til Grosvenor Square,“ befalede han. „Jeg vil spasere. Men hvad i Alverden er der dog i Vejen med Dig?“ tilføjede han og saa' stift paa Tjeneren. „Du ser ud, som om Du havde set et Spøgelse!“

„Det har ikke noget at sige, Deres Naade,“ svarede Burdett, idet han skyndte sig ind i Waggonen og begyndte at samle sin Herres Bagage sammen. „Det var en temmelig urolig Overrejse, Deres Naade, saa det er nok den, der er Grunden til, at jeg ser daarlig ud.“

Lord Clanavon, som selv var en af de mest sandhedskærlige Mænd i Verden, tog rolig mod denne Undskyldning; men kastede dog endnu en Gang et forskende Blik paa Tjenerens blege Ansigt.

„Jeg troede dog, at Du var vant til at rejse,“ sagde han smilende. „Der er noget Whisky i den Flaske, der

ligger dér paa Sædet; tag Dig en Slurk, dersom Du føler Dig ilde tilpas."

„Tak, Deres Naade," svarede Burdett sagte; men i Stedet for at gøre det stod han et Øjeblik ganske stille og saa' med Øjnene fulde af Taarer efter den unge Herre, der nu forsvandt.

„Jeg burde have sagt ham det," mumlede han for sig selv; „men jeg tør ikke! Hvad i Alverden vil han dog sige, naar han faar det at vide!"

II.

Den unge Clanavon havde Ord for at være noget af en Original. Selv hans Fader og Moder, hvis eneste og meget forkælede Søn han var, maatte ofte indrømme, at han var mærkværdig. Han havde ingen af de Fejl og faa af de uheldige Vaner som andre unge Mænd af hans Klasse; det kunde jo være meget godt, men det havde dog ogsaa sine Ulemper. Det kedede ham at bo i London, og med Undtagelse af nogle faa Maaneder brød han sig heller ikke om at være paa Landet; derfor tilbragte han en stor Del af sin Tid paa Fastlandet, og da han var meget vanskelig med Hensyn til Valget af Venner, rejste han for det meste alene. En anden Ejendommelighed hos ham var, at han ikke kunde fordrage at faa Breve, og naar han ikke ligefrem var nødt til det, skrev han ikke selv Breve. Hans Familie kendte derfor aldrig hans Adresse; han lod dem kun vide, hvilken Dag han vilde komme tilbage, og han kom punktlig til den Tid, han havde sagt. Han havde forladt London for en Maaned siden og var rejst til Rom, idet han havde opgivet, at han vilde være hjemme den femtende

Juni, og Klokken henad fire paa denne Dag var han ogsaa paa Vej til sit Hjem fra Stationen.

Paa den anden Side af Gaden fulgte i nogen Afstand fra ham hans Rejsefælle.

Vejret var smukt, og der var Trængsel i alle Gader baade af Kørende og Gaaende.

Lord Clanavon syntes rigtigt at nyde sin Spaseretur. Han var omtrent et Hoved højere end de fleste Andre, og han slentrede langsomt afsted, rygende paa sin Cigar, mens han nu og da standsede for at se ind ad et Butiksvindue eller læse Plakaterne udenfor Teatrene. Avisdrengene raabte inde fra Fortovene deres Nyheder højt ud mod de Forbigaaende; men han fortsatte rolig sin Vej.

Hans Rejsefælle var nu lige bag ved ham, og hver Gang de kom forbi en Flok Avisdrenge, iagttog han opmærksomt den unge Mand.

Endelig kom Slaget. I Nærheden af Piccadilly standsede Lord Clanavon for at gaa over Gaden, og mens han stod og ventede paa, at en Omnibus skulde køre forbi, faldt hans Øje paa en Plakat, som en lille ivrig Avisdreng havde opstillet, og samtidig lød Drengens Raab:

„Skrækkelig Tragedie i West-End! Frygteligt Mord! Jarlen af Alceston myrdet!"

Lord Clanavon stod i nogle Sekunder stille, aldeles som rodfæstet til Fortovet. Hans brune Kinder blev uhyggelig gustne, og han vaklede tilbage, som om han skulde falde. Ganske utydeligt hørte han Støjen og Raabene omkring sig; det var, som om Jorden gled bort under hans Fødder, saa blev det sort for hans Øjne, og han tabte Bevidstheden. Det var første Gang i sit Liv, at denne Mand, der ellers var i Besiddelse af Jærnnerver og et glimrende Helbred, besvimede.

— — —

Da Lord Clanavon atter slog Øjnene op, blev han

meget forbavset. Han laa nemlig paa en fremmed Sofa i et fremmed Værelse, hvor der foruden ham kun sad en Kvinde. Han rejste sig op, støttede sig paa sin ene Albue og saa' sig forsigtigt omkring. Værelset var temmeligt stort, meget smukt og smagfuldt møbleret uden dog at være elegant. Det saa' han ved første Øjekast; saa faldt hans Blik paa den unge Kvinde. Han var noget af en Kunstnernatur, og han kunde næppe løsrive sit Blik fra den fine, lille Skikkelse og fra det smukke, ovale Ansigt med de mørke, næsten violblaa Øjne og den klare Teint. Han laa en lille Stund ganske stille og betragtede hende, men pludselig saa' hun op fra Blomsterne, som hun var ved at ordne, og en let Rødme farvede hendes Kinder, da deres Øjne mødtes.

„Har De det nu bedre?" spurgte hun og gik hen til ham.

„Bedre!" gentog han forundret. „Har jeg været syg? Aa!"

Erindringerne syntes pludselig at strømme ind paa ham, og han huskede nu den uhyggelige Begivenhed, der saa brutalt var bleven ham meddelt. Men med en Kraftanstrængelse tog han sig sammen.

„Har De et af Bladene?" spurgte han og rejste sig op.

Hun rakte ham næsten modvillig et af dem, mens den inderligste Medfølelse lyste i hendes dejlige Øjne.

„Min Fader har lagt Aviserne her; han mente, det var bedst, at De selv læste alt om det. Det — det gør mig saa ondt for Dem."

Med rystende Fingre greb han Bladet, og idet han sank ned paa Divanen igen, begyndte han at læse. Saa faldt Bladet ned paa Gulvet, og han lagde Haanden skyggende over sine Øjne og sad saaledes et Par Minutter. Da han igen saa' op, var han ganske rolig og fattet, men hans Stemme lød haard, og hans Øjne var tørre.

„Hvor er jeg?“ spurgte han og saa' sig omkring.

„De er i min Faders Værelse,“ svarede hun. „De blev syg paa Gaden omtrent her udenfor, og min Fader bragte Dem her ind.“

„Det var meget venligt af ham. Er han ikke hjemme?“

„Han kommer om et Øjeblik, og De vil nok vente saa længe, vil De ikke? Jeg — jeg er bange for, at De har faaet en slem Nyhed?“ Hun pegede paa Artiklen i Bladet.

„Ja. Han var min Fader.“

„Deres Fader! Aa, hvor det er skrækkeligt! Og De anede slet ikke noget om det?“

„Ikke Spor. Jeg er lige kommen fra Fastlandet og var paa Vejen til mit Hjem.“

Det gjorde hende saa usigeligt ondt for denne unge Mand, og hun vilde saa gærne have trøstet ham; men hvorledes skulde hun bære sig ad? Han var jo ogsaa fuldstændig fremmed for hende!

Hun gik hen til Vinduet og blev staaende der uden at komme med flere Spørgsmaal.

Pludselig var det, som kom han rigtig til Besindelse, han rejste sig med et Sæt og greb sin Hat.

„Jeg maa gaa nu,“ sagde han, idet han kæmpede med sig selv for at tale roligt. „Dersom Deres Fader er gaaet ud, vil De saa ikke sige mig hans Navn, saa jeg kan komme igen og takke ham for hans Venlighed mod mig — og ogsaa Dem?“ spurgte han.

Ordene lød meget høflige, men der laa noget mere end almindelig Taknemlighed i Stemmen. Maaske følte den unge Pige det ogsaa, for Blodet fo'r op i hendes Kinder.

„Vort Navn er de Feurget,“ sagde hun, „og — aa, nu hører jeg Faders Trin, saa er han altsaa kommen tilbage.“

Lord Clanavon gik et Par Skridt hen imod Døren, men blev saa staaende. Han syntes, han skulde kende

dette blege, smalle Ansigt og de flakkende Øjne; men det var først, da Mr. de Feurget var traadt helt ind i Stuen, at det gik op for Lord Clanavon, at den Mand, der saa gæstfrit havde givet ham Husly, var hans Rejsefælle. Han strakte Haanden ud og smilede lidt anstrængt.

„Jeg havde ikke ventet, at vi skulde mødes saa snart igen," sagde han. „Det var meget venligt at bringe mig herhen. Jeg besvimede vel?" tilføjede han lidt flov.

„En saadan Rystelse er nok i Stand til at faa en Mand til at besvime," svarede den ældre Mand alvorligt. „Jeg haaber, at De befinder Dem bedre nu."

„Ja, jeg føler mig bedre tilpas nu," svarede Lord Clanavon stille. „Jeg skulde lige til at gaa, da De nu kom. Maaske De vil tillade mig at komme herhen en anden Gang for at takke Dem og Deres Datter for den store Venlighed, De har vist mig."

Han var gaaet hen imod den aabne Dør, men standsede nu og bukkede dybt for den unge Pige. Hvor var hun dog smuk med dette blide, medfølende Udtryk i de dybe, blaa Øjne. Men saa skammede han sig pludselig for at lade sine Tanker dvæle ved noget saadant under disse sørgelige Omstændigheder, og han vendte sig hastigt omkring.

Mr. de Feurget fulgte ham ned ad Trapperne og aabnede Døren for ham.

„Lad mig hente en Droske," foreslog han. „De ser ikke ud, som om De var i Stand til at gaa."

Lord Clanavon rystede paa Hovedet.

„Jeg tror netop, en Spaseretur vil gøre mig godt," sagde han. „Jeg tror ikke, det vil være mig muligt at faa Vejret i en Droske. Farvel."

Med bøjet Hoved og Øjnene stift hæftede paa Fortovet fortsatte Lord Clanavon sin Vej. Men den Mand, som han lige havde forladt, blev staaende paa Dørtærsklen og saa' efter ham, og der laa nu et forunderligt

Udtryk over hans Ansigt. De smalle, farveløse Læber aabnede sig som til et lille, spottende Smil, og hans mørke Øjne var nu ikke flakkende længere. I fulde fem Minutter blev han staaende ubevægelig som hensunken i dybe Tanker. Saa syntes en let Støj fra Gaden at vække ham, og han skyndte sig hurtigt ind i Huset og lukkede Døren.

III.

Gennem Romaner og fra Aviser er man bleven saa vant til at læse om Mord, saa det er vanskeligt at sætte sig ind i, hvor skrækkeligt det virkelig er for de Mennesker, hvem en saadan Ulykke personlig berører. For at fatte det, maa man udmale sig, hvorledes man selv vilde være til Mode, om en eller anden af Ens Nærmeste og Kære blev revet bort paa denne grusomme Maade, og først da vil man kunne forstaa den frygtelige Sorg og det brændende Ønske om Hævn, som opfyldte Lord Clanavon, da det rigtigt gik op for ham, hvad der var sket. Forholdet mellem ham og hans Fader havde været, som det for det meste er mellem engelske Fædre og Sønner. Udadtil havde de ikke vist megen Følelse, og dog havde de under denne tilsyneladende Ligegyldighed næret en stærk og inderlig Hengivenhed for hinanden.

Da det første, sørgelige Møde mellem Moder og Søn var forbi, gjorde den unge Mand sig langsomt fri fra hendes Omfavnelse og spurgte:

„Har man Nogen mistænkt, Moder? Véd man, hvem der har begaaet denne grufulde Gærning?“

Moder og Søn var alene i Lady Alcestons Boudoir, et lille, ottekantet Værelse, betrukket med ravgult Atlask

og møbleret med al den Luksus, som Smag og Rigdom kan opdrive.

Lady Alceston tog Lommetørklædet fra Ansigtet, og idet hun saa' op paa Sønnen, gik der en Gysen gennem hende.

„Du maa ikke se saaledes ud, Bernard," sagde hun bønfaldende. „Jeg vilde hellere se Dig græde end med de strænge, haarde Øjne."

Med en utaalmodig Bevægelse vendte han sig bort, men hans Udtryk forandredes ikke.

„Ved en Lejlighed som denne har en Mand andet at tænke paa end græde," sagde han. „Men Du svarer mig ikke paa mit Spørgsmaal."

„Neillson er forsvunden," svarede hun langsomt. „Andet vides ikke."

„Neillson! Neillson!" gentog han halvt forundret, halvt foragteligt. „Neillson skulde have? — Nej — det er umuligt! Jeg kunde ligesaa godt mistænke mig selv."

„Han var den sidste, der talte med din Fader — og —"

„Men det kan da ikke være Neillson," afbrød han hende bestemt. „Der eksisterer ikke et bravere Menneske end ham. Du tror det da ikke selv, Moder?"

Den Haand, i hvilken hun holdt sit Lommetørklæde, rystede stærkt, og det syntes at koste hende utrolig Overvindelse at tale.

„Jeg — jeg véd det ikke. Det er altsammen saa besynderligt, saa skrækkeligt for mig. Hvorfor skulde Nogen — aa, Bernard — Bernard, spørg mig ikke mere!" hulkede hun heftigt.

Han ventede, indtil hun havde fattet sig, og som han stod dér ganske ubevægelig med urokkelig Bestemthed over hvert Træk i det aabne, skægløse Ansigt, lignede han en smuk Statue.

„Det er ikke Neillson," sagde han roligt, da hans Mo-

der var holdt op at græde. „Alene det, at han jo ikke kunde have ringeste Grund til at gøre det, udelukker den Tanke.“

Lady Alceston syntes stadig at kæmpe for at genvinde sin Fatning, men hun svarede ham dog.

„Bernard,“ sagde hun. „Jeg kan ikke tale med Dig om dette. Forhøret finder Sted i Morgen. Vent saa længe.“

Hendes dybe Smærte rørte ham, og han bøjede sig ned og kyssede hende. Derpaa gik han hen imod Døren.

„Hvor gaar Du hen?“ spurgte hun.

Han standsede paa Dørtærskten. „Jeg gaar hen til Mr. Brudnells Kontor og derefter til Scotland Yard for at høre, hvad de tænker paa at gøre.“

Hun vendte sig fra ham, idet hun tilkastede ham et rædselsslagent Blik.

„Bernard,“ næsten skreg hun, „det forekommer mig, som om Hævntanken i dit Bryst er større end din Sorg.“

Han rystede paa Hovedet. „Der er Forskel paa en Mands og en Kvindes Sorg, Moder.“

Hun rejste sig op og strakte sin Haand ud imod ham. Hun var smuk, som hun stod dér, med sit graa Haar og sit marmorhvide Ansigt; ikke alene var hendes Træk smukke, men der laa en vis Højhed over hele hendes Skikkelse og Holdning.

„Bernard,“ udbrød hun. „Hævnen hører Gud til. Det har han selv sagt. Jeg beder Dig — jeg befaler Dig at glemme det Maal, som jeg kan se, Du har sat Dig — slaa det Ønske om Hævn, som staar skrevet paa dit Ansigt, ud af dit Sind.“

Der laa noget saa uendelig dramatisk i den Maade, paa hvilken disse Ord blev udtalte, og den grædende, sorgfulde Kvinde syntes pludselig forvandlet til en bydende, ophøjet Skikkelse. Men hun kunde ligesaa godt have talt ud i den tomme Luft.

„Jeg er din Søn, Moder, og i alt andet vil jeg adlyde Dig. Men jeg var ogsaa hans Søn! Guds Hævn vil være altfor langsom for mig," tilføjede han bittert, idet han gik ud af Værelset.

I samme Nu var hun atter som lamslaaet af Sorg. Hun sank ned i en lav Lænestol og hulkede, som om hendes Hjærte skulde briste.

„Min Gud, min Gud," udbrød hun, „hvad skal jeg dog gøre — aa, hvad skal jeg dog gøre!"

IV.

Det hører ikke til de dagligdags Begivenheder at holde Forhør over et Mord paa en af Englands første Adelsmænd. Dommeren, som sad ved Enden af det lange Egetræs Bord, syntes ogsaa at føle Øjeblikkets Alvor mere end sædvanligt, og han saa' medlidende hen paa Lord Clanavon, som sad noget tilbage for sig selv i en højrygget Stol.

Det var en trist Scene. Ikke alene var selve Sagen alvorlig, men Omgivelserne gjorde det endnu tristere. Udenfor hang den graagule Taage over Gader og Huse — og dens Klamhed følles helt ind i Værelset, hvor Forhøret holdtes. Dommeren foreholdt med sagte Stemme Jurymedlemmerne deres Pligter; saa blev det første Vidne, William Rogers, kaldt frem, og en høj Tjener, klædt i Liberi, traadte hen foran Bordet. Dommeren begyndte straks at forhøre ham.

„Deres Navn er William Rogers?"

„Ja, Herre."

„Hvad er Deres Stilling?"

„Første Tjener, Herre."

„Hvor længe har De været i Deres afdøde Herres Tjeneste?"

„Omtrent tre Aar."

„De var den første Person, som betraadte Biblioteket og opdagede Deres Herres Lig, ikke sandt?"

„Jo, det var jeg."

„De maa hellere fortælle os, hvorledes det gik til, og efter hvis Ordre De gik derind."

„Ja, Herre. Klokken var omtrent syv om Morgenen, da jeg vaagnede ved, at der blev banket paa min Dør. Jeg satte mig op i Sengen og spurgte: „Hvem er det?" Hendes Naades Kammerpige, Marie Richards, svarede mig. Jeg husker ikke tydelig hvert Ord, men Meningen var, at Hendes Naade havde sendt hende ned til mig med den Besked, at jeg skulde gaa hen til Hans Naades Arbejdsværelse for at forhøre, hvorfor Hans Naade ikke var gaaet i Seng. Jeg spurgte hende, hvorfor hun ikke gik til Neillson, som var Hans Naades Kammertjener, og hun svarede, at hun havde været ved hans Dør, men at hun ikke kunde vække ham, hvad der forresten ikke forbavsede mig, da jeg vidste, at Neillson sov meget tungt. „Godt, jeg skal komme," svarede jeg og klædte mig paa saa hurtigt, som jeg kunde. Da jeg kom ud, stod hun udenfor paa Trappeafsatsen og ventede paa mig, og vi fulgtes ad. Jeg bankede først paa Døren til Arbejdsværelset, men fik intet Svar, saa sagde jeg til Marie, at Hans Naade sandsynligvis var gaaet lige op i sit Soveværelse uden først at gaa ind til Hendes Naade. Jeg gik derfor op for at se efter, men Sengen var tom, og den var fuldstændig urørt. Da jeg kom ned, sendte jeg Marie op for at spørge Hendes Naade, hvad jeg skulde gøre, og Marie kom tilbage med den Besked, at jeg skulde se at komme ind i Arbejdsværelset, selv om jeg skulde bryde Døren op. Saa sendte jeg Marie ned for at hente Thomas, det er en af Tjenerne, og vi to tilsammen brød saa Døren op."

Tjeneren tøvede et Øjeblik som for at trække Vejret,

og da han igen talte, var det med en dæmpet og ganske betaget Stemme; men skønt han talte meget sagte, hørte de dog allesammen hans Beretning, thi der herskede den dybeste Stilhed i Værelset:

„Der var mørkt i Stuen med Undtagelse af en lille Lysstribe, som skinnede ind gennem Vinduet, hvor Gardinerne ikke var trukket tæt nok for; og den lille Lysstraale faldt lige paa Hans Naades Ansigt. Ja, de Herrer maa undskylde mig, men det var et frygteligt Syn, som jeg aldrig glemmer igen."

Han kunde knap tale for Bevægelse, hans Stemme lød halvkvalt, og han tog sit Lommetørklæde frem og tørrede sin Pande, der var helt fuglig af Sved, mens en medlidende Mumlen lød fra de forsamlede Herrer. Lidt efter kom han dog saa meget til sig selv, at han kunde fortsætte, og han indtog igen sin forrige Stilling ved Enden af Bordet.

„Og dersom nogen af de Herrer havde set det Syn, jeg saa', da vi fik Døren aabnet, saa vilde De forstaa mine Følelser. Hans Naade sad helt sammensunken i sin Skrivebordsstol, mens hans Hoved var bøjet tilbage, saadan lidt til den ene Side. Der var en stor Flænge imellem Halsen og Hagen, og mens vi stod der, kunde vi høre Blodet dryppe ned paa Gulvet, og dog saa' det ikke ud, som om han var død, for hans Øjne var vidtaabne. Marie fik et ligefrem hysterisk Anfald, og Thomas rystede saadan, at han ikke kunde røre sig. Jeg selv var meget underlig til Mode, kan de Herrer tro, men jeg gik dog hen og rørte ved Hans Naades Haand, og den var kold som Is; jeg saa' da tre Rifter paa hans Kind, som kunde se ud som Fingermærker. Jeg forstod, at Hans Naade maatte være død straks, men jeg sendte dog Thomas efter Lægen og Politiet. Jeg blev staaende ved Døren, indtil Politiet og Doktor Benton kom, og de laasede saa Værelset. Det er alt, hvad jeg kan fortælle,

Hr. Dommer," sluttede han og trak Vejret lettet. Han var af Naturen en meget flegmatisk Person som de fleste engelske Tjenere, og han havde heller ikke næret nogen særlig Hengivenhed for sin Herre, men denne sørgelige Begivenhed havde dog rystet ham stærkt. Dommeren gav ham Tid til at fatte sig lidt, før han kom med flere Spørgsmaal.

„Lagde De Mærke til, om der var nogen Uorden eller Forstyrrelse i Værelset, der kunde tyde paa, at der havde fundet nogen Kamp Sted?"

„Ja, Herre, Portièren, som hænger foran Hans Naades private Dør, der fører ud til et lille Bagstræde, var reven halvt ned, og et lille Bord med nogle Bøger paa, som stod ved Hans Naades Skrivebord, var væltet."

„Ellers intet?"

„Ikke saa vidt jeg kan huske. Politiet og Herren fra Scotland Yard laasede jo Døren, saa snart de kom til Stede."

Nogle af Jurymedlemmerne kom nu med adskillige uvedkommende og nysgerrige Spørgsmaal, til hvilke Dommeren lyttede temmelig utaalmodig. Saa blev Vidnet afskediget, og det var tydeligt at se, at han følte sig umaadelig lettet.

Det næste Vidne var Marie Richards. Hendes Udsagn faldt fuldstændigt sammen med Tjenerens. Derpaa blev der sendt Bud efter Hendes Naade, Lady Alceston, som kort efter indfandt sig.

De af Herrerne, som havde set hende før, blev helt forskrækkede, da hun traadte ind. Fra Hoved til Fod var hun klædt i Sort, og hun bar en lille Enkekappe paa sit lyse Haar. Hendes Træk var bleven skarpe, og de blege Kinder fremhævede endnu mere de mørke Skygger, der var kommen under hendes Øjne. Hun saa' ud som en Kvinde, der pludselig paa en eneste Nat er bleven ældet; og Herrerne, som rejste sig op, da hun

traadte ind, følte alle som én den største Medlidenhed med hende. Lænet til sin Søns Arm gik hun med rolig Værdighed ind i Værelset, og efter at have gengældt Dommerens Hilsen med en let Hovedbøjning sank hun ned i en Lænestol, som var sat hen til hende.

Dommeren begyndte straks at forhøre hende, efter at han først havde takket hende for hendes Nærværelse og beklaget Nødvendigheden af, at hun kom tilstede.

„Er Deres Naade ikke i Stand til at sige os noget, som kan kaste Lys over den sørgelige Begivenhed, der fandt Sted i Tirsdags Aftes?“ spurgte han.

„Nej, det er jeg desværre ikke; men jeg skal fortælle Dem alt, hvad jeg véd,“ svarede hun med dæmpet, men tydelig Stemme. „I Løbet af Aftenen, mens vi modtog vore Gæster, blev der bragt min Mand et Brev. Jeg véd ikke, fra hvem det var, eller hvad det indeholdt, men min Mand blev dog noget urolig over det.“

„Tilgiv mig,“ afbrød Dommeren hende, „men hvem bragte Lord Alceston dette Brev?“

„Neillson.“

Jurymedlemmerne tilkastede hinanden betydningsfulde Blikke, og Dommeren gjorde Tegn til Hendes Naade om at fortsætte.

„Min Mand sagde, at det var af Vigtighed for ham, at han straks svarede paa det, og at han derfor var nødt til at forlade mig en lille Stund. Jeg gik ind til mine Gæster, og han gik ned i sit Arbejdsværelse. Klokken ét, næsten to Timer efter, at han havde forladt mig, kom han tilbage; Resten af Aftenen var han i glimrende Humør, og der var intet som helst at mærke paa ham. Da vore Gæster havde forladt os, gik han igen ned til sit Arbejdsværelse efter først at have lovet mig, at han vilde komme op og drikke Te hos mig i Løbet af en halv Time. Jeg ventede i nogen Tid paa ham, men da han ikke kom, tog jeg min Slobrok paa og lod min Kam-

merpige gaa i Seng, da hun var meget træt. Jeg maa være falden i Søvn foran Kaminen, for da jeg vaagnede, var det højlys Dag. Jeg saa' da, at Tebakken stod urørt, og forstod, at min Mand ikke var kommen. Da han altid var meget punktlig med at holde, hvad han lovede, blev jeg forskrækket og sendte Marie ned til Neillsons Værelse for at bede ham gaa ned og se, hvor hans Herre var. Hun kom imidlertid tilbage med den Besked, at hun ikke kunde faa Neillson vækket. Jeg sendte hende derpaa ned til William. Kort efter kom hun igen og sagde, at Døren til Arbejdsværelset var laaset, og jeg gav saa Ordre til, at den skulde brydes op. Jeg hørte dem gøre det, og — lidt efter kom de og fortalte mig det."

Lady Alcestons Stemme havde ikke en eneste Gang skælvet, mens hun talte, og der var ikke en Taare i hendes Øjne. Men der var noget saa unaturligt i den dæmpede, monotone Stemme og den underlige Ro, der hvilede over hele hendes Væsen; da hun holdt op med at tale, følte de det alle som en Lettelse. Ingen af dem vilde have undret sig over, om hun havde givet sig til at græde eller var besvimet, men denne unaturlige Ro forbavsede dem alle.

Der var endnu nogle Spørgsmaal, som Dommeren maatte gøre.

„Saa' De intet til Deres Mands Kammertjener, efter at han havde bragt Deres Mand Brevet?"

„Nej!"

„Hvor længe havde han været i Deres Mands Tjeneste?"

„Over tyve Aar."

„Og havde Forholdet mellem dem altid været godt?"

„Ja, saa vidt jeg véd."

„Og De véd ikke, om der var sket noget, som kunde opvække Neillsons Vrede mod Deres Mand?"

„Nej!“

„Var Neillson en sparsommelig Mand? Véd De, om han satte megen Pris paa Penge?“

„Ja, det tror jeg.“

„De véd vel ikke, om Deres Mand havde nogle Penge paa sig eller liggende i sit Skrivebord den Aften, Mordet fandt Sted?“

For første Gang flyttede Lady Alceston lidt paa sig og slog Øjnene ned. „Jo, jeg tror nok, han havde en betydelig Sum,“ sagde hun efter et Øjebliks Betænkning. „Jeg havde nemlig mindet ham om, at det var Tjenestefolkenes Betalingsdag, og han havde om Eftermiddagen fortalt mig, at han havde været henne i Banken og hentet Penge.“

„Hvor meget omtrent havde han?“

„Mellem fem og seks Hundrede Pund.“

„I hvilken Bank havde Lord Alceston sine Penge?“

„Hos Coutts.“

Dommeren noterede det. Adskillige af Jurymedlemmerne gjorde ligesaa. Saa blev det betydet Hendes Naade, at hun godt kunde trække sig tilbage, og hun forlod Værelset ved sin Søns Arm.

Da de kom ud i Gangen, vendte han sig om imod hende.

„Moder,“ sagde han roligt, „Du véd godt, at Neillson ligesaa lidt har været i Stand til at gøre det som jeg selv. Hvorfor sagde Du ikke det til dem?“

„Fordi de ikke spurgte mig om min Mening — kun om, hvad der var foregaaet.“

Der gled ligesom en Skygge over hans smukke Ansigt; han greb hendes Haand og tvang hende til at se paa sig. Der var kommen en underlig Uro over ham. Hvad betød dog denne unaturlige Ro og Tilbageholdenhed hos hans Moder? Det var, som om hun gemte paa en Hemmelighed, som hun hverken vilde røbe for

ham eller Andre. Han saa' tydeligt, at hele hendes Ro var paatagen. Og han spurgte atter og atter sig selv, hvad Grunden vel kunde være dertil.

„Moder," sagde han med en sagte og inderlig Stemme, idet han bøjede sig ned over hende efter først at have kastet et frygtsomt Blik omkring sig for at se, om der var Andre tilstede. „Du véd mere, end Du fortalte dem derinde. Ikke sandt? Har Du ingen Tillid til mig? Jeg maa vide, hvad det er."

Hun svarede ham ikke, skønt hendes Læber bevægede sig. Han saa' paa hende; hun var ligbleg, og hun trak Vejret med stort Besvær. Han fik lige Tid til at lægge sin Arm om hende, da hun faldt over imod ham og besvimede.

V.

Det næste Vidne, som traadte frem for Dommeren, var Doktoren, hvis Vidneudsagn var kort og ligetil. Han beskrev, hvorledes den Afdøde var bleven dræbt. Døden var indtraadt ved et Snit paa den store Aare, der gaar fra Hoved og Hals. Snittet maatte være foretaget med en meget skarp Kniv, og det maatte være et Par kraftige Arme, der havde tilføjet dette skrækkelige Saar — et af de værste, han nogensinde havde set. Rifterne paa Kinden hidrørte uden Tvivl fra Morderen, idet denne havde grebet fat i sit Offer under denne frygtelige Handling.

Dommeren stillede kun Lægen tre Spørgsmaal:

„Kunde dette Snit, som De har omtalt, være tilføjet af den Afdøde selv?"

„Ikke let," svarede Doktoren eftertrykkeligt. „Dersom Snittet havde været en Tomme længere, saa vilde det have været en fysisk Umulighed."

„Hvor længe tror De, at den Myrdede havde været død?“

„Jeg undersøgte Liget netop med det Formaal for Øje at kunne besvare dette Spørgsmaal, og jeg mener, at han næppe havde været død mere end to Timer.“

„Lagde De Mærke til, om der var nogen Uorden i Værelset, som kunde tyde paa, at der havde fundet en Kamp Sted mellem Morderen og den Afdøde?“

„Nej, intet som helst. Min Tanke er, at Morderen ganske sagte har listet sig op bag ved den Afdødes Stol, bøjet sig hen over ham og lagt sin Haand for hans Mund og paa den Maade bibragt ham de Fingermærker, der fandtes i Ansigtet, og idet han med et Ryk har bøjet Offerets Hoved tilbage, har han skaaret Struben over paa ham.“

Ved denne livagtige Beskrivelse, som Doktoren tillige havde illustreret ved med en hurtig Bevægelse at føre sin Haand hen over sin Strube, gik der en Gysen gennem dem, som var forsamlede i Stuen. Doktoren saa' meget forbavset paa dem. Han forstod ikke denne Følelse. For ham var de specielle Detailler i Sagen af mere Betydning end selve Rædslerne ved dette Mord. Men han var jo ogsaa Læge og havde ingen Fantasi.

Det næste Vidne var Opdageren James Armiston fra Scotland Yard. Han traadte ind i Værelset, fulgt af Lord Clanavon, som atter indtog sin Plads og med megen Opmærksomhed lyttede til hvert Ord, Opdageren udtalte.

Lord Clanavon, som var paa det rene med, at det afhang af denne Mands Dygtighed, om han skulde opdage sin Faders Morder, havde dog ikke noget særlig godt Indtryk af ham; men han forandrede sin Mening, da han en lille Stund havde lyttet til den fyndige og dog saa forsigtige Maade, hvorpaa Opdageren talte.

„Mr. Armiston," sagde Dommeren, „vil De fortælle os, hvad De har haft med denne Sag at gøre?"

Opdageren bukkede høfligt og fortalte nu paa en meget forretningsmæssig Maade, hvad han vidste.

„Jeg stod og talte med en Politibetjent, som havde Vagt ved Hjørnet af Davies Street, omtrent Klokken syv om Morgenen, da en Tjener drejede om Hjørnet ved Grosvenor Street og kom løbende hen imod os. Han talte meget usammenhængende, men vi fik i hvert Fald saa meget ud af ham, at der var bleven begaaet et Mord i hans Herres Hus, og at han vilde have Betjenten til at følge med tilbage. Vi gik begge med ham, og han førte os ind i det Værelse, hvor Lord Alceston laa i en Stol, akkurat som det forrige Vidne har beskrevet. Doktoren og Vidnet Rogers var de eneste, foruden os, som var til Stede i Værelset. Jeg laasede øjeblikkelig Døren, og mens Doktoren undersøgte den Afdøde, foretog jeg en Undersøgelse af Værelset. Min første Opdagelse var, at der fandtes en hemmelig Dør, som førte ud til et Bagstræde, og den var ikke laaset. Jeg bemærkede ogsaa enkelte Blöddraaber, der førte fra Stolen, hvor den Afdøde laa, og hen til denne Dør, hvorfra jeg slutter, at Morderen er flygtet denne Vej, bærende det Vaaben i Haanden, hvormed han har forøvet Mordet. Senere hen ad Morgenstunden kom der en Mælkemand hen til Scotland Yard med et Lommetørklæde og en Kniv, som han havde fundet nogle Alen fra Huset. Disse to Ting er nu i Dommerens Besiddelse."

Politimanden tav og ventede, mens de Genstande, han havde nævnet, blev lagt frem og gik fra Haand til Haand mellem Jurymedlemmerne. Lommetørklædet var af fint Lærred, men uden Navn, og det var gennemsivet af Blod. Kniven var mere mærkværdig; Bladet var let buet ligesom en Krumsabel og af meget fint Staal; den

var sleben paa begge Sider, og Eggen var saa skarp som en Ragekniv. Haandtaget var af en forunderlig Form og udskaaret; det kunde se' ud, som om Instrumentet var forarbejdet i et fremmed Land. Mælkemandens Fund var i det hele taget af stor Betydning.

Politimandens øvrige Udtalelser var ikke af Vigtighed og de andre Vidners endnu mindre. Derefter gik de alle ned i Arbejdsværelset, som nøje toges i Øjesyn, og de var alle enige om, at Morderen med Lethed kunde være kommen ind gennem Tapetdøren, der kunde aabnes ganske lydløst; Tæppet var desuden saa tykt og blødt som Fløjl, saa man kunde ikke høre noget Fodtrin, og der var ikke mere end tolv Alen mellem Døren og Stolen, hvor Lord Alceston havde siddet.

To andre Ting fik de opklaret. Først opdagede de, at Nøglen sad udenfor i Tapetdøren, og da de ikke kunde finde Spor af den Pengesum, som Lady Alceston havde omtalt, gik de ud fra, at det maatte være Neillson, som havde begaaet Mordet, da han var den eneste, som kunde vide, hvor Lord Alceston havde sine Penge.

Dommeren og Jurymedlemmerne gik nu tilbage til Spisestuen; Lord Clanavon gik en lille Stund op og ned i Gangen med Hænderne paa Ryggen, derefter begav han sig hen til Tjenerskabets Værelse og spurgte efter Burdett.

„Husker De, hvor længe Neillson har været her, og hvor han kom fra?" spurgte han.

„Han har været her længere, end jeg kan huske det, Deres Naade," svarede Burdett bestemt. „Vi har lige staaet og talt om det hernede, og en ordentligere, roligere og bravere Mand har jeg aldrig kendt. Der er ingen af os, som kan tro, at han har noget at gøre med dette Mord," tilføjede han.

„Det tror jeg heller ikke," svarede Lord Clanavon.

„Jeg holdt selv meget af Neillson. De har vel ingen Idé om, hvor han var, før han kom her?“

Burdett rystede paa Hovedet. „Det er underligt nok, Deres Naade, men jeg har aldrig hørt ham nævne noget derom; han fortalte aldrig noget om sine egne Sager; dem var han altid saa tavs med. Han fik en temmelig stor Gage, jeg tror nok henved 150 Pund om Aaret, og Groves, det er Hushovmesteren, siger, at han kunde umuligt have brugt de halvtres. Han var nemlig meget sparsommelig uden at være nogen gerrig Mand.“

Lord Clanavon gik tilbage til sit eget Værelse, som laa i Stueetagen; han følte sig endnu mere forvirret end før.

Lige idet han traadte ind, blev Spisestuedøren aabnet, og han hørte Dommen blive afsagt:

„Overlagt Mord, begaaet af Philip Neillson.“

VI.

En smuk ung Pige stod foran et Spejl og gjorde sig al Umage for at ødelægge sit nydelige Ansigt ved at skære nogle frygtelige Grimacer ad sit Spejlbillede. Det var en meget unyttig Beskæftigelse — navnlig fordi den Misfornøjelse, som stod præget i de smukke Træk, meget vel kunde efterlade sig Spor, uden at hun behøvede at gøre det endnu værre. Maaske hun selv kom til at tænke derpaa, eller maaske det var en eller anden tilfældig Tanke, der virkede som beroligende Middel. Nok er det — efter fem Minutters indgaaende Studium af sig selv vendte hun sig pludselig bort fra Spejlet, kastede sig i en Lænestol og gav sig til at stirre ud i det tomme Rum med et drømmende Smil om de halvaabne Læber og

et Udtryk, som fuldstændigt havde forandret hele hendes Ansigt.

En glathaaret, brun Grævlingehund rejste sig langsomt fra Kamintæppet og lagde sin ene Forpote i hendes Skød, mens den logrede med Halen og fæstede sine kloge Øjne paa sin unge Frøken med et spørgende og bønfaldende Blik. Halvt aandsfraværende lod hun sin Haand glide hen over dens Hoved, hvilket straks blev forstaaet som en Opmuntring. Hunden sprang op i hendes Skød med al den Behændighed, som dens korte Ben vilde tillade, rullede sig velbehageligt sammen og lagde sig rigtig mageligt til Rette.

Hun saa' bebrejdende ned paa den, som om hun vilde til at skænde, fordi den saadan tog sig Friheder. Men de klare, brune Øjne saa' saa bedende paa hende, at hendes Vrede forsvandt. Hun besluttede sig oven i Købet til at gøre „Tory" til sin Fortrolige. Det var i alle Tilfælde bedre at tale med en Hund end med slet Ingen.

„Tory", sagde hun og løftede Pegefingeren strængt, „det var meget uartigt! Du véd jo godt, at Du ikke saadan kan springe lige op i mit Skød uden at være indbudt! Ikke sandt? — Nej, Du behøver ikke at gaa," tilføjede hun og strøg den let hen over Hovedet, „nu da Du engang er her, kan Du ligesaa gærne blive — lidt, i det mindste. — Aa, Tory, hvor jeg vilde ønske, at Du var et Menneske — selv om det kun var en Pige — saa jeg kunde tale lidt fornuftigt med Dig engang imellem! Det vilde gøre det Hele lidt mindre bedrøveligt — for her er virkelig meget bedrøveligt sommetider, naar jeg saadan gaar omkring ganske alene og slet ikke har Nogen at tale med. Aa, hvor jeg vilde ønske — hvor jeg vilde ønske — at han vilde komme igen! Var han ikke nydelig, Tory? Og synes Du ikke, han tog det kønt? Den Stakkel! Jeg vilde saa gærne have vist ham, hvor frygtelig ondt jeg havde af ham, men jeg kunde slet ikke.

Saa snart jeg vilde til at sige noget, saa fløj det lige ud af Hovedet paa mig igen. Han syntes vist, jeg var skrækkelig dum, Tory. Tror Du ikke ogsaa? Hvorfor siger Du ikke noget? Jeg gad vide — ja, jeg gad virkelig vide, hvad han tænkte paa, dengang jeg saa' op og opdagede, at han stod og saa' paa mig. Jeg tror nok, det var noget smukt — det tror jeg virkelig, det var, Tory! Jeg gad vidst, hvordan jeg i Grunden saa' ud den Morgen! Lad mig se! Jeg havde min blaa Kjole paa — den, Madame fik syet til mig i Paris."

Hun lænede sig tilbage og sank hen i Drømmerier. Tory, som aabenbart følte sig meget lettet over, at hun nu endelig holdt op med at tale, rullede sig sammen med et lille, tilfreds Suk og faldt straks i Søvn. Dens Velvære gav sig Udtryk ved en blid Snorken; denne Lyd naaede dens Herskerindes Øren og vækkede hende af hendes søde Drømme. Resultatet var meget beklageligt. I næste Sekund laa Tory paa Ryggen nede paa Kamintæppet, sparkende vildt med alle fire Poter og med en forvirret og højst uklar Følelse af at være kommen ned med en Fart, som ganske afveg fra dens sædvanlige langsomme Bevægemaade.

„Din ækle, udeltagende, hjærteløse Hund!" udbrød dens Herskerinde og rystede sin Nederdel.

Tory følte sig dybt krænket. Med Værdighed vendte den Ryggen til sin unge Frøken og spaserede langsomt hen i den fjerneste Krog af Stuen, hvor den slog sig ned paa en blød Skammel.

Den unge Pige gav sig atter hen i sine afbrudte Drømmerier. Maaske var hun en temmelig sentimental anlagt ung Dame, naar hun kunde føle sig saa optaget af et ganske tilfældigt Møde med en fuldstændig fremmed ung Mand — et Møde, som kun havde varet i fem Minutter. Men der var alligevel en Undskyldning. Hun var ikke mere end atten Aar gammel og var lige sluppet

ud af et fransk Kloster, indenfor hvis snævre Mure hun havde tilbragt hele sit Liv. Hun havde hverken kendt til Ferier eller Udflugter eller Fornøjelser af nogen Art. Reglerne i Klostret havde ganske vist ikke været saa strænge, at de forbød Udveksling af Tanker mellem de unge Piger indbyrdes, men paa den anden Side var det paa det bestemteste forbudt dem at stifte Bekendtskab med nogen som helst udenfor Klostrets Domæne. Det var en trist Tilværelse for en ung Pige, og det var intet Under, at hun nu, da hun havde opnaaet en relativ Frihed, saa' tilbage paa denne Tid med en Følelse, som næsten lignede Rædsel.

Selv de skønneste Drømme er udsatte for Afbrydelser, og en saadan kom nu i Form af en sørgelig Overraskelse. Døren aabnedes nemlig, og hendes Fader kom ind.

Hun saa' forskrækket op.

„Er det Dig, Papa! — Er Du oppe og klædt paa! Det maa Du jo ikke! Du bliver syg igen, er jeg vis paa."

Han var standset lige indenfor Døren og støttede sig tungt til Ryggen af en Stol. Hans Ansigt var dødblegt og havde et lidende Udtryk; der var mørke Ringe under hans sorte, brændende Øjne, hans Haar var uredt og Skægget daarligt barberet. Da han endelig talte, var det i korte, gispende Sætninger, og hans magre, voksblege Fingre klemte krampagtigt fast om Stoleryggen.

„Jeg — jeg har været syg —", mumlede han, „jeg —"

„Syg! Ja, det har Du rigtignok været! Det kan man da nok se! Hvorfor er Du staaet op, Papa? Hvad tror Du, Doktoren vil sige?"

Hun vred sine Hænder med en næsten fortvivlet Bevægelse. Saa løb hun hen til ham, tvang ham til at sætte sig og lukkede Døren, inden hun vilde give ham Lov til at tale.

„Hvad er det i Dag?" spurgte han.

„Fredag".

„Fredag?“ Han strøg sig med Haanden over Panden, som om der var noget, han prøvede paa at huske. „Fredag? Der var en ung Mand, som kom her —“ tilføjede han, „da —“

„Ja,“ svarede hun med en flygtig Rødmen, „det var i Tirsdags. Du har jo været syg lige siden.“

Han stønnede højt.

„Jeg begyndte at tro — at det havde været en Drøm —“ mumlede han fortvivlet — „et Mareridt. — Giv mig en Avis, Marie! Skynd Dig! — En Avis! En Avis!“ skreg han pludselig vildt. „Giv mig en Avis!“

„En Avis?“ spurgte hun forbavset.

„Ja — ja vist! Det ved Du jo! Den Avis, han saa'! Den med Mordet! Jeg vil læse om det! Skynd Dig!“

Han rakte sin rystende Haand frem og snappede Bladet fra hende. Hun havde fundet Stedet til ham, men han vendte det hurtigt om, og efter en feberagtig Søgen begyndte han at læse et andet Sted. Hun stod ved Siden af ham, angst og ulykkelig, med Taarer i Øjnene. Hvad kunde der dog være i Vejen med ham? Hele hans Skikkelse rystede, og Panden stod fuld af Sveddraaber. Pludselig sank hans Hoved ned paa Brystet, og hans svage Legeme, som Sygdommen fuldstændig havde udpint, skælvede i en krampagtig Hulken.

„Nej, det var ingen Drøm,“ stønnede han. „Det var ingen Drøm. Gud være mig naadig!“

Hun lagde sig paa Knæ ved Siden af ham, greb hans Hænder, kyssede ham paa Panden og slyngede sine Arme om ham; hun prøvede alt, hvad et lille, medlidende Kvindehjærte kan finde paa for at trøste — men forgæves. Intet, af hvad hun sagde eller gjorde, lod til at have nogen Indvirkning paa ham. Kun da hun sagte prøvede paa at drage Avisen ud af hans sammenknugede Haand, gjorde han pludselig hæftig Modstand, og hans lange, magre Fingre flaaede Papiret til Smaastum-

per. Tilsidst gjorde hun, hvad der maaske var det eneste fornuftige — hun overlod ham fuldstændig til sig selv og gik hen og satte sig i den anden Ende af Værelset.

Det var godt, at hun forstod at være taalmodig. I næsten en Time sad hun der uden at røre sig, efter at det første heftige Udbrud var begyndt at gaa over. Saa saa' han op paa hende, og hun gyste uvilkaarligt, da hun opdagede det forstenede Udtryk i hans Blik.

„Papa — der maa være sket noget frygteligt," hviskede hun angst.

„Ja, der er sket noget frygteligt," svarede han i en tør, klangløs Tone.

Han tav i næsten fem Minutter. Saa rejste han sig langsomt.

„Jeg maa gaa ud," sagde han.

„Gaa ud?" raabte hun forfærdet. „Aa, Papa, hvor kan Du bare tænke paa det! Sagde Doktoren ikke i Gaar, at Du maatte ikke engang staa op i den første Uge?"

„Jeg maa ud i Dag — straks — om jeg saa skal dø i Morgen," svarede han træt, men dog afgjort. „Hent mig min Hat og Overfrakke, Marie, og send Bud efter en Vogn. Mine Ben kan næppe bære mig, jeg kan ikke gaa."

Hun prøvede paany at faa ham fra hans Forsæt. Men han rystede kun utaalmodigt paa Hovedet.

„Fortæl mig da i det mindste, hvad det er for noget skrækkeligt, der er sket," bad hun, mens hendes kvindelige Nysgerrighed et Øjeblik blandede sig med hendes Angst. „Hvis det er slemt for Dig, saa er det ogsaa slemt for mig. Jeg er jo din Datter!"

„Du faar det nok at vide — maaske —" svarede han. „Ikke nu. Jeg har ikke Kræfter nu — jeg har Brug for alle dem, jeg har — nu snart. Er Vognen — for Døren?"

„Jeg har sendt Bud — den kommer straks. Aa, Papa,

lad mig gaa med Dig," tiggede hun. „Du er ikke rask nok til at kunne gaa nogen Steder alene!"

„Gaa med mig — Du?" Han fo'r sammen, som om den blotte Tanke indgød ham Skræk. Et Øjeblik efter hørte de Vognen standse udenfor Huset.

„Giv mig din Arm — ned ad Trappen," sagde han. „Jeg er svimmel —"

Han kunde nok trænge til den. Ved hvert fjerde Skridt maatte han standse og hvile sig, og hans gispende Aandedrag var sommetider lige ved at kvæle ham. Da han endelig naaede op i Vognen, sank han udmattet om i et Hjørne, og det varede flere Minutter, før han fik Kræfter til at give Kusken Besked. Marie var fulgt med ned paa Gaden og stod barhovedet ved Siden af Vognen og holdt hans Haand. Men saa snart han havde fattet sig lidt, vinkede han hende bort med en utaalmodig Bevægelse.

„Du maa ikke staa her, Marie — uden Hat paa. Jeg kan godt klare mig selv. Løb ind — hører Du, Barn!"

Hun adlød med taarefyldte Øjne og tungt Hjærte. Kusken, som var ved at blive utaalmodig, stak Hovedet ind ad Vognvinduet.

„Hvorhen, Sir?" spurgte han.

Monsieur de Feurget saa' ned paa den Stump af Avisen, som han endnu holdt i sin Haand.

„Den opgaaende Sol" i Brown Street, Bethnal Green Road," svarede han, „kør saa hurtigt, De kan."

VII.

Omtrent paa samme Tid, som Juryen var forsamlet i Grosvenor Square angaaende Mordet paa Jarlen af Alceston, blev et Ligsyn af en helt anden Karakter afholdt i

en anden Del af London. Scenen var „Den opgaaende Sol", Brown Street, Bethnal Green Road, og Genstanden for Undersøgelserne var Liget af den ukendte Kvinde, som var funden myrdet i sit Værelse samme Nat, som det grufulde Mord i West End havde fundet Sted.

Et mystisk Mord paa en fornem Adelsmand, tilmed en Diplomat og en af Tidens mest fremragende Mænd, er noget ganske anderledes sensationelt end et Mord paa en ukendt Kvinde i et af Byens Fattigkvarterer. Men Nabolagets Interesse for dette mindre opsigtvækkende Mord var alligevel overordentlig levende. Den Myrdede havde omtrent været helt fremmed i Kvarteret, men de Faa, hun havde talt med eller haft lidt at gøre med, havde beholdt et stærkt Indtryk af hende. Hun var ikke af deres Slags, det vidste Alle. Hun havde ikke haft nogen af deres Laster, og hendes Optræden og Vaner havde heller ikke været som deres. Der gik mangehaande Rygter om hende, og der blev snakket og hvisket meget rundt om; men ét var Alle enige om: hun var ikke En af deres egne.

Jurymændene, som én for én arbejdede sig frem gennem den tætte Stimmel af mer eller mindre slyngelagtigt udseende Mænd og frække Kvinder, der blokerede Døren til „Den opgaaende Sol", kunde ikke undgaa at høre enkelte af disse Rygter, og de følte deres Nysgerrighed pirret i høj Grad. De fulgtes af Manges misundelige Blikke, mens de forsvandt gennem Svingdøren, som førte ind til Værtshuset. Maaske havde de noget af den samme Fornemmelse af Betydning og Vigtighed over at være bleven betroet dette triste Hverv, som deres Kolleger i West End havde følt, da de var bleven førte til deres Pladser af den fornemme Myrdedes sortklædte Tjenere. Men om saa var, saa saas det i alt Fald ikke paa deres Ansigter, som — det være sagt til deres Ros — alle havde et roligt og værdigt Udtryk. En efter én traadte

de ind i den store Gæstestue, hvor Gulvet var bestrøet med Sand, og hvor en varm Lugt af Øl og Tobaksrøg slog dem i Møde. De fleste af dem var Smaahandlende fra Nabolaget, og som de nu stod dér i en Gruppe med deres kolde, prosaiske Ansigter, udgjorde de en temmelig usympatetisk Forsamling.

Ligsynsmanden kom i en Droske, gjorde en flygtig Undskyldning, fordi han var uprækis, og blev modtaget i mut Tavshed. Han kastede sig straks i en Stol for Enden af Bordet, og efter — lidt demonstrativt — at have pustet ud som for at faa Vejret igen foreslog han, at Mødet burde begynde med en Inspektion af Liget, som endnu ikke var blevet identificeret.

Alle rejste sig, og ledsaget af den Politibetjent, som gjorde Tjeneste i Sagen, steg Jurymedlemmerne nu op ad den knirkende Trappe til et lille Værelse i Etagen ovenover. Stuen var ren og lys, men meget sparsomt møbleret. Midt paa Gulvet stod en tarvelig Træseng, og paa den skimtedes Omridsene af et menneskeligt Legeme, dækket af et rent, hvidt Lagen. Med en Bevægelse, som næsten var ærbødig, drog Ligsynsmanden Klædet til Side og afdækkede den Afdødes Ansigt.

De tørre, hverdagsagtige Mennesker, som stod rundt omkring Sengen, mærkede noget ligesom Ærefrygt, der endog trængte ind til deres afstumpede Følelsesliv. De stirrede over Skuldrene paa hverandre ned paa et stille, fredfyldt, vidunderlig skønt Kvindeansigt i Stedet for, som de havde ventet, at se nogle grove, plebejiske og af Laster mærkede Træk.

Ganske vist var der enkelte Furer i den rene Pande, og den Flod af gyldne Lokker, der strømmede ud over Puden, var isprængt med graat — men det gjorde intet til Sagen. Der var alligevel noget eget ved dette fine, lille Hoved med de ædle Træk og den smukke, faste

fund, noget, der tydeligere end mange Ord fortalte om høj Byrd og fornem Herkomst.

„Det er en virkelig Dame," hviskede Jurymændene.

Der lød en samtykkende Mumlen fra de Andre. De havde pludselig faaet en ny Interesse for Sagen. I Stedet for som sædvanlig at kaste et flygtigt Blik paa Liget og saa skynde sig derfra for at faa Forretningerne overstaaet blev de nu staaende ved Sengen, som om de daarligt kunde løsrive sig. En af dem løftede med kejtet Ærbødighed den Myrdedes Haand og pegede i Tavshed paa den glatte Vielsesring, der sad paa en af de fine, hvide Fingre. Da de endelig trak sig tilbage, talte de sammen i en sagte, hviskende Tone.

Ligsynsmanden saa' meget alvorlig ud.

„Er der gjort noget Forsøg paa at faa Liget identificeret?" spurgte han Politibetjenten.

„Ja, men det har ikke ført til noget Resultat. Ingen af dem, der har været her for at se paa hende, har genkendt hende. Undskyld, Sir — jeg vilde gærne tale med Dem et Øjeblik."

De traadte lidt til Side. Betjenten stak Haanden ned i Lommen og trak en lille Pakke frem, mens han sænkede sin Stemme til en hemmelighedsfuld Hvisken.

„Mrs. Preece — det er den Kone, som blev tilkaldt for at klæde Liget — fandt dette her paa hendes ene Arm — helt højt oppe over Albuen. Det er en meget mærkelig Laas, kan De nok se, og den sluttede saa tæt, at det næsten ikke var muligt at faa den op. Det er et underligt Sted at have et Armbaand — ikke sandt?"

Ligsynsmanden holdt Smykket hen til Lyset og undersøgte det omhyggeligt. Det var en enkelt, bred, glat Guldarmring uden Monogram eller Mærke af nogen Art. Laasen sluttede meget tæt, som Betjenten havde bemærket, og var stiv og trang, som om den kun meget sjældent havde været aabnet. Ligsynsmanden var ikke

nogen romantisk Natur, men alligevel stod han næsten andægtig og holdt paa den fattige Kvindes Armbaand, mens han for et Øjeblik sank hen i Grublerier. Ringen var et Kærlighedspant, det var tydeligt nok, og hun havde trofast baaret den gennem Fattigdom og Elendighed, maaske endogsaa gennem Vanære. Hun havde gemt den og beholdt den til Trods for, at den kunde have skaffet hende baade Mad og Klæder og Varme i hvert Fald for en Tid, dersom hun havde villet skille sig ved den. Rimeligvis var den simple Ring det eneste, hun havde tilbage som et Baand mellem hende og Fortiden.

„De har baaret Dem meget fornuftigt ad, Betjent," sagde han endelig i en forretningsmæssig Tone. „Der er heller ingen Grund til at holde Fundet hemmeligt. Det kan være, at det kan hjælpe til at identificere Liget."

Betjenten hilste og fulgte saa Ligsynsmanden ned i den store Skænkestue, hvor Jurymedlemmerne ventede. Forhandlingerne blev straks genoptagne, men det varede ikke ret længe, før der kom en uventet Afbrydelse. En Droske kom kørende i fuld Fart og standsede udenfor, hvor den foraarsagede en ikke ringe Bevægelse i den forsamlede Mængde. En spinkel, bleg og tilsyneladende meget svagelig Herre steg ud og gik hurtigt ind i Værtshuset.

Inde i Skænkestuen blev der banket paa Døren.

„Kom ind," raabte Ligsynsmanden.

En Betjent traadte ind og hilste.

„Undskyld, Sir," sagde han, „men der er en Herre her udenfor, som mener, at han kan identificere Liget."

„Godt. Faa hans Navn og Adresse og vis ham op," svarede Ligsynsmanden. „Lad mig høre Resultatet."

Betjenten lukkede Døren og gik tilbage til den Nyankomne, som han fandt siddende paa en Bænk i Forstuen. Han gentog, hvad Ligsynsmanden havde sagt.

Den Fremmede lod til at betænke sig lidt. Saa tog

han en lille Tegnebog af fint Læder frem og rakte Betjenten et Kort.

Politimanden tog det mellem to Fingre og læste omhyggeligt Navnet.

„Mr. de Feurget, 19, Craven Street. Mange Tak, Sir — vil De følge med denne Vej."

Betjenten gik ned gennem Gangen og begyndte at stige op ad den smalle, knirkende Trappe. Den Anden fulgte langsomt efter. Han støttede sig tungt til Gelænderet med den ene Haand og pressede den anden ind mod sin Side. Da de naaede den øverste Afsats, stod han stille og snappede efter Vejret.

„Det gaar nok smaat!" ytrede Betjenten med et deltagende Blik.

„Ja — jeg er — ikke rask —" svarede Mr. de Feurget hæst. „Er det her?"

Betjenten nikkede og lagde Haanden paa Dørlaasen. Men Mr. de Feurget standsede ham.

„Et Øjeblik! — Vil De — gøre mig en Tjeneste? Vil De — lade mig gaa ind — alene — og vente paa mig herude?"

Anmodningen blev ledsaget af et andet og endnu mere overbevisende Argument, som forsvandt i Betjentens Haand. Den brave Politimand var ikke mere end et Menneske, og det er ikke hver Dag, man faar et helt Pund i Drikkepenge. Desuden var der jo heller ikke noget Ondt i det — det var ikke engang imod hans Instruks. Altsaa lukkede han Døren op og traadte selv til Side, mens Mr. de Feurget gik ind.

Tusmørket var faldet paa, og lige straks kunde han ikke se andet end de svage Omrids af en Skikkelse, som laa udstrakt paa Sengen. Han gik et Par Skridt hen imod den med vaklende Knæ ligesom en drukken Mand. Saa standsede han pludselig, slog Hænderne for Ansigtet og vendte sig halvt bort, som om han ikke turde

gaa længere frem. Atter gik han et Par Skridt nærmere — mens hans Øjne ligesom fasttryllede hang ved en Plet paa det hvide Lagen, og han halvt ubevidst undrede sig over, hvordan den var kommen der. Endnu et Skridt — og nu rørte hans Fingre ved Klædet, som dækkede over den Dødes Ansigt. Turde han vove at løfte det? Hans Fingre, hans Knæ, hele hans Skikkelse skælvede i unævnelig Rædsel. Gud i Himlen, om det nu var hende!

Haanden med Vielsesringen hang endnu ned langs Kanten af Sengen. Han greb den og trykkede den lidenskabeligt til sine Læber. Saa holdt han den lidt ud fra sig og stirrede med taarefyldte Øjne paa de blaa Aarer og de fine, hvide Fingre. Det var hendes. Han kendte den igen. Det sidste svage Haab var forsvundet. Alt var borte, alle lyse Drømme om en anden og lykkeligere Fremtid. Intet var tilbage uden den kolde, mørke Fortvivlelse.

Død — myrdet! Med en Ømhed, som ingen Moderhaand kunde eje, løftede han Klædet og saa' ned paa det stille Ansigt. Det var hende. Skøn i Livet, skøn i Døden, skøn i al Evighed i hans Hjærte og Tanker. Men død eller levende, det sidste Kys skulde være hans! Han kastede sig paa Knæ ved Siden af den fattige Seng, pressede sine skælvende Læber mod den kolde Pande og slyngede sine Arme omkring den ubevægelige Skikkelse i en sidste, lidenskabelig Omfavnelse.

— — —

Nede i Skænkestuen var Ligsynsmanden ved at blive utaalmodig. Tilsidst sendte han et Bud op for at spørge om, hvor længe Herren havde i Sinde at blive deroppe. Mr. de Feurget mødte Budet paa Trappen og traadte ind sammen med ham.

„Jeg kan ikke give nogen Oplysninger om den Myrdede," sagde han. „Hun er ikke den, som jeg søger efter. For Resten — har — jeg set hende før."

„Kender De hendes Navn?“ spurgte Ligsynsmanden.

„Jeg tror desværre ikke. Jeg maa have truffet hende i Udlandet, men hvor husker jeg ikke. Men da jeg altsaa saaledes har haft en Smule Forbindelse med den Afdøde — saa — vilde jeg gærne — hvis det kan tillades — sørge for Begravelsen.“

Ligsynsmanden mente ikke, at der kunde blive nogen Vanskeligheder i saa Henseende.

„Maaske det kunde interessere Dem at overvære Forhøret?“ foreslog han høfligt. „Det kunde jo være, at der fremkom et eller andet, som maaske kunde opfriske Deres Hukommelse. Alt, hvad vi kan faa at vide om den Afdødes tidligere Forhold, vil jo være af Interesse.“

Mr. de Feurget bukkede og tog derefter Plads paa en Stol, som blev sat hen til ham.

„Ja Tak. — Jeg vil meget gærne overvære Forhøret,“ sagde han stille.

VIII.

„Bed det første Vidne om at komme ind,“ sagde Ligsynsmanden.

Betjenten aabnede Døren og lod sit Blik løbe hen over en lille Klynge Mænd og Kvinder, som stod smaahviskende i en Krog af Gangen.

„Mike Beaston!“ raabte han, „vil De komme ind. Denne Vej!“

En høj, bredskuldret Mand, klædt som en Sømand, traadte ud af Flokken og kom frem. Betjenten førte ham højtideligt ind i Skænkestuen, anviste ham en Plads og lukkede Døren.

„Deres Navn er Mike Beaston?“ spurgte Ligsynsmanden.

„Jeg kunde nok lide at se den, som sagde, at det ikke var det," svarede Vidnet i en temmelig kæphøj Tone. Mike havde forberedt sig til sit ansvarsfulde og usædvanlige Hverv ved hyppige Besøg ved Buffeten i den anden Stue og var — om ikke just beruset — saa dog i høj Grad pirrelig.

Et Blik paa Ligsynsmandens Ansigt bragte ham dog hurtigt i en mere afdæmpet Stemning. Ligsynsmanden var vant til den Slags Vidner og vidste, hvordan man skulde behandle dem. Han rynkede Panden og saa' ned paa Mike Beaston med et strængt og meget misbilligende Blik.

„Vær saa venlig bare at svare Ja eller Nej," ytrede han med isnende Kulde. „Deres Navn er altsaa Mike Beaston?"

„Ja, Sir," lød Svaret i en helt forandret Tone.

„Hvad er Deres Haandtering?"

„Jeg har ikke noget bestemt for Tiden, Sir. Jeg lever af tilfældigt Arbejde. I den sidste Maaned har jeg været nede paa Egsons Værft."

„De bor i Bloomers Place, Nr. 19?"

„Ja, Sir."

„Og Deres Værelse laa lige ovenover det, som den Afdøde beboede?"

„Ja, Sir."

„Hvad Tid kom De hjem Natten efter Tirsdag den syttende?"

„Omtrent en halv Time efter Lukketid."

Ligsynsmanden saa' spørgende op.

„Undskyld, Sir," indskød Betjenten, „han mener efter den Tid, da Beværtningerne lukker."

Ligsynsmanden fandt det nødvendigt at give Betjenten en Reprimande, fordi han afbrød Forhøret, hvilket aabenbart højligt glædede Vidnet. Betjenten modtog den med

krænket Værdighed og aabnede derefter ikke sin Mund mere.

„Gik De straks i Seng, da De kom hjem?“ fortsatte Ligsynsmanden Forhøret.

„Ja, jeg gjorde. Hvad skulde jeg ellers bestille i det lille Hul af et Værelse? Jeg gik lige i Seng og sov et Øjeblik efter.“

„De hørte ikke Støj fra Værelset nedenunder?“

„Nej, Sir.“

„Heller ikke, da De gik forbi paa Vejen op?“

„Nej, Sir.“

„Heller ikke Lyden af Stemmer?“

„Nej, ikke engang det. Alt var saa tyst og stille som i en Grav.“

„Hvor længe sov De?“

„Klokken var vel halvsyv, da jeg vaagnede, og saa gik jeg ud med det samme.“

„Fortæl mig, hvad De saa', da De kom ud paa Trappen.“

Vidnet, som nu havde faaet sit sædvanlige gode Humør tilbage, purrede op i Haaret, og efter en lille Pavse, hvori han aabenbart samlede sine Tanker, begyndte han i et ordrigt Foredrag at gøre Rede for sine Oplevelser den skæbnesvangre Morgen.

Han var altsaa kommen nedad Trappen og var netop lige ved at gaa forbi Døren i Etagen nedenunder, da han traadte i noget mørkt og vaadt paa Gulvet. Han strøg en Tændstik og bøjede sig ned for at se, hvad det var, og opdagede saa til sin Rædsel, at det var Blod, som langsomt sivede ud under Døren.

„Jeg blev næsten lamslaaet,“ sagde han, „og i et helt Minut gjorde jeg ikke andet end bare staa og se paa det. Saa kom jeg lidt til mig selv og gav mig til at banke paa Døren. „Mrs. Ward,“ sagde jeg, „Mrs. Ward! Luk Døren op, saa er De rar!“ men der var ikke Nogen,

der svarede, og saa sparkede jeg lidt til Døren, saa den gik op. Jeg har set flere mærkelige Ting i mit Liv," vedblev Vidnet med en lille Gysen, „men dette her var alligevel det værste. Det var skrækkeligt! Hun laa, ligesaa lang hun var, paa Gulvet med Hovedet ikke en Alen fra Døren. Med den ene Haand havde hun grebet fat i Lagenerne paa Sengen — og midt i Brystet paa hende sad en lang, tynd, spids Kniv. Blodet var flydt over Gulvet og hen under Døren. Jeg blev ligefrem helt daarlig af at se paa det. Saa hviskede jeg: „Madam! Hvem har dog gjort dette her?" men det var ingen Nytte at tale til hende, hun var død som en Sild og allerede ganske stiv og kold over det hele. Saa gav jeg mig til at raabe paa Mrs. Judkin, og saa kan det nok være, at der blev Hurlumhej! Jeg siger: „Der er noget galt paa Færde heroppe, Mrs. Judkin," og saa kigger hun ind i Stuen og falder om paa Gulvet og daaner lige med det samme. Saa kom der en Masse Andre til, og jeg løb saa og hentede en Doktor og en Betjent — det var ham dér," tilføjede Vidnet med en lille foragtelig Bevægelse hen mod den krænkede Lovens Haandhæver. „Der var ikke Andre at finde, saa blev jeg jo nødt til at tage ham," tilføjede han undskyldende. „Jeg vidste jo nok, at han vilde lave et farligt Postyr ud af det."

Ligsynsmanden bed sig i Læben, og det var der ogsaa flere Andre, som gjorde. Betjenten saa' overlegen ud, eller rettere prøvede paa at gøre det. Mike Beaston nød Situationen og modtog med forbavsende Ydmyghed en skarp Tilrettevisning fra Ligsynsmanden.

Der blev gjort et Par Spørgsmaal endnu, men de frembragte intet af Interesse. Vidnet havde tydeligt nok fortalt alt, hvad han vidste, og fik derefter Tilladelse til at trække sig tilbage.

„Mrs. Judkin er det næste Vidne, Sir," bemærkede Betjenten. „Skal jeg kalde hende ind?"

„Mrs. Judkin — det er Værtinden?“ spurgte Ligsynsmanden. „Ja, lad hende komme!“

Mrs. Judkin traadte ind. Det var en ret usympatetisk Kone, klædt i en gammel, sort Kjole, som tydeligt nok havde kendt bedre Dage. Et Sjal af samme mørke Farve var knyttet om hendes Skuldre. I Modsætning til det første Vidne syntes hun at være fuldkommen rolig. Men der var en vis forsigtig Langsomhed i den Maade, hvorpaa hun svarede, som uvilkaarligt vakte Mistanke. Inden der var gaaet fem Minutter, var Ligsynsmanden paa det rene med, at hun skjulte et eller andet. Denne Opdagelse forøgede ganske naturligt hans Interesse.

„Hvor længe havde den Afdøde boet hos Dem?“ spurgte han.

„Omtrent to Uger, Sir.“

„Hvad var hendes Beskæftigelse?“

„Hun havde intet Arbejde, Sir, saa vidt som jeg kunde forstaa.“

„Men hun betalte regelmæssigt?“

„Ja, altid.“

„Faldt det Dem aldrig ind, at hun hørte til en anden Samfundsklasse end Deres andre Lejere?“

„Nej — jeg tænkte aldrig over det. Hun interesserede mig ikke saa meget.“

„Hun opgav at hedde Mrs. Ward, da hun flyttede ind til Dem?“

„Ja.“

„Har De nogen Grund til at antage, at det ikke var hendes rigtige Navn?“

„Nej. Jeg tænkte slet ikke over det. Det ene Navn er jo ligesaa godt som det andet.“

„Hvormed tilbragte hun sin Tid, siden hun ikke arbejdede?“

„Det véd jeg ikke. Hvor skulde jeg vide det fra?

Jeg har andet at bestille end at se efter, hvad mine Lejere tager sig for."

„Gik hun ikke ud engang imellem?"

„Jo, sommetider gik hun ud."

„Var hun aldrig ude om Natten?"

„Det véd jeg ikke noget om. Hun førte tilsyneladende et meget hæderligt Liv. For det meste laa hun og græd om Natten."

„Fik hun aldrig Besøg?"

„Nej, ikke før den Aften hun blev myrdet."

Der blev en svag Bevægelse mellem Jurymændene. Mr. de Feurget bøjede sig frem med sammenknebne Læber og vidt opspilede Øjne. Han var aabenbart meget interesseret.

„Havde hun mere end ét Besøg den Aften?"

„Hun havde to."

„Var det samtidigt eller til forskellig Tid?"

„Det var til forskellig Tid."

„Var det Mænd?"

„Ja."

„Vil De sige mig, paa hvilken Tid den første kom?"

„Omtrent halvti."

„Kan De beskrive ham?"

„Jeg tror det næsten ikke. Han bankede lige paa Døren til mit Værelse, og saa raabte jeg: „Kom ind!", men han stak bare Hovedet indenfor, og jeg havde ikke andet end en lille Petroleumslampe brændende paa mit Sybord, saa der var omtrent helt mørkt, hvor han stod. Og han sagde ikke andet end: „Hvor er Mrs. Wards Værelse?" Jeg sagde: „Første Sal ligefor," og saa var han borte igen. Han var en temmelig lille En — og tynd var han ogsaa — omtrent paa Størrelse med den Herre dér," tilføjede hun og pegede paa Mr. de Feurget, som lod til at føle sig meget ilde berørt ved denne Sammenligning.

„Hvor længe blev han deroppe?“

„Omtrent en halv Times Tid — ikke længere i hvert Fald.“

„Kunde De høre dem tale?“

„Ja — engang imellem.“

„Talte De højt? Fik De Indtrykket af, at de var uenige?“

„Ja — saadan noget. Hun græd og hulkede, og han var forfærdelig vred.“

„De hørte vel ikke, hvad De talte om?“

„Nej, jeg hørte ikke efter.“

„Hvad skete der saa, efter at han var gaaet?“

„Saa kom den Anden omtrent ti Minutter efter.“

„Saa' De ham bedre? Kan De give en Beskrivelse af ham?“

„Nej, han var høj og slank og havde en smuk Stemme, men jeg kunde ikke se noget af hans Ansigt, for han havde saa meget viklet op om Halsen. Men saa meget kunde jeg alligevel se, at han var en fin Herre — en rigtig fin Herre.“

„Spurgte han ogsaa efter Mrs. Ward?“

„Ja. Og jeg svarede: „Den første Dør paa første Sal,“ og saa sagde han „Tak“ og gik op.“

„Mrs. Wards Værelse laa lige ovenover Deres — ikke?“

„Jo.“

„Kunde De høre dem tale?“

„Nej, de var meget stille.“

„De hørte altsaa intet Skænderi — heller intet Skrig eller Lyden af noget, som faldt?“

„Nej, jeg hørte ingenting.“

„Det lyder temmelig mærkeligt. Man maa jo gaa ud fra, at den sidste af Gæsterne har været Morderen. De fastholder altsaa, at De ikke hørte noget — ikke engang en almindelig Ordstrid?“

„Nej — ingenting.“

Vidnet var pludselig blevet meget ordknap. Hun stod og famlede nervøst ved sit Sjal, og til Trods for de fast sammenknebne Læber var der dog en vis Ubeslutsomhed at læse i hendes Ansigt, noget, som Ligsynsmanden ikke var sen til at opdage.

„Saa' De denne Mand, da han kom ned igen?“

„Nej —“

„Hørte De ham heller ikke?“

„Nej —“

„Saa véd De altsaa ikke, hvor længe han var deroppe?“

„Nej —“

„De er vel helt sikker paa, at Deres Udsagn er korrekt? De maa huske paa, at De kan risikere at komme til at aflægge Ed!“

„Jeg er helt sikker.“

„De hverken hørte eller saa' altsaa noget til den Myrdede og hendes Gæst fra den Tid, han kom, og til den næste Morgen, da De blev tilkaldt af Mike Beaston?“

„Nej —“

„Og De vil aflægge Ed paa, at Mrs. Ward ikke havde flere Besøg den Aften?“

Vidnet var tydelig nok forvirret. Hun nølede og skiftede Farve.

„Det véd jeg ikke noget om —“ svarede hun langsomt.

„Har De nogen Grund til at formode, at Afdøde har haft andre Besøg den Nat?“

„Det kan godt være, at hun havde. Jeg skal nemlig sige Dem,“ vedblev Vidnet tøvende, „Værelset ved Siden af Mrs. Wards bliver sommetider lejet ud om Natten — naar det saadan kan falde for. Den Nat havde jeg lejet det ud til en Pige, som hedder Betsy Orrin.

Jeg hørte hende komme omtrent to Timer efter, at den anden Herre var gaaet op til Mrs. Wards."

Vidnet tav. Hendes Ord havde vakt Interesse blandt Tilhørerne. Mr. de Feurget bøjede sig frem med den ene Haand presset ind mod sin Side og med en mørk Feberglød brændende i sine sorte Øjne. Vidnet blev staaende lidt mut i Tavshed, mens hendes lange, magre Fingre ustandseligt pillede ved Frynserne paa hendes Sjal. Hele hendes Optræden bekræftede den Formodning, at hun havde et eller andet at fortælle.

„Var Pigen, Betsy Orrin, alene, da hun kom?"

„Det véd jeg ikke — jeg tror det ikke."

„De kan inde fra Deres Værelser høre Alle, som gaar op ad Trappen?"

„Ja."

„Og De hørte altsaa Nogen gaa op, da Pigen, Betsy Orrin, var kommen ind?"

„Ja."

„Var der mere end én?"

„Ja — der var en Mand med hende."

„Kan De aflægge Ed paa, at De ikke saa' Manden?"

„Ja, det kan jeg."

„Gik de ind i det Værelse, som Pigen, Betsy Orrin, havde lejet?"

„Ja."

„Og hørte De nogen af dem gaa igen?"

„Ja."

„Hvem af dem?"

„Pigen."

„Hvornaar?"

„Omtrent fem Minutter efter, at de var kommen. Jeg var ved at gaa i Seng, og jeg mødte hende paa Trappen, da hun kom ned."

„Var hun alene?"

„Ja."

„Hvor var da Manden?“

„Hun sagde, at han blev deroppe, mens hun løb hen og købte noget.“

„Kom hun tilbage igen?“

„Nej.“

„Har De set hende siden?“

„Nej.“

Forhøret afbrødes et Øjeblik, mens Ligsynsmanden hviskede en Ordre til Betjenten, som straks forlod Lokalet.

„Var hendes Ledsager i Værelset om Morgenen?“

„Nej.“

„Og har De ikke hørt ham gaa?“

„Nej.“

„Tak, Mrs. Judkin — det er tilstrækkeligt.“

Mrs. Judkin samlede Sjalet om sig og gik ud af Stuen med et tydeligt Udtryk af Lettelse i sit kolde, lidenskabsløse Ansigt. Ligsynsmanden gjorde nogle Optegnelser, lagde Pennen fra sig og vendte sig mod Jurymedlemmerne.

„Jeg har sendt Bud efter Pigen, Betsy Orrin,“ sagde han. „Jeg antager, at De vil give mig Ret i, at hun ganske sikkert er et meget vigtigt Vidne.“

Der lød en bifaldende Mumlen, som dog snart forstummede, da Betjenten traadte ind igen og banede sig Vej hen til Ligsynsmandens Plads.

„Jeg har fundet hende,“ meldte han, „hun er her udenfor.“

Ligsynsmanden nikkede.

„Godt. Lad hende straks komme ind.“

„Betsy Orrin!“ kaldte Betjenten, og Betsy Orrin traadte ind.

Det var et stort, groft Kvindemenneske med en mægtig Frisyre af lysegult Haar, som temmelig uordentligt indrammede et Ansigt med simple, uskønne Træk og et frækt Udtryk. Hun var meget opstadset og pyntet i noget Tøj, som saa' ud til at være købt i en eller anden

billig Butik, og hele hendes Fremtræden gjorde et afgjort usympatetisk Indtryk.

Ligsynsmanden tog et nyt Papir og begyndte atter Forhøret.

„Deres Navn er Betsy Orrin?“

„Ja, det er.“

„De var sidste Tirsdag Nat i Bloomers Place, Nr. 19, sammen med en Mand?“

„Ja — og hvad saa?“

„Vil De sige mig, hvem Deres Ledsager var?“

„Ja, det skulde jeg gærne, hvis jeg vidste det, men jeg véd det ikke.“

„Hvor længe havde De kendt ham, før De bragte ham herhen?“

„Omtrent en Time.“

„Hvor traf De ham?“

„I en Beværtning, som hedder „Kronen og Tidslen“.“

„Og De havde aldrig set ham før?“

„Nej.“

„Var det ham, som først tiltalte Dem, eller omvendt?“

Vidnet tøvede lidt med Svaret. Ligsynsmanden var kendt med alle Kategorier af Vidner og forstod øjeblikkelig, hvordan denne skulde tages.

„Betsy Orrin,“ sagde han skarpt, „jeg véd ikke, om De nogensinde før er optraadt som Vidne? Men dersom De ikke har det, saa anser jeg det for min Pligt at oplyse Dem om Nødvendigheden af at tale Sandhed samt at fortælle alt, hvad De véd angaaende Sagen. De kommer rimeligvis til at aflægge Ed paa Deres Udtalelser, og De vil blive anklaget for Mened, dersom De kommer med en eneste forkert Beretning eller i det hele taget paa nogen Maade gaar udenom Sandheden. Vi er samlede her for at faa Sagen undersøgt fra Grunden, og vi véd allerede en hel Del,“ sluttede han.

Vidnet var imponeret, men lod sig ikke mærke dermed.

„De behøver aldeles ikke at formane mig," svarede hun spidst. „Jeg har paa ingen Maade i Sinde at skjule noget. Sagen forholder sig altsaa saaledes: Jeg sad i „Kronen og Tidslen" sammen med en Dame af mit Bekendtskab og drak et Glas Øl, da en fremmed Herre kommer ind og spørger ved Buffeten, om de vidste, hvor der boede en Mrs. Judkin. Nu er Mrs. Judkin og jeg intime Veninder, og jeg rejste mig saa og gik hen til ham. „Jeg véd, hvor Mrs. Judkin bor," siger jeg, „jeg har undertiden selv et Værelse dér." Saa vender han sig om og trækker mig lidt til Side. „Kender De en Mrs. Ward, som bor i hendes Hus?" spurgte han. „Jeg kan ikke sige, at jeg nogensinde har talt med hende," svarede jeg, „men jeg kender hende af Udseende. Hendes Værelse er lige ved Siden af det, som jeg sommetider har." Saa spurgte han en hel Del mere om hende, om hun var meget fattig, om hun gik ud og alt saadan noget, og jeg fortalte ham, hvad jeg vidste, og saa bad jeg ham selvfølgelig om at give et Glas Øl. Han betalte saa for nogle Drikkevarer, og saa gik han lidt til Side og stod alene, som om han tænkte over et eller andet. Lige før Lukketid kom han hen til mig igen. „Sagde De ikke, at Deres Værelse hos Mrs. Judkin laa lige ved Siden af Mrs. Wards?" spurgte han. „Jo," sagde jeg, og saa spørger han lige med ét: „Kunde De ikke tage mig med op paa Deres Værelse i Nat?" „Jo, saamænd kan jeg saa," siger jeg, og saa gik vi. Naa, da vi saa kom der, bad han mig om at vise ham hendes Dør, og han bestilte saa ikke andet end at gaa op og ned ad Gulvet og snakke med sig selv, som om han var lidt forstyrret. Saa kommer han hen til mig og siger: „Jeg vil gærne være lidt alene heroppe. Hvis jeg giver Dem nogle Penge, vil De saa overlade

mig Deres Værelse for i Nat og selv finde Dem et andet Logis?" „Ja, det vil jeg gærne," siger jeg, og jeg tager saa Pengene og gaar. Siden har jeg ikke set ham, og jeg véd ikke, hvad der er bleven af ham."

„Kan De give en Beskrivelse af ham?"

„Ja, det kan jeg godt, men jeg tror ikke, den vil være til nogen videre Nytte for Dem, for han havde baade falsk Skæg og falsk Haar, og jeg er vis paa, at det var heller ikke hans egne Klæder, han havde paa — det var nogle ,rædsomme gamle Pjalter. Han var temmelig svær, med lyst Haar og Skæg og et temmelig langt, smalt Ansigt og skarpe Øjne; men han talte og gik som en fin Herre, skønt hans Klæder var forfærdelige. Og hans Hænder var ganske hvide og bløde. — Ja, saa har jeg ikke mere at fortælle."

„Hvis De kunde beskrive hans Tøj lidt, vilde det maaske hjælpe os," ytrede Ligsynsmanden.

„Ja — han havde en lang, mørkeblaa Overfrakke paa; den var lappet et Par Steder og for Resten ogsaa hullet. Hans Hat var i Stykker i Pulden. Rundt om Halsen havde han et snavset, hvidt Lommetørklæde."

„Og De er ganske vis paa, at De ikke tidligere har set ham her i Kvarteret?"

„Ja, det kan jeg gøre min Ed paa."

„Det er godt. Tak, Mrs. Orrin."

Vidnet, som fuldstændig havde genvundet sit sikre Væsen, hilste med en Dronningemine og svansede ud. Flere andre Vidner, deriblandt Lægen, blev afhørt, uden at der fremkom noget nyt. Tilsidst blev det Vaaben, hvormed Mordet var blevet begaaet, fremlagt, og fik derefter Lov til at gaa rundt mellem Jurymændene.

Interessen for Sagen, som var begyndt at kølnes lidt, vaagnede nu atter til nyt Liv. Det var en ualmindelig smuk, ejendommelig formet Dolk af det fineste Damascenerstaal og med et pragtfuldt, rigtforsiret Hefte. Jury-

medlemmerne tog den én efter én og lod den gaa videre med en beundrende Mumlen.

„Dette Vaaben er sikkert en Nøgle til Gaaden," bemærkede en af dem og rakte det tilbage til Ligsynsmanden. „Det er gaaske bestemt stjaalet et eller andet Sted."

Den Tiltalte nikkede bekræftende. Der blev nu nogle Minutters Forhandling, hvorefter Kendelsen udtaltes:

„Overlagt Mord, begaaet af en eller flere ukendte Personer."

Et Par Timer efter var der paa hver eneste Politistation i London opslaaet en trykt Plakat med en Beskrivelse af Morderen. Da Mørket faldt paa, stod der paa hver Jærnbanegaard og ved hver Dampskibskaj en Detektiv med en Kopi af Plakaten i Lommen. Hele Maskineriet paa Scotland Yard var sat i Bevægelse for at finde Manden i den blaa Overfrakke.

IX.

Det var Midnat, Lady Alcesion sad alene i sit Værelse i en lav Kurvestol og stirrede ind i de hendøende Gløder i Kaminen. Hun havde sendt sin Kammerjomfru bort for en Time siden, og derefter var hun bleven siddende i samme Stilling uden at røre sig og uden at give en Lyd fra sig. Til at begynde med havde Flammerne kastet deres varme, livlige Skær over hendes blege Ansigt og trætte, sortklædte Skikkelse, men nu var Ilden brændt omtrent helt ud, og hun sad næsten i fuldstændig Mørke. Det havde været en frygtelig Time for hende — og det var det endnu. Der laa en Opgave for hende — en Opgave, som hun gyste tilbage for med næsten uudsigelig Rædsel, og som var hende ligesaa modbydelig, som den var uundgaaelig. Længe havde hun siddet og stridt med

sig selv for at overvinde sine Skrupler — sin Angst, sin Rædsel — men det var ikke lykkedes for hende.

Det store Hus var tyst og stille som en Grav. En Gang imellem trængte Lyden af en forbikørende Vogn ind fra Gaden, og med regelmæssige Mellemrum hørtes den dybe Tone fra Kirkeuret, naar det slog Kvarterslag. Men inde i selve Huset var der stille. Tjenestefolkene var gaaet tidligt til Ro — hendes Søn endnu tidligere. Lady Alceston sad alene oppe og holdt Nattevagt.

Det var nu langt over Midnat. Kirkeuret havde lige slaaet tre Kvarter — den første Morgentime var snart forbi. Saa løftede hun langsomt Hovedet og ligesom vaagnede af sin apatiske Døs.

Paa det lille runde Bord ved Siden af hende stod en Lampe. Ved Siden af den laa en Avis. Hun skruede Lampen op, satte Skærmen til Rette og begyndte at læse. Avisen var et Nummer af „Daily Telegraph", hvis Dato var Dagen efter Forhøret i „Den opgaaende Sol" — og det, hun læste, var et Referat af samme Forhør.

Hun kunde det næsten udenad, men hun læste det atter langsomt igennem og standsede ved et bestemt Sted. Altid dette samme Sted! Hun havde læst det før og var hver Gang standset ved det samme Sted. Det var næsten, som laa der en Fortryllelse i disse faa Ord. Men det var en Fortryllelse, der fyldte hende med Rædsel.

Hun lagde Avisen fra sig og rejste sig langsomt. Klokken slog ét, mens hun stod dér uden at kunne tage en Bestemmelse. Men det var, ligesom om den dybe Klokketone pludselig gav hende Mod. Hun gik over Gulvet og aabnede Døren til en lille Garderobe. Efter et Øjebliks Undersøgelse valgte hun en lang, løs Morgenkjole af noget mørkt Stof, som hun indhyllede sig i efter at have taget sin Sørgedragt af. Saa ombyttede hun sine højhælede Sko med et Par bløde Tøfler, som uden en Lyd

gled hen over Gulvets Tæpper, og gik derefter tilbage til Bordet og tog Lampen. Et Udtryk af Fortvivlelse havde lejret sig paa hendes Ansigt, mens hun gjorde disse Forberedelser. Men det var en Fortvivlelse, som var parret med Gru. Hun havde noget, hun maatte udføre — noget, som forekom hende mere gyseligt end noget som helst andet Hverv, hun kunde tænke sig at skulle faa — noget, som hun vilde have givet Aar af sit Liv for at kunne lade være med at udføre. Men der var ingen Udvej, ingen Redning. Det maatte gøres, før Morgenen brød frem.

Hun vidste det, og denne Viden gav hende Styrke. Med hurtige, lydløse Skridt gik hun over Gulvet, holdende Lampen over sit Hoved. Saa naaede hun Døren, drejede Haandtaget om og gik ud.

X.

En skødesløs Tjener havde vendt Persiennerne den forkerte Vej, og en svag Maanestraale havde paa den Maade fundet Vej ind i det store, pragtfulde Dødsværelse. Den kastede lange, skælvende Striber hen over det mørkerøde Gulvtæppe, over de hvide Lagener paa Sengen og over det kolde, stille Ansigt, som hvilede mellem Puderne. Men Værelset var stort, og den lille Maanestraale kunde kun oplyse en enkelt Krog af det. Resten laa indhyllet i et tæt, uigennemtrængeligt Mørke.

Stille som Døden. Stille som Døden. En almindelig Frase — kan man sige, og dog er intet saa sandt som den. Døden herskede i dette store Værelse, Døden og Stilheden. Thi det Ansigt, som den svage Maanestraale faldt paa, tilhørte en død Mand. Flinke Hænder havde dækket Halsen til og strakt de stive Lemmer ud, og nu

laa Jarlen paa sin prægtige Ligseng og ventede paa Morgendagen, som skulde føre ham til hans sidste jordiske Hvilested.

En sagte Lyd trængte sig ind i den livløse Stilhed. En sagte fremmed Lyd — en svag Raslen af en Kvindes Klædning ned gennem Korridoren udenfor. Nu standsede den lige ved Døren, Haandtaget blev drejet om, og en høj, mørk Skikkelse gled stille ind i Værelset. Døren blev atter lukket til, og Stilheden faldt paany over det store Rum.

Skikkelsen gik langsomt hen imod Sengen. Gennem Mørket trængte Lyden af hendes tunge, gispende Aandedræt frem. Nu traadte hun ind i Maanelyset mellem Sengen og de høje Vinduer. Den hvide, bævende Sølvstribe faldt paa hendes Ansigt, der var blegt og haardt som Marmor, aandeagtigt blegt og med Fortvivlelse skrevet i hvert et Træk. Det var Grevinden af Alceston.

Hun stod ved Siden af Sengen. Hun indaandede den tunge Duft af de store Dynger af sjældne og pragtfulde Blomster, som var hobet op paa Tæppet — hun saa' ned paa det stive, maskeagtige Ansigt mellem de hvide Lagener — dette Ansigt, hvorfra alt Liv, alt Udtryk var veget bort. Engang havde disse Læber, som nu var saa kolde og blaa, brændt imod hendes. Engang havde disse Øjne, som nu var saa tæt tillukkede, set ind i hendes med Varme og Kærlighed. Og hun havde elsket ham — hun havde elsket ham!

Hun bøjede sig ned over ham og strakte Haanden ud, men rettede sig atter; tre Gange forsøgte hun paany og trak sig hver Gang tilbage igen. Saa vendte hun sig bort med en halvkvalt Stønnen, der lød som et jaget Dyrs sidste, fortvivlede Skrig. Hun kunde ikke røre ham. Det var en Forbrydelse, det var en Vanhelligelse. Alt i hende oprørtes imod en saadan Handling. Hun gyste tilbage for den med hver Fiber i sin Sjæl — og dog

maatte det gøres og gøres nu. I Morgen vilde Lejligheden være forspildt. I Morgen vilde det være for sent.

Hun strakte atter Haanden ud og lagde den paa hans Arm. Her var det.

Et Øjeblik efter holdt hun hans Haand mellem sine, saa slap hun den, og den faldt atter tungt ned paa Lagenet. Hun vaklede tilbage, støttede sig mod Væggen og pressede begge sine Hænder ind mod sine bankende Tindinger, mens hendes Øjne hele Tiden var som fasttryllede til de hvide Lagener. Hendes Læber bevægede sig sagte som i en uudtalt Bøn. Aa, at hun kunde faa lidt Styrke nu — lidt Styrke — kun saa meget, at det kunde frelse hende fra at blive vanvittig!

Da hun atter gik frem, var hendes Lemmer stive, og hun bevægede sig mekanisk som en Automat. Uden at tøve, tog hun hans Arm igen og strøg Skjorteærmet op over Albuen. Den lange, hvide Arm med de blaa Aarer laa bleg og stille midt i Maanestriben. Helt oppe under Ærmet var der noget, der glitrede og skinnede i det usikre Lys. Hendes Fingre lukkede sig om det — tæt og fast. Et Øjeblik skælvede hele hendes Legeme, som om hun skulde synke om med det samme; saa udstødte hun et dybt, befriende Suk, trak Haanden tilbage og lod stille en Genstand glide ned i Lommen paa sin hvide Morgenkjole. Den lange, blege Arm laa endnu udstrakt over de duftende Blomster. Men noget manglede, noget var borte, noget, som havde tilhørt denne samme Arm, mens den havde svunget det bloddryppende Sværd og vinket Regimentet til Sejr — noget, som havde siddet der, mens Armen havde skælvet i Ophidselse under en flammende politisk Tale, eller naar den havde været rakt frem mod kongelige Personer, som havde trykket dens Fingre. Farer og Sygdom, Ære og Hæder havde det set — og det var blevet paa sin Plads, dengang Livet saa pludseligt

havde forladt den Arm, som det omsluttede. Men nu var det borte.

En fremmed Lyd brød pludselig atter ind gennem Stilheden. Saa fjærn og svag, som den var, saa hørte hun den dog straks, og Blodet blev koldt i hendes Aarer. Hun skælvede, og hendes vaklende Ben kunde næppe holde hende oprejst. Der lød Skridt ude i Korridoren — lette, faste Skridt, som kom nærmere og nærmere. Nu standsede de, og det var, som hendes Hjærte ogsaa stod stille. Hun trykkede sig op mod Væggen, famlede op ad den med Hænderne som for at finde noget at holde sig fast ved, mens hendes vidtopspilede, brændende Øjne ikke veg fra Døren. Haandtaget blev sagte drejet om, og en høj Skikkelse traadte ind. Moder og Søn stod overfor hinanden, mens det dæmrende Maanelys faldt over hendes voksblege Træk, der var fordrejet af en ufattelig, uudsigelig Rædsel.

XI.

Lady Alceston havde en Fornemmelse, som om hun skulde besvime. Det maatte være en grusom Drøm — denne blomstersmykkede Seng, der saa' saa spøgelseagtig ud i Maaneskæret, den Dødes blottede Arm og saa hendes Søns blege, spørgende Ansigt, der med et strængt, bedrøvet Udtryk tegnede sig paa den mørke Baggrund.

„Moder!" udbrød han heftigt. „Du her! og — hvad er der sket? Hvad bestiller Du dog her?"

„Jeg kunde ikke finde Hvile. Jeg kom — for at se ham — endnu en Gang," stammede hun.

Han pegede paa den hvide Ligdragt, som laa i Uorden, og paa den Afdødes nøgne Arm. Han kom ikke

med Spørgsmaal, han pegede blot, idet han spørgende saa' op paa hende. Hvad betød dette? Hun havde aldrig tænkt sig, at Noget skulde være saa skrækkeligt som at skulle staa Ansigt til Ansigt med sin Søn og være nødt til at svare paa dette strænge, spørgende Blik. Hvad skulde hun gøre?

„Jeg skal svare Dig — om lidt," hviskede hun. „Spørg mig ikke nu. Jeg er saa træt. Dette har taget for meget paa mig."

Med rystende Fingre tildækkede hun igen Armen og ordnede Draperierne paa Sengen. Derpaa vendte hun sig halvt ængstelig omkring. Han stod der endnu og ventede paa hende med et saa haardt Udtryk i sit Ansigt, at det var, som blev Blodet til Is om hendes Hjærte. Han var ganske vist hendes Søn, men han vilde blive en streng Forhørsdommer. Hvad skulde hun fortælle ham? Alt andet — end Sandheden!

„Jeg kan ikke blive — her," sagde hun. „Lad os gaa tilbage til mit Værelse."

Han bød hende sin Arm, og hun lænede sig tungt til den. De gik langsomt gennem det mørke Værelse, til de naaede Døren. Da de kom ud i den svagt oplyste Korridor, syntes hun at blive roligere.

„Det var uriglgt af mig at komme," hviskede hun.

Han bøjede sig ned og saa' paa hende.

„Du havde vel en Grund, hvorfor Du gik derind?"

— Ja, vist havde hun haft en Grund? Og nu vilde han prøve paa at finde ud, hvad det var, han vilde tvinge hende til at tale, han — som var saa rolig, stærk og selvsikker imod hende — svag, rystet og angst som hun var. Hvorledes skulde hun modstaa ham — hvorledes skulde hun unddrage sig at svare paa hans Spørgsmaal? Selve Tanken derom fik hende til at gyse.

De var nu naaet til hendes Værelse, og hun standsede ved Døren, haabende, at han vilde forlade hende. Men

han ventede blot, til hun var gaaet ind, saa fulgte han bagefter og lukkede Døren efter sig. Hun sank udmattet ned i sin Stol og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

„Moder," sagde han. „Vilde Du synes, at det var meget urimeligt af mig, hvis jeg bad Dig sige mig, hvorfor Du gik derind — i Aften, og hvad Du foretog Dig der? Jeg synes ikke selv, at det er urimeligt af mig; thi hvorfor skal der være Hemmeligheder mellem os to? Er jeg ikke din Søn, og var han ikke min Fader, ligesaa vel som han var din Ægtefælle. Jeg vil aldrig hvile — før jeg har opdaget Hemmeligheden ved hans Død. Det har jeg svoret! Har Du ikke selv den samme Følelse? Det maa Du dog have! Lad os hjælpe hinanden, vor Hensigt og Tanke er dog den samme!"

Han tav og ventede paa et Svar. Men der kom intet. Hun sad stadig med Ansigtet i sine Hænder. Han troede først, at hun græd, men da hun løftede sit Ansigt imod ham, saa han, at de feberhede Øjne var taareløse.

„Moder," vedblev han, og nu kom Ordene hastigt fra hans Læber. „Det er først for nylig, den Tanke er opstaaet hos mig, at der er noget hemmelighedsfuldt forbundet med hans Død. Men der maa have været noget, og — tilgiv mig — men det forekommer mig, at Du maa have vidst — eller véd lidt derom. Hvad betyder det altsammen? Neillsons Flugt, dit forunderlige Væsen og nu dette, at Du gaar ned i hans Værelse, ganske alene — og paa denne Tid af Natten? Dersom Du véd noget — og Du maa vide noget — hvorfor vil Du saa ikke sige mig det og hjælpe mig at finde Traaden i det hele? Du kan da ikke ønske, at hans Morder skal undslippe? Gud forbyde det!"

„Det er maaske det bedste," mumlede hun. „Tror Du ikke, at Gud selv engang vil straffe?"

„Det har Du sagt før, Moder," udbrød han, „men jeg svarer Dig igen, at Guds straffende Haand er for

langsom for mig. Jeg kan ikke hvile, før denne Forbrydelse er opklaret."

Hun rystede paa Hovedet. „Er den Tanke aldrig falden Dig ind, at det var bedst, om Verden aldrig fik noget at vide om denne Hemmelighed?" sagde hun stille.

„Fordi Du fortæller mig det, behøver jo ingen Andre at faa det at vide," svarede han. „Hvad det saa end er, saa er jeg hans Søn, og jeg har en vis Ret til at faa det at vide. Jeg er den, som bør hævne ham, og jeg vil vide det."

Hun saa' rolig op paa ham. En Gang maatte hun jo svare. Maaske var det klogest at gøre det nu, og dog —

„Du faar det aldrig at vide af mig," svarede hun omsider med en dæmpet, men fast Stemme.

Han saa' forbavset paa hende. „Mener Du virkelig det, Moder?" udbrød han.

„Ja, jeg gør."

„Du vil altsaa intet fortælle mig? Du vil altsaa, selv om Du kunde bringe hans Morder i Politiets Hænder, alligevel beholde Hemmeligheden hos Dig selv?"

„Ja, det vil jeg, Bernard. Dersom jeg i dette Øjeblik kunde se din Faders Morder for mig, saa vilde jeg lade ham gaa i Fred. Jeg vilde ikke røre ham. Dersom din Fader kunde tale, saa er jeg sikker paa, at han vilde give mig Ret."

Den unge Mands Læber skælvede af Skuffelse og Vrede. Hans Moders Ord oprørte ham kun. Den var saa svag og kvindelig og taabelig, den Lære om Tilgivelse; den fandt ingen Genklang i hans Hjærte. Hans Forsæt var ikke rystet en Kende.

„Vil Du sige mig, hvad Du foretog Dig i hans Værelse nu i Nat?" spurgte han. „Jeg burde dog i det mindste vide det, da det var mig, som fandt Dig der."

„Nej, det kan jeg ikke."

Han vendte sig fra hende og gik hen imod Døren.

Hendes Øjne fulgte ham med et bedrøvet og kærligt Blik. Han var hendes Søn, og hun elskede ham. Det var umuligt, at han vilde forlade hende saaledes!

„Bernard," næsten skreg hun. „Du gaar dog ikke fra mig uden at sige Godnat til mig?"

Han standsede med Haanden paa Dørlaasen.

„Godnat, Moder," sagde han koldt uden at vende sig om; saa forlod han hende og gik ned for at kaste et sidste Blik paa den Afdødes Ansigt.

Endelig kunde hun græde. Hun kastede sig ned paa sin Seng og hulkede, saa hele hendes Skikkelse rystede. Da Dagslyset strømmede ind i hendes Værelse, faldt det paa hendes forgræmmede og taarevædede Ansigt; hun sov, men det var en urolig Søvn.

Vognenes Raslen gennem Gaden vækkede hende, hun rejste sig op og gik hvileløs frem og tilbage i Værelset. Af og til standsede hun og trykkede sin Haand mod sin brændende Pande. Hvordan skulde hun bære dette! Tilligemed Sorgen over hendes store Tab kom nu ogsaa denne overvældende Frygt. Hele Optrinet fra denne sidste Nat i Dødsværelset stod atter for hende. Han havde opdaget hende! Han havde stillet hende det Spørgsmaal — det Spørgsmaal, som hun aldrig turde vove at svare paa, og han havde forladt hende i Vrede. Og dog var det lige saa meget for hans Skyld som for sin egen, at hun kæmpede denne Kamp? Og hun kunde ikke forklare ham Grunden. Hun kunde ikke sige ham, hvorfor det var bedre — tusind Gange bedre — at lade hans Faders Morder forblive uhævnet — at lade hele denne skrækkelige Tragedie synke ned i Forglemmelsens Hav! Hun havde mistet sin Mand, og nu mistede hun ogsaa sin Søn! Hvilken Synd havde hun begaaet, at Skæbnen kunde være saa grusom imod hende?

Det blev lysere og lysere, og nu hørte hun Tjenerskabet røre sig. Hendes Kammerpige vilde snart komme

op med Te til hende — hun maatte ikke ane noget, og hastigt klædte hun sig af og gik i Seng.

Da Hendes Naades franske Kammerpige, Marie, en halv Time senere traadte ind i Værelset og satte en Bakke med Teservicet ved Siden af Sengen, blev hun helt forskrækket ved at se den feberhede Glans i sin Frues Øjne og det forgræmmede Udtryk i hendes Ansigt.

„Aa, Deres Naade maa være syg!“ udbrød hun deltagende. „Meget syg, Mylady har sikkert ikke sovet!“

Hendes Naade drak sin Te uden at svare.

„Det er saamænd ikke for det, for der er ikke mange af os, der har sovet i Nat,“ vedblev Marie hviskende, mens hun kastede et frygtsomt og hemmelighedsfuldt Blik omkring sig. „Jeg har da ikke lukket et Øje. Det var mig ikke muligt. Hørte Deres Naade ikke noget — slet ikke noget i Nat?“

Lady Alceston satte sin Kop ned og rystede paa Hovedet. „Nej, jeg hørte intet!“

„Der var saadan nogle underlige Lyde,“ vedblev Marie med højtidelig Stemme, „og der var flere af os, der hørte dem. Jeg var selv saa angst, saa jeg trak Dynen helt over mit Hoved og var lige ved at skrige.“

Hendes Naade lagde Hovedet ned paa Puden og lukkede sine Øjne. „Træk Gardinerne for igen, Marie,“ befalede hun. „Jeg vil prøve paa at sove et Par Timer.“

„Ja, det vilde være det bedste for Mylady,“ mumlede Marie og adlød.

„Hør en Gang, Marie,“ sagde hun, da Kammerpigen var ved at liste ud af Værelset. „Hvad var det, Du hørte i Nat; der har vel ikke været Tyve her?“

„Jeg hørte Fodtrin og dæmpede Stemmer, Deres Naade,“ sagde Marie betagen. „Og de kom fra den lange Korridor ganske nær — tæt ved — Værelset, hvor Hans Naade ligger. Thomas har undersøgt hele Huset tidligt

i Morges, men det ser ikke ud, som om Nogen er trængt ind i Huset, og der er ingen Ting borte. Vi troede alle, at Deres Naade ogsaa havde hørt Støjen, og vi ventede i den største Angst hvert Øjeblik at høre Deres Naade ringe."

Der var et Øjebliks Tavshed. Saa sagde Hendes Naade roligt og langsomt: „Det maa have været Indbildning. Jeg var vaagen hele Natten og har ikke hørt det mindste."

Men Marie var ikke overbevist; hun turde ganske vist ikke svare imod, men trak paa Skuldrene.

„Dersom jeg oftere hører noget om dette, Marie," sagde Hendes Naade bestemt, „saa maa Du eller den, som taler om dette, straks forlade min Tjeneste. Har Du forstaaet mig?"

Marie hævede Øjenbrynene. Hun var forbavset, men hun var alt for vel dresseret til at vise det. Hun mumlede kun, at Hendes Naades Ønske skulde blive adlydt. Selv skulde hun aldrig nævne det mere, og saavidt det stod til hende, skulde heller ingen af de andre Tjenestefolk tale om det. Og hvad Tid ønskede Hendes Naade nu, at hun skulde komme tilbage?

Hendes Naade svarede ikke, thi hendes Tanker var andet Steds henne.

„Marie," sagde hun pludseligt, „der ligger en Avis i min Gyngestol. Giv mig den."

Marie saa' efter, men rystede saa paa Hovedet. Der var ingen Avis der.

„Se saa efter i min Slobrok," sagde hendes Frue skarpt.

Marie tog Slobroken, rystede Folderne ud og søgte i Lommerne, men de var tomme.

„Saa maa den ligge paa Gulvet ved Siden af Stolen," sagde Hendes Naade, og der var en ængstelig Klang i hendes Stemme.

Marie lagde sig ned paa Knæ og søgte alle Steder,

men uden at finde noget; der var ingen Avis at se. Hun rejste sig, højrød i Ansigtet af Anstrængelse.

„Bring mig min Slobrok," befalede hendes Frue usædvanlig skarpt.

Marie adlød, men undrede sig i sit stille Sind over, hvad der vel gik af hendes Frue, og hun betragtede forbavset Lady Alceston, hvis Hænder rystede, og som syntes at være meget ophidset. De ledte beg i nogle Minutter, men uden Resultat. Den omtalte Avis var og blev borte.

„Mylady er syg," udbrød Marie nu.

„Ja, jeg føler mig lidt mat, Marie," svarede Lady Alceston, „hjælp mig i Seng igen."

Da Marie havde hjulpet Hendes Naade, sagde Lady Alceston:

„Marie, sig til Thomas, at han skal gaa ned til Lord Alcestons Værelse og bede ham komme op til mig, da jeg gærne vil tale med ham."

Marie trak sig lidt knejsende tilbage, hun var ikke fri for at være noget stødt. Først gjorde Hendes Naade et Postyr over en Avis, og nu skulde der sendes Bud efter Lord Alceston paa denne Tid af Morgenstunden. Det var jo ganske naragtigt. Hun gik ind i Tjenestefolkenes Værelse og bragte Thomas Hendes Naades Ordre. Men i Stedet for at adlyde hende, rystede han kun paa Hovedet.

„Det kan ikke nytte noget," sagde han, „Lord Alceston er gaaet ud."

Marie stampede utaalmodigt i Gulvet.

„Snak! Gaaet ud paa denne Tid af Morgenstunden! Du er blot altfor doven til at gaa og se efter. Du — tykke Æsel!"

Thomas lo og satte sig ned for at spise sin Frokost.

„Vil Du ikke adlyde Myladys Ordre og bringe Lorden den Besked, jeg kom med?" spurgte hun truende.

„Nej, min Kære, det vil jeg ikke," svarede Thomas og lagde Benene over Kors, mens han nippede til sin Kaffe.

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi jeg ikke véd, hvor jeg skal finde ham."

„Han er i sit Værelse, han staar jo aldrig op før Klokken ni."

„Ja, saa har han gjort en Undtagelse i Dag," svarede Thomas, „for, som jeg før sagde, han er gaaet ud. Jeg maa da selv bedst vide det, da det var mig, som lukkede ham ud."

„Hvorfor sagde Du ikke det straks," udbrød hun og fløj ud af Værelset. Thomas lænede sig tilbage i Stolen og saa' beundrende efter hende.

„Sikken en lille ilter En," mumlede han. „Hvad mon Hendes Naade vil tale med Lord Alceston om saa tidlidt paa Dagen? Det er mærkeligt, at han gaar saa tidligt ud — og alle de underlige Lyde, jeg hørte i Nat! Jeg vil lade mig hænge, om der ikke ligger noget bag ved det Hele."

Men han vilde have undret sig endnu mere, dersom han havde hørt det sagte undertrykte Skrig, der undslap Lady Alcestons Læber, da Marie bragte hende Besked om, at hendes Søn ikke var hjemme.

„Han har set det!" jamrede hun. „Han er gaaet derhen! Aa! dersom han virkelig skulde — dersom han skulde —"

XII.

To Mænd — begge unge, men meget forskellige af Ydre — vandrede en Morgen gennem et af de fattigste og mest elendige af Londons Slumkvarterer. Det var en smuk og straalende Solskinsdag, og ude i Byens vest-

lige Kant ved Hyde Park og Picadilly var Alt lutter Liv og Glæde. Solen skinnede paa alle de lyse, lette Dragter og spejlede sig i de klare Øjne og i de glade Smil, som mødte En alle Vegne, hvor man saa' hen. Men her i den østlige Del var alt anderledes. Her formaaede det lyse Solskin ikke at bortjage det Mørke og den Uhygge, der lurede rundt om i de snævre Gader og smalle, usunde Gaarde. I nogle af dem kunde det endda slet ikke trænge ned, og det var maaske meget heldigt, for de Ting, som saa's der, taalte ikke godt at blive trukket frem i Lyset — Mænd med haarde, raa Ansigter, mærkede af Drik og Laster, Kvinder, fra hvis frække, skamløse Træk hvert Spor af Kvindelighed forlængst var bortflygtet, og smaa Børn med skarpe, blege Ansigter og et erfarent og livstræt Udtryk, som var de gamle Mennesker. Og dog var det alligevel, som om Solens Indflydelse kunde spores selv her i al denne Elendighed. Mændene stillede sig ud i Døraabningen i deres usle Ronner og stod der og rog deres Piber, Børnene strømmede ud fra de klamme Gaarde for at lege paa Gaden, og de rastløse Slidere oppe i Kvistværelserne glemte for et Øjeblik deres haabløse Kamp for Tilværelsen, lukkede Vinduerne op og saa' op i den blaa Himmel og drømte om andre Tider.

— — —

For den ene af de to unge Mænd var disse Omgivelser fuldstændig fremmede, for den anden var de godt kendte. Den ene gik derfor hele Tiden med et næsten forfærdet Udtryk i sit smukke, unge Ansigt og gjorde sig Umage for at se sig om saa lidt som muligt. Den anden derimod lod til at være rigtig godt til Pas. Han saa' fuldstændig rolig og ligegyldig ud, naar undtages, at han engang imellem kastede et skarpt, hurtigt Blik hen over de Klynger af lurvede Mænd og Kvinder,

som var samlede udenfor Indgangen til Beværtningerne og rundt om paa Gadehjørnerne.

Den Første var Lord Alceston, klædt i dyb Sorg. Den unge Adelsmand, hvis fornemme, elegante Ydre altid vilde gøre ham bemærket, hvor han saa kom, var i disse Omgivelser saa lidt i sit Element, som en Mand overhovedet kan være. Hans Ledsager derimod, Stephen Thornton, Journalist, Boheme og — som han selv yndede at kalde sig — „Æventyrer", kunde derimod have vandret fra den ene Ende af Whitechapel til den anden uden at tiltrække sig nogen synderlig Opmærksomhed.

„Sig mig," spurgte Lord Alceston med en let Gysen, „er det Sted, vi skal til, ligesaa uhyggeligt som dette her?"

„Nej, ikke helt," svarede Thornton. „Brown Street ligger i Udkanten af dette Kvarter. Men jeg vil sige Dig, at der er Steder i London, som er betydelig værre end dette — betydelig."

„Det vilde jeg ikke have troet var muligt."

Thornton smilte ironisk.

„Nej, jeg kan tænke det," ytrede han. „I Aristokrater fødes og opdrages i Egoisme. I gør Jer aldrig den Ulejlighed at kigge lidt udenfor den Verden, i hvilken I selv lever. Og hvorfor skulde I ogsaa det? — Ved Gud, hvis der findes et Helvede, saa vil det blive befolket med Sjæle fra Jeres Klasse!"

Lord Alceston trak paa Skuldrene. Han havde kendt Thornton i mange Aar og var vant til hans krasse Udtalelser.

„Radikal som altid, kære Ven," svarede han blot.

„Ja, Mylord, radikal som altid. Radikal, Socialist, Nihilist — alt, hvad Du ønsker!"

„Naa, saa galt er det vel heller ikke," svarede Lord Alceston og lagde sin Haand paa hans Skulder. „Du holder nu af at gøre Dig selv til en Bussemand, men

jeg véd heldigvis, at Du er et af de bedste og bravesto Mennesker, der findes!"

„Er det ikke saa galt? Nu skal jeg sige Dig en Ting, Alceston! Jeg vilde tusinde Gange, hører Du, tusinde Gange hellere være kendt og brændemærket som En af de Fyre derhenne end være det, som Du er!"

„Skal vi saa ikke tale om noget andet!" foreslog Lord Alceston.

„Som Du vil," svarede Thornton. „Du synes altsaa, at her er slemt?" vedblev han og kastede et Blik op og ned ad Gaden. „Jeg gad vide, hvad Du vilde sige, hvis Du kom her engang om Natten. Hele Kvarteret sover nu. Henad Midnat vaagner det op, og saa, vil jeg sige Dig, kan man nok føle sig beklemt ved Synet. Men hvad bryder Du Dig for Resten om den Slags — og nu er vi ogsaa i Brown Street. „Den opgaaende Sol" ligger et Par Hundrede Alen længere nede ovre paa den anden Side af Gaden."

De stod stille paa Hjørnet, og Lord Alceston saa' sig om. Gaden, som laa for dem, var bredere end den, de var kommen fra, og Husene saa' heller ikke slet saa usle ud som dér. Men det var alligevel et nedtrykkende Syn. De lange Rækker af smaa, lave Huse var snavsede og tilrøgede og næsten dækkede af et tykt Lag Kulstøv, og deres triste Udseende forbedredes ikke af det lille, forsømte Stykke Jord, som laa foran hvert Hus, og som næppe kunde fortjene at bære Navn af en Have. Gaden var fuld af Affald fra Grønthandlerbutikkerne, som lod til at findes paa ethvert Hjørne, hvor der ikke i Forvejen var en Beværtning. Der hvilede en tung, knugende Uhygge over Stedet — en Atmosfære af Smuds og Laster og Elendighed. Paa Lord Alceston, som ikke var noget Bymenneske, og som havde tilbragt det meste af sit Liv paa Landet eller i de mest maleriske Dele af Udlandets Storstæder, gjorde alt dette

et meget pinligt Indtryk. Senere hen tænkte han aldrig tilbage paa denne Tur uden en vis Gysen.

Som for end yderligere at forhøje Stedets Uhygge saa's nu nede i den anden Ende et fattigt Ligtog, som holdt udenfor et af Husene. Thornton opdagede det først og standsede pludseligt.

„Vi kommer for sent," sagde han og rynkede Brynene lidt. „Det er „Den opgaaende Sol" dernede, hvor Ligvognen staar. De er aabenbart ved at begrave hende i Dag."

Lord Alceston saa' ned ad Gaden med et ærgerligt Blik. Han var ung og ikke vant til at blive skuffet, og han havde nu bestemt, at han vilde se den myrdede Kvindes Ansigt.

Hans Ledsager trak paa Skuldrene.

„Vi maa tage det filosofisk," sagde han. „For Resten — nu da jeg kommer til at tænke paa det — hvor mon det kan være, at hun ikke bliver begravet paa Sognets Bekostning? Hun efterlod sig jo hverken Penge eller Venner, sagde man, og alligevel er der altsaa En, som har paataget sig Begravelsen."

„Vi kan jo spørge ad," foreslog Lord Alceston og begyndte igen at gaa.

Thornton standsede ham ved at lægge sin Haand paa hans Skulder.

„Nej — bliv hellere her et Øjeblik. De maa jo komme denne Vej, og saa kan vi se, hvem det er, der er med. Bagefter kan vi saa spørge, hvis Du vil."

Omtrent fem Minutter stod de paa Kanten af Fortovet og ventede. Saa blev Kisten baaret ud, og det lille Tog satte sig i Bevægelse.

„Du maa hellere gaa et Par Skridt ned ad den næste Gade," sagde Thornton pludselig. „Det er ikke værd, Du bliver set her. Mig kan det være lige meget med, og jeg skal nok se efter, hvem der sidder i Vognen."

Lord Alceston var imidlertid ogsaa nysgerrig, og han tøvede med at efterkomme Anmodningen. Men naar alt kom til alt, saa var det vist et meget fornuftigt Raad, og han gjorde sikkert bedst i at følge det.

Han var dog ikke kommen mere end nogle faa Alen ned ad Sidegaden, før han hørte Ligtoget komme forbi bag ved ham. Det havde ikke været hans Mening at vende sig — han havde tværtimod bestemt, at han ikke vilde gøre det — men et Øjeblik blev Fornuften overvundet af en pludselig Indskydelse. Han vendte sig hurtigt om og saa' sig tilbage.

Han havde valgt netop det rette Øjeblik. Thornton stod lige paa Kanten af Kørebanen, som om han havde været ved at gaa over og kun vilde lade Vognene komme forbi først. Men det var ikke paa ham, at Lord Alcestons Blik hvilede. Det var noget andet, som helt havde forandret Udtrykket i hans Ansigt og faaet Blodet til at hamre i alle hans Aarer. Thi fra det Sted, hvor han stod, kunde han lige se de to Personer, som sad inde i den eneste Sørgekaret. Den ene — den nærmest ham — var den smukke, mørke Pige, som han havde set, dengang han vaagnede af sin Besvimelse, og den anden var hendes Fader, den Mand, som han havde rejst sammen med fra Dover den samme Dag.

XIII.

Flere Sekunder efter, at Vognen var kørt forbi, stod Lord Alceston uden at røre sig, næsten som lamslaaet af Forbavselse. Saa gik han langsomt tilbage og mødte Thornton, som kom hen imod ham.

„Der er noget, jeg ikke rigtig kan forstaa," sagde Thornton tankefuldt. „Den Myrdede er ikke bleven iden-

tificeret, hun har ingen Venner, ingen Penge, ingen Forbindelser af nogen som helst Art. Og alligevel er der Nogen, som betaler for Begravelsen — og det maa endda være Nogen med Penge, for skønt der kun er én Sørgekaret, saa er det alligevel pænt og stilfuldt arrangeret: ligner slet ikke en almindelig Fattigbegravelse. Og den ubekendte Velgører er selv med til Begravelsen, oven i Købet sammen med en yderst velklædt ung Dame. Det ser ret besynderligt ud.“

„Skal vi ikke hellere gaa ned og forhøre os dér, hvor de bar hende ud fra — i Gæstgiverstedet?“ spurgte Alceston. Han var kommen sig efter sin første Overraskelse, men var endnu ikke helt paa det rene med, om han skulde fortælle Thornton, at han kendte de to Personer, som sad i Sørgekareten.

„Ja, det er lige, hvad jeg selv har i Sinde,“ svarede Thornton. „Men Du maa ikke paa nogen Maade gaa med,“ tilføjede han, da Lord Alceston vendte sig om for at gøre ham Følgeskab.

„Hvorfor ikke det?“

„Hvorfor ikke? Men kære Ven, kan Du ikke selv forstaa det? Dersom Du nu bliver genkendt, hvad der er stor Sandsynlighed for, hvad tror Du saa, Folk vil tænke, naar de faar at vide, at Jarlen af Alceston er set i disse Omgivelser i Færd med at drive halvt lyssky Undersøgelser angaaende Mordet paa en ukendt Kvinde? Og desuden egner Du Dig slet ikke til den Slags Arbejde, Alceston — ja Du maa undskylde, jeg siger det rent ud! Jeg vil aldrig kunne faa nogen som helst Oplysninger ud af Folk, hvis Du stod ved Siden af og hørte efter!“

Lord Alceston var ung og handlekraftig og holdt ikke af at skulle sættes ud af Spillet paa denne Maade.

„Jeg vil helst gaa med Dig, Thornton,“ sagde han, „jeg kan ikke indse, at det vil gøre nogen videre Forskel.“

„Ja, men det kan jeg, og jeg kender mere til den Slags Forretninger end Du! Hvis jeg virkelig skal faa noget ud af denne Sag, Alceston, saa maa Du lade mig faa min Villie! Det fornuftigste, Du kan gøre, er at gaa hjem — saa ser jeg op til Dig i Aften og fortæller Dig, hvad der er at fortælle — hvis der overhovedet er noget."

Lord Alceston trak paa Skuldrene.

„Ja, ja da — jeg indser, at jeg maa føje Dig! Det er ganske latterligt at tro, at Nogen her skulde kende mig, men som Du vil — —"

„Det var heller ikke saadan, jeg mente," svarede Thornton; „men Du glemmer aabenbart, at Scotland Yard ogsaa har Interesser her. Jeg er ellers ikke meget tilbøjelig til Væddemaal, men her vil jeg gærne holde Hundrede mod En paa, at der i det mindste er én Detektiv, som snuser rundt omkring „Den opgaaende Sol". Hver eneste Person, som kommer dér og gør Spørgsmaal angaaende Mordet, om det saa er i nok saa forsigtige Udtryk, vil der øjeblikkelig blive lagt Mærke til. Mig er der ikke nogen, som kan falde Mistanke til, fordi jeg som bekendt er Journalist, men hvis Du kommer —"

„Ja, ja, Thornton, jeg tror næsten ogsaa, Du har Ret. Jeg gaar altsaa. Men glem nu ikke at komme i Aften!"

Thornton nikkede og saa' efter ham, indtil han var ude af Syne. Saa gik han over Gaden og hen til „Den opgaaende Sol". Som han havde ventet, var Beværtningen omtrent fuld af Nysgerrige, der stod i Klynger omkring Disken eller sad rundt om paa Bænkene langs Væggen. Det var en lidet tiltalende Scene, og en Fremmed vilde næppe kunne se den uden en Gysen. Men paa Thornton lod det ikke til at gøre noget videre ubehageligt Indtryk. Han kastede et roligt Blik rundt i Gæ-

stestuen og satte sig saa ved et af Bordene og nippede ligegyldigt til sit Glas.

Ingen skulde have anet, at den indolente, rolige Gæst, som sad dér lænet tilbage med halvttillukkede Øjne, med spændt Opmærksomhed lyttede efter hvert Spørgsmaal og hvert Svar, der blev givet, hver eneste tilfældig Bemærkning eller løst henkastet Udtalelse. Selv havde han ikke gjort et eneste Spørgsmaal eller paa nogen Maade røbet Nysgerrighed angaaende det Problem, som saa ivrigt blev drøftet. Han var kommen til den Overbevisning, at han vilde faa mere at vide ved at sidde stille og høre efter, hvad de Andre sagde, end ved selv at spørge ud. Og dette var sikkert fuldkommen rigtigt.

Hvad han nu fik at høre pirrede hans Interesse, som hidtil ikke havde været altfor levende. Han havde læst om dette Mord i Aviserne og atter slaaet det ud af Hovedet, da der efter hans Mening ikke var noget særlig ejendommeligt ved det. Rimeligvis vilde han have glemt det helt, hvis Lord Alceston ikke havde været. De to var gamle Skolekammerater og desuden Medlemmer af den samme Klub — en Slags Bohemeklub, blandt hvis uskrevne Love ogsaa fandtes denne, at man skulde hjælpe hinanden med Raad og Daad, hver Gang det maatte blive nødvendigt. Stephen Thornton havde Ord for at være en dygtig Skribent, som nærede meget radikale Anskuelser og var en overordentlig ivrig Politiker. Men foruden dette var han kendt som en noget fantastisk Natur, der elskede Æventyr af enhver Art, og desuden var han en meget dygtig og energisk Amatør-Detektiv. Lord Alceston var kommen til at tænke paa ham og mindedes enkelte Smaatjenester, som han havde været i Stand til at yde ham; efter nogen Vaklen frem og tilbage havde han saa henvendt sig til ham og bedt om hans Hjælp samme Dag, som hans Fader var bleven begravet.

Han havde i faa Ord forklaret Thornton Situationen.

Samme Nat, som Jarlen var bleven myrdet og, som det syntes, kun nogle faa Timer efter, var en ukendt Kvinde ligeledes bleven myrdet i et beryglet Kvarter af London. Der var enkelte Omstændigheder — han kunde ikke sige hvilke — som ledede til den Formodning, at der var nogen Forbindelse imellem de to Mord. Han kunde ikke henvende sig til Scotland Yard, thi her kunde man forlange at faa flere Oplysninger, end han var villig til at give, og han ønskede ikke at faa Sagen frem i Aviserne. Han kunde ikke meddele Scotland Yard Grunden til sine Formodninger, og han kunde ikke engang sige den til den Mand, hvis Hjælp han nu bad om. Saaledes stod Sagen altsaa. Vilde Thornton hjælpe ham under disse Forhold? Hvad han ønskede var at komme til at se den myrdede Kvinde og faa lidt at vide om hendes forbigangne Liv. Han vidste ikke, hvordan han skulde bære sig ad med det alene. Vilde Thornton hjælpe ham enten med et Raad eller paa anden Maade?

Thornton havde været meget villig til at hjælpe ham. I sit stille Sind fandt han ganske vist, at det Hele var en vild Idé, men han havde ikke sagt noget og heller ikke gjort noget Spørgsmaal. Han nærede intet Haab om at faa noget Resultat ud af det, og han følte personlig ingen Interesse for Sagen ud over det, at han kunde gøre en Ven en Tjeneste.

Men mens han nu sad i den store, sandbestrøede Skænkestue i „Den opgaaende Sol", begyndte han at ændre sine Anskuelser. Han begyndte at bleve interesseret. Der var alligevel noget ved Sagen, som han ikke tidligere havde lagt Mærke til. Hans Meninger havde været forhastede, og han kastede dem nu over Bord og gav sig til at betragte Sagen under en ny Synsvinkel.

For det første var det bemærkelsesværdigt, at denne Kvinde, til Trods for de Omgivelser, hun levede i, og til Trods for sin Fattigdom, altid havde forstaaet at

holde paa sig selv og paa sin egen Værdighed. Ingen havde nogensinde set hende tale med en Mand, og Ingen havde hørt hende omtale Nogen uden med en vis Foragt. Og den Nat, hun bliver myrdet, faar hun saa Besøg af hele tre Mænd — noget, der altsaa aldrig er hændet før. Den ene af disse Mænd maa være Morderen. Af ingen af dem forelaa der nogen nøjagtig Beskrivelse. De var alle tre fremmede i Kvarteret, og i det mindste to af dem hørte — efter Værtindens Forklaring — til de højere Samfundsklasser.

Rundt om Thornton svirrede det med Bemærkninger og Anekdoter om den Myrdedes Forhold og Levemaade. Angaaende hendes Ydre var der delte Meninger — Mændene havde én og Kvinderne en helt anden. Men bortset fra disse forskellige Anskuelser, om hun var smuk eller ej, saa var der dog ét, som de alle var enige om: hun hørte ikke til deres Stand. Hendes Hænder og Fødder, hendes Holdning, hendes Gang, alt blev debatteret. Hendes Maade at tale paa var næsten helt fremmed for dem, men de vidste godt, at den beviste, at hun var kommen fra et højere Samfundslag end de selv. Og af den Grund havde de hadet hende. Selv nu var der enkelte af Kvinderne, som ikke kunde nægte sig den Fornøjelse at komme med haanende Bemærkninger om hende. Hun havde nok, naar alt kom til alt, slet ikke været saa yndig, siden det var gaaet hende saadan! Hun var saamænd ikke en Smule bedre end de!

Samtalen bølgede videre, nu og da afbrudt af Skænderier og Spektakler. Engang imellem gik det saa vidt som til Næveslag og Spark, og saa blev de Kæmpende under Skraal og Hyl og vilde Eder opfordrede til at gaa udenfor og „gøre det færdigt" dér. Til andre Tider lod man det oprindelige Emne falde for at fortælle en eller anden slibrig Historie, som blev hilst med en skingrende Latter, navnlig af Kvinderne. Men hver Gang

der kom nye Gæster ind, gled Samtalen tilbage til sin første Genstand. Og Stephen Thornton sad i sin Krog og nippede til sin Whisky og Soda med halvtillukkede Øjne og Hænderne begravede i Jakkelommerne og saa' ud som en Mand, der er paa det første Stadium af en fredelig Rus.

En Nyankommen opkastede et Spørgsmaal, som Thornton allerede var kommen paa det rene med maatte være af Vigtighed. Hvem var den Mand, som havde bekostet Begravelsen? Hvorfor var det ikke sket paa Sognets Regning? Hun havde ikke efterladt sig Penge. Hvem havde faaet fat i denne Mand, som havde paataget sig at sørge for Begravelsen?

Der var øjeblikkelig Masser af Svar. Manden var en Herre, som var kommen for at identificere Liget og havde genkendt hende som En, han havde set i Udlandet. Han vidste ikke engang hendes Navn. Han vidste overhovedet Ingenting om hende. Han havde følt sig tiltalt af hendes Ydre og havde lovet at sørge for Begravelsen. Det var det hele.

Thornton tænkte en Del over dette. Havde det været en Mand, som han ikke vidste noget om, saa havde han vel nok troet det. Men det traf sig nu saa, at skønt han ikke havde omtalt det til Lord Alceston, saa var Manden i Sørgekareten ikke nogen Fremmed for ham. Han gennemtænkte Sagen nøje, og han kom til den Slutning, at Mr. de Feurget vidste mere — meget mere — om denne Kvinde, end han skøttede om at lade Verden vide. Maaske han havde været en af de tre Besøgende. Maaske han endogsaa selv havde haft noget at gøre med Mordet. I hvert Fald var han En, man maatte passe paa, og som man havde Lov til at mistænke — og i alle Tilfælde En, som temmelig sikkert havde Nøglen til Gaaden.

Imens gled Samtalen videre rundt om ham, og hele Ti-

den opsnappede han noget, som var af Interesse for ham. Der var ingen af de Tilstedeværende, som kunde rose sig af at have vekslet mere end højst et Par ligegyldige Ord med den Afdøde, men det lod til, at der fandtes en Person, som nok næsten havde været Veninde med hende, og som — det hentydedes der i hvert Fald til — maaske vidste noget om hendes Fortid og virkelige Stilling. Omsider blev denne Persons Navn nævnet — Sall Greenwood — og Thornton kunde ikke tilbageholde en lille, uvilkaarlig Bevægelse, som dog heldigvis Ingen bemærkede. Sall Greenwood og Mr. de Feurget! Her var noget at arbejde med. Thorntons Interesse voksede stadig.

Manden med det store Skæg og den blaa Overfrakke kom nu paa Tale og blev grundigt debatteret. Enhver havde et eller andet at fortælle om ham, men der var kun En, en Kvinde, som virkelig kunde sige, at hun havde set ham. Hun havde været i „Kronen og Tidslen", da han var kommen ind, og hun havde set ham tale med Betsy Orrin og havde set ham — ikke tyve Minutter før han traadte ind i „Kronen og Tidslen" — komme ud fra en Butik med færdigsyede Herreklæder; dette bedyrede hun med en Masse dreje Eder for ganske at nedslaa mulige Tvivl. Hendes Beskrivelse af ham var meget nær den samme, som Betsy Orrin havde givet. Han var temmelig lille, tarvelig klædt, med stort, lyst Skæg og det meste af Ansigtet dækket af et blaat Tørklæde. Han havde talt og gaaet som en fornem Herre, og han havde været meget flot med sine Penge.

Paa én Gang var der et Kvindemenneske, som opdagede, at Thornton sad med vidtaabne Øjne, og hun gik straks hen og satte sig ved Siden af ham. Med en Kraftanstrængelse overvandt han den uvilkaarlige Følelse af Modbydelighed, der greb ham, og passede paa ikke at jage hende bort igen. Der var noget, han gærne

vilde have Oplysning om, og hun kunde maaske være ham til Nytte. Han svarede endog venligt paa hendes temmelig frække Hilsen og gjorde Plads til hende paa Bænken.

„De giver vel noget, Herre?" spurgte hun indladende.

„Ja, det kan jeg godt," svarede han med paataget hæs Stemme. „Man bliver saa tør i Halsen af at sidde og høre paa al den Sladder."

Han bestilte nogle Drikkevarer, som straks blev bragt. Mens Pigebarnet skyllede dem i sig, sad Thornton og betragtede hende med et forskende Blik. Hun var en ganske almindelig Pige af de allerlaveste Klasser, med et dumt og frækt Udtryk i Ansigtet. Der kunde ikke være nogen Fare ved at spørge hende ud.

„Kendte De den Kone, som de snakker saa meget om?" begyndte han.

„Nej Tak, og det brød jeg mig sandelig heller ikke meget om! Hun var saa stor og hoven, at hun ikke var til at komme nær."

„Det er mærkeligt nok, at hun ikke havde en eneste Ven — ikke sandt?" ytrede han.

„Ja, men det havde hun. Hun plejede altid at gaa hen til Sall Greenwood. Jeg har set dem sammen."

„Hvem er det? Er hun her?"

„Her! Nej, De kan tro nej! Hun er sandelig altfor fornem til at komme her! Hun er saadan en Slags fransk Syjomfru, forstaar De, henne i Craves Court."

Nu havde han faaet at vide, hvad han ønskede, og hans eneste Bekymring var nu, hvordan han igen skulde blive af med Kvindemennesket. Han lod, som om han atter sank hen i en Døs, og lukkede Øjnene halvt. Men hun gik ikke. Pludselig følte han hendes hede, spiritusduftende Aande mod sin Kind og hendes Haand i sin Lomme. Hun trak forsigtigt Lommetørklædet op, og han lod hende beholde det i Haab om saa at blive af med

hende. Men han blev skuffet, thi i Stedet for begyndte hun nu sagte at føle efter hans Ur. Han rystede hende af sig og rejste sig op.

En mørk Vredesrødme gød sig ud over hendes uskønne Ansigt. Hun havde drukket tæt og var i meget stridbar Stemning.

„„De sad nok bare og sov Rævesøvn,“ raabte hun hidsigt. „De skal ikke bilde mig ind, at De var falden i Søvn! Naar man ser rigtig efter, saa er De nok en Spion! Jeg har passet paa Dem, skal jeg sige Dem! Nu skal I høre!“ raabte hun med skingrende Stemme. „Her er en Spion! Se paa ham! Han har siddet og ladet, som om han sov, og luret paa os allesammen. Han er en fordømt Spion og Lurendrejer, er han!“

Der lød et uhyggeligt brummende Brøl fra en halv Snes drukne Mandfolkestruber, ledsaget af skingrende Hvin fra Kvinderne. Som vilde Dyr tumlede de hen mod Thornton. Bordet var væltet, og Kvindemennesket, som havde rejst hele Spektaklet, blev i Forvirringen revet over Ende og trampet under Fødder. Men da hun atter var kommen paa Benene, og de saa' sig om efter Stephen Thornton, var han forsvunden.

XIV.

Jarlen af Alcestons Begravelse havde formet sig som en gribende Højtidelighed. Statsmænd af de højeste Rangklasser havde fulgt den afdøde Diplomat til Graven, Deputationer fra utallige Foreninger havde været til Stede, og Landets Overhoved havde ladet sig repræsentere ved en nærstaaende Slægtning. Englands mest veltalende og fornemste Prælat havde holdt en Tale, som havde bragt Taarerne frem i Øjnene paa hver en af

de Tilstedeværende og faaet Alles Hjærter til at svulme i Harme imod den uslе Snigmorder, hvis lumske Forbrydelse havde afsluttet et saadant Liv. Jarlen af Alceston var bleven fremdraget som et lysende Eksempel paa en Adelsmand, en Statsmand og en Kristen. De Mænd, som bagefter udtalte deres Deltagelse overfor Enken og hendes eneste Søn, bar Landets ypperste Navne, og de mange Kranse, som var strømmede ind fra By og Land, ja, endogsaa fra udenlandske Hoffer, opfyldte Luften i den mægtige Katedral med en tung Vellugt og dannede et saadant Hav af Blomster, som der ikke var set i Mands Minde.

Da Højtideligheden var overstaaet, og Jarlen af Alcestons jordiske Levninger var sænkede i Jorden, begyndte den offentlige Mening at skifte om fra Deltagelse og Sorg til en stærk Følelse af Harme. Morderen maatte findes, hvis ikke det engelske Politi for evig skulde miste sin Ære. Alle Formodninger angaaende hans Identitet blev imidlertid tilintetgjorte ved Neillsons Forsvinden. Dette kunde kun betyde ét — Skyld. Neillsons Navn var paa Alles Læber. Neillson var ganske afgjort Morderen. Neillson maatte altsaa findes.

Til at begynde med havde Scotland Yard været meget forhaabningsfuld. Det kunde kun komme til at dreje sig om et Par Timer, inden Morderen var funden og sat fast. Han havde altfor lille et Forspring til at kunne slippe bort. Hver eneste Jærnbanestation i London og hver eneste Havn i hele Storbritannien blev bevogtet af Detektiver. At vise sig her vilde være det samme som øjeblikkelig Opdagelse, hvor god hans Forklædning saa end kunde være. En Politikordon holdt Vagt omkring det Hus i Halloway, hvor hans gifte Søster boede. Hans Signalement var opslaaet paa hver eneste Politistation i London og var telegraferet til alle Stationer over hele Landet. Man havde fundet et Fotografi mellem hans Efter-

ladenskaber, og i Løbet af forbavsende kort Tid var det bleven kopieret og mangfoldiggjort. Numrene paa de Pengesedler, som Jarlen af Alceston havde faaet fra sin Bank om Formiddagen før den Nat, han blev myrdet, var i alle Bankmænds og Vekselereres Hænder og desuden offentliggjorte ved Løbesedler. Scotland Yard var fuldt overbevist om, at Sejren var vis. Planen var lagt aldeles udmærket til Rette.

Men én Dag forløb — og to Dage og tre Dage, og der skete stadig ingen Ting. Begravelsesdagen var kommen og atter gaaet. Og Dagen efter — den Dag Lord Alceston havde besøgt sin Ven Thornton — blev en ny Plakat sendt ud over Landet og hængt op paa alle Mure og Gadehjørner i London. Lord Alceston havde fulgt sin Vens Raad og sin egen Tilbøjelighed og tilbød 1000 Pund som Belønning til den, som kunde bidrage til Philip Neillsons Paagribelse.

Dette var sket den samme Morgen, som han havde besøgt Bethnal Green Road. Da han kom hjem om Eftermiddagen, blev der sagt ham, at hans Moder ønskede at tale med ham. Han gik øjeblikkelig over i hendes Værelse.

Hun rejste sig op, da han kom ind — høj og statelig i sin sorte Enkedragt. Selv hendes Søn, der var forberedt paa en Kamp, som han vidste maatte komme, kunde ikke tilbageholde et beundrende Blik ved Synet af hende. Hun havde intet mistet af sin Skønhed, og uagtet hun maatte være en femogfyrretyve Aar, bar hun dog endnu Prisen frem for mange andre Kvinder, som var langt yngre af Aar.

Lord Alceston nærede en dyb Beundring for sin Moder. Hvilke andre Følelser han havde overfor hende, vidste han knap selv. Deres Forhold havde altid været temmelig konventionelt — saaledes som det maa blive mellem en Moder og en Søn, som hører til det højeste Selskab.

De havde altid staaet paa en god Fod med hinanden, men der havde rigtignok heller aldrig været nogen Lejlighed til Uoverensstemmelse.

Men i dette Øjeblik, da de nu stod overfor hinanden i det graa Tusmørke, havde han næsten glemt, at hun var hans Moder. Det eneste, der stod ham rigtig klart, var, at denne Kvinde havde en eller anden hemmelig Viden — maaske ikke engang Viden, men i hvert Tilfælde en Formodning — som hun ikke vilde indvillige i at dele med ham. Det faldt ham ikke med en Tanke ind at mistænke hende for Delagtighed i hans Faders Mord eller for at kende noget til de skyldige Personer; men han følte sig alligevel overbevist om, at hun vidste et eller andet, som kunde blive en Nøgle til Gaaden. Hvilke Grunde hun havde til sin Hemmelighedsfuldhed, kunde han ikke forstaa. Men han følte, at hvis hun ikke mødte ham aabent og ærligt og fortalte ham, hvad hun vidste, saa var hun ikke mere hans Moder.

De hilste ikke paa hinanden. Han stod paa Kamintæppet med sammentrukne Bryn og Øjnene stift fæstede paa hendes marmorblege Ansigt, som om han vilde gennemtrænge den Maske af unaturlig Ro, der ligesom havde forsteenet hendes Træk. Hun stod lige foran ham, med de fine Læber pressede tæt sammen, mens hendes store, mørke Øjne mødte hans uden at blinke. Saa samlede hun Kjolen om sig med en graciøs Bevægelse og sank tilbage i den Stol, som hun havde rejst sig fra, da han kom ind.

„Du har sendt Bud efter mig, Moder?“

„Ja. Tak, fordi Du kom saa hurtigt.“

Han trak paa Skuldrene.

„Du behøver ikke at takke mig. Jeg var ligesaa opsat paa at komme som Du paa at se mig. Du har altsaa bestemt Dig til at fortælle mig alt?“

„Jeg har intet at fortælle Dig. Det er af en anden Grund, jeg har bedt Dig komme."

„Det gør mig ondt, at jeg ikke kan være enig med Dig i, at Du intet har at fortælle mig. Du kan fortælle mig en hel Del. Du kan — dersom Du vil — hjælpe mig med at opklare Mysteriet ved min Faders Mord — ved din Mands Mord."

„Du tager fejl," svarede hun, „jeg véd ikke noget."

„Og hvis Du vidste, saa vilde Du vel ikke sige mig det?"

„Hvis jeg vidste noget, saa vilde jeg ikke sige Dig det," gentog hun fast. „Jeg er ikke hævngerrig. Det gør mig ondt at se, at Du er det."

Han var fast besluttet paa at beherske sin Sindsbevægelse, og det lykkedes ham; men det var ikke let.

„Hævngerrig er næppe det rigtige Ord," sagde han. „Jeg vil kun have Retfærdighed. — Men Du har ikke sendt Bud efter mig for at debattere dette Spørgsmaal. Jeg antager, der maa være noget andet?"

„Ja, det er der. Jeg hører, at Du har udlovet en Belønning for — for —"

„For Neillsons Paagribelse," svarede han roligt. „Ja, jeg har udlovet en Belønning paa tusind Pund."

Hun tog en Vifte og holdt den op for sit Ansigt som for at skærme det mod Ilden.

„Du bærer Dig meget taabeligt ad," sagde hun. „Du véd godt, at Neillson ikke kan have noget at gøre med den Ting."

„Tværtimod," svarede han, „det er ganske tydeligt, at han har noget at gøre med det. Jeg vil ikke sige, at han selv er Morderen — maaske ikke. Men ét er sikkert — han véd Alt om Mordet."

„Hvis Du finder ham, saa vil han ikke sige noget."

Han smilede vantro. „Vi faar se! Loven kan maaske faa noget ud af ham!"

Der blev en kort Pavse. Saa rejste hun sig pludselig op fra Stolen, og før han forstod, hvad der gik for sig, laa hun paa Knæ foran ham med Øjnene fulde af Taarer og hvert Træk i sit Ansigt præget af den dybeste Fortvivlelse. Hendes Hænder omklamrede hans Knæ — hele hendes Skikkelse skælvede af Bevægelse. Han var saa overrasket, at han ikke kunde fremføre et Ord. Han vilde træde tilbage, men hun slap ikke hans Knæ, saa han kunde ikke røre sig. Han stod og saa' fortumlet ned paa hendes ophidsede Ansigt og lyttede til den Strøm af Ord, der gled over hendes Læber. Han fik en Følelse af, at han drømte — en Følelse af Uvirkelighed. Dette kunde da ikke være hans Moder — denne grædende, knælende Tiggerske!

„Bernard," hulkede hun, „for Gud i Himlens Skyld, hør paa mig! Jeg bønfalder Dig — jeg advarer Dig for min egen og for din Skyld — lad Sagen falde! Overlad det til Detektiverne alene! Lad dem ikke finde ud af noget, hvis Du kan forhindre det. Og hjælp dem ikke! Tag den Belønning tilbage! Aa, Du véd ikke selv, hvad Du gør! Du kan ikke vide det! Har Du overhovedet tænkt noget over det? Du tror da ikke, at han blev myrdet for de elendige Penges Skyld? — Aa — det vil dræbe mig — det vil dræbe mig!" udbrød hun vildt og vred sine Hænder i Fortvivlelse.

Han prøvede paa at rejse hende op, men hun tillod det ikke. Hun klyngede sig til hans Fødder, og der var store Taarer i hendes Øjne. Hvor meget han end kæmpede for at beholde sin Sindsligevægt, saa kunde han dog ikke lade være at blive rørt.

„Moder," udbrød han og prøvede forgæves paa at rejse hende op, „hvis han ikke blev myrdet for de Penge, hvorfor blev han da myrdet?" Kan Du sige mig det?"

„Ja — ja!" raabte hun. „Jeg kan sige Dig det, men

jeg vil hellere dø i dette samme Øjeblik her ved dine Fødder, end at Du skulde vide noget om det!"

„Der er altsaa en Historie — en Hemmelighed — og Du kender den?"

„Jeg véd intet — men jeg kan gætte! Bernard — hør paa mig! Tænk paa din Fader, saadan som hele Verden tænker paa ham. Husk paa, hvordan alle Aviser strømmer over af hans Ros — tænk paa Biskoppens Tale i Gaar. Han bliver holdt op som et Eksempel for alle Mennesker — et Eksempel paa Hæderlighed, Dyd, Ædelhed, Kristendom — et Eksempel paa alt, hvad en Mand bør være — næsten som et Menneske uden en eneste Fejl. Hvad vilde Du sige, hvis Folk nu lærte at tænke anderledes, hvis der blev peget paa et mørkt Punkt i hans Liv, som Ingen havde vidst noget om, og som vilde faa Folk til at tilbageholde alt det Gode, de havde sagt om din Fader, og til at ryste paa Hovedet, hver Gang hans Navn blev nævnet. Og hvad vilde Du saa sige om den Mand, der fik Folket til at se det?"

„Hvad jeg vilde sige? Jeg vilde forbande ham af hele min Sjæl!" udbrød Lord Alceston heftigt.

„Saa, Bernard — pas saa paa, at Du ikke selv bliver den Mand! Du prøver paa at gennemtrænge Mysteriet, som omgiver hans Død. Det kan være, at Du derved kommer til at fremdrage Episoder i hans Liv, som ingen Mennesker, undtagen han selv, vil kunne give nogen Forklaring paa — og som, hvis de forbliver uopklarede, for evig vil formørke Mindet om ham. — Aa, hør mig, Bernard! Vend Dig ikke bort! Lad mig dog faa Lov til at advare Dig. Du er den, som skal værne om hans Minde! Enten han er uskyldig eller ej, saa er der en Del af hans Liv, fra hvilken Dækket ikke maa blive draget til Side — og mindst af alt af kolde, ukærlige Hænder, som kun famler i Mørket for at finde noget opsigtsvækkende Nyt!"

Hendes Stemme var vokset fra en dæmpet, ængstelig Hvisken til næsten et Skrig, som syntes at fylde hele det store Værelse og gjorde et forunderligt Indtryk paa hendes Søn. Han gik lidt bort fra hende og saa' ned i hendes ophidsede, vilde Træk, som Ildskæret fra Kaminen overgød med en mørk, fantastisk Rødme. Han havde væbnet sig imod næsten Alt — imod Modstand, Vrede, Forestillinger — men dette havde han ikke været forberedt paa. Han følte, at der laa en bitter Sandhed bag hendes Ord. Hvad betød dog alt dette?"

„Moder, jeg kan ikke tro det!" udbrød han tilsidst med en lav, hæs Stemme. „Du — Du kan ikke være Dig selv mægtig! Du drømmer! Min Faders Liv har jo ligget aabent for Alles Øjne — han var jo en offentlig Person som ingen Anden! Der kan ikke være noget, der er skjult dér. Det er jo næsten Helligbrøde at ville antyde noget saadant."

Hun rejste sig langsomt og gik bort fra ham, til hendes høje Skikkelse næsten var skjult i Mørket. Hans Øjne fulgte hende med et angst, spørgende Blik. Da hun atter kom hen til ham, holdt hun en lille sort Bog i Haanden.

„Du er vanskelig at overbevise, Bernard," sagde hun, „meget vanskelig. Hør nu. Jeg sværger Dig her, at hvert Ord, jeg har talt, har været Sandhed! Dersom Du fortsætter dine Eftersøgninger, og hvis de lykkes, vil Du for evig have tilsmudset din Faders Minde. Jeg siger ikke, at det vil være retfærdigt at handle, som jeg ønsker — jeg siger heller ikke, at jeg véd, at han nogensinde har begaaet en alvorlig Synd. Men jeg véd, at hvis Du opdager noget, saa vil det kun være Brudstykker. Resten vil kun kunne opklares af Læber, som nu for stedse er lukkede. Brøden — eller det, som vil synes at være en Brøde — vil blive bekendt for Alverden, men Retfærdiggørelsen vil Ingen nogensinde komme til at

kende. Saa sandt, som jeg lever, saa er det saaledes! Jeg sværger det! Jeg er din Moder, Bernard, og jeg sværger det!"

„Hvis det virkelig er saaledes," svarede han, „saa maa jeg vide Alt! Først da kan jeg dømme derom. Jeg bør have det at vide, Moder, hvad det saa end kan være!"

Hun sank ned i Stolen med en kvalt Hulken og bedækkede sit Ansigt med sine Hænder.

„Jeg kan ikke sige Dig det," stønnede hun. „Jeg kan ikke sige det!"

„Du maa enten sige mig det — eller ogsaa —"

„Vil Du fortsætte dine Efterforskninger?"

„Ja."

Hun svarede ikke. I flere Minutter var der ganske stille i Værelset. Saa rettede han sig op, som om han vaagnede af en lang Drøm, og skød den højryggede Stol, han havde lænet sig imod, tilbage.

„Moder," sagde han, „da Du ikke har mere at sige mig, vil jeg gaa nu."

Hun lod ham komme helt hen til Døren, før hun talte. Saa naaede hendes Stemme hans Øre — svag og hviskende, næsten kun som et Aandepust. Han vendte øjeblikkelig om og kom tilbage. Hun stod op ved Siden af Kaminen, støttende sig til Gesimsen og med et spøgelseagtigt Udtryk i det dødblege Ansigt.

„Du har selv bragt dette over Dig," hviskede hun med en hæs, næppe forstaaelig Stemme. „Kom her hen — nærmere — nærmere!"

Han kom helt hen til hende og bøjede sit Hoved ned, saa det var i Højde med hendes Læber. Men selv da kastede hun et ængsteligt Blik rundt i Værelset og undersøgte mistænksomt hver eneste mørk Krog med sine store, unaturligt straalende Øjne.

„Nej — der er Ingen, som kan høre Dig, Moder,"

udbrød han utaalmodigt, men alligevel greben af hendes besynderlige Væsen.

Hendes bævende Læber rørte næsten ved hans Øre. I Begyndelsen talte hun langsomt og ligesom nølende, men efterhaanden strømmede Ordene fra hendes Mund i en hæs, ophidsende Hvisken. Tilsidst tav hun og trak Hovedet tilbage for at se, hvad Virkning hendes Ord havde gjort paa ham. Han var bleven dødbleg, og store Svedperler hang paa hans Pande. Men alligevel var det Vantro, som stod at læse i hans Blik, og de heftige Ord, hvormed han svarede hende, udtalte det samme. Hun talte igen — klart og ubarmhjærtigt. Saa blev der en lang Tavshed, som kun afbrødes af hendes hjærteskærende Hulken — et bristende Hjærtes fortvivlede Hulken.

XV.

Et Par Minutter før Midnat ringede Stephen Thornton paa Døren til det store Hus i Grosvenor Square og bad om at komme til at tale med Lord Alceston. Han blev straks vist ind i et lille Rygeværelse i Stuetagen, hvor han nogle faa Minutter efter mødtes med sin Ven.

Thornton var ikke nogen meget følsom Natur, og han bekymrede sig som Regel ikke meget om Andres Smaabesværligheder. Men da han nu saa' Lord Alceston træde ind, fo'r han op med et forskrækket Udbrud.

„Men Kæreste, hvordan er det dog, Du ser ud!" raabte han. „Er Du syg? Jeg er frygtelig ked af, at jeg kommer saa sent — jeg skulde have ventet til i Morgen! Du burde have været i Seng for længe siden!"

Lord Alceston rystede paa Hovedet og lod sig falde ned i en Lænestol.

„Nej, jeg er glad over, at Du ikke har udsat det. Jeg har ventet Dig. Jeg var slet ikke gaaet i Seng, hvis Du ikke var kommen. Jeg er meget utaalmodig efter at faa at vide, hvad der skete, efter at jeg var gaaet fra Dig."

„Jeg skal lige straks fortælle Dig det. Men jeg kunde vel ikke faa lidt Kognak og Vand først — jeg kommer lige fra Whitechapel."

„Jo, selvfølgelig."

Lord Alceston ringede, og de ønskede Drikkevarer blev bragt. Thornton blandede et Glas og skød det saa over mod Vennen.

„Jeg fortæller ikke et Ord, før Du har drukket det!" sagde han. „Dine Læber er jo ganske blaa, og Du ryster over hele Kroppen! Er der sket noget?"

„Nej — det vil sige, ikke noget af Betydning. Jeg er bare ikke rigtig rask."

Han tog Glasset og drak det ud. Thornton tog sit Cigaret-Etui frem og rakte ham det.

„Tag en af disse," sagde han. „Jeg tror, Du vil have godt af det. Det var Ret! Nu begynder Du igen at ligne Dig selv! Du gjorde mig virkelig helt forskrækket, da Du kom ind før. Og nu skal Du høre. Det er saamænd et helt Under, at jeg sidder her og overhovedet kan fortælle Dig noget. De troede nede i „Den opgaaende Sol", at jeg var en Detektiv eller en Spion, og prøvede paa at lynche mig. Det var et rent Mirakel, at jeg slap fra dem."

„Jasaa!" Lord Alceston sagde ikke mere, og Thornton vedblev:

„Jeg kan nok sige, at jeg ikke har været helt uheldig! For det første véd jeg nu Navnet paa den Herre, som bekostede Begravelsen og selv var med til den. Her staar det — Mr. de Feurget, Craven Street," tilføjede han og skød et Stykke Papir tværs over Bordet.

Lord Alceston tog det med et lille Nik. For de fleste

Tilskuere maatte det se ud, som om han slet ingen Interesse følte for Thorntons Fortælling; men Thornton var vant til at studere Folks Ansigter, og han vidste, at det var anderledes.

„Angaaende de tre Mænd, som besøgte hende den Nat, hun blev myrdet, har jeg endnu ikke opdaget noget af Vigtighed. Men alt, hvad der siges om dem, lyder mystisk. Mordet var ikke nogen almindelig Forbrydelse. Og de tre Mænd var ikke almindelige Mænd heller. Jeg har endnu ikke gjort Spørgsmaal angaaende dem — det har vel Scotland Yard ogsaa nok besørget, formoder jeg."

Han saa' over paa sin Ven, som om han var bange for, at han skulde være skuffet. Men hvis Lord Alceston virkelig var det, saa viste han det i alt Fald ikke.

„Jeg har derimod forhørt mig i en anden Retning," vedblev Thornton. „Af de forskellige Ytringer, jeg hørte paa Beværtningen, fandt jeg ud af, at der fandtes en Person, som den Myrdede nu og da havde talt med, og som maaske havde været en Slags Fortrolig for hende. Jeg gik saa op til denne Person."

„Og fik Du noget at vide dér?"

„Ikke saa meget. Men hun forbavsede mig i en Grad, som aldrig Nogen før har forbavset mig i mit Liv."

„Saa? Hvorledes mener Du?"

„Jeg skal straks sige Dig det. Jeg fandt hende oppe i et Kvistværelse, hvor hun sad fordybet i sit Arbejde. Hun er Syjomfru. Hun nægtede paa det bestemteste at besvare noget af mine Spørgsmaal. Jeg tilbød hende Penge, men det vilde hun heller ikke have. Men ligesom jeg saa vilde til at gaa, kaldte hun mig tilbage. „Hvem var den unge Herre, som var sammen med Dem i Dag?" spurgte hun. Jeg fandt ingen Grund til at holde dit Navn hemmeligt, saa jeg sagde hende det. „Sig ham," sagde hun saa, „at dersom han vil komme op til mig

— alene — saa vil jeg fortælle ham alt, hvad jeg véd om den Myrdede.“ Mere kunde jeg ikke faa ud af hende, saa jeg blev nødt til at gaa. Hendes Navn og Adresse staar ogsaa paa det Papir — Sall Greenwood, Craves Court Nr. 4, Titchett Street, Whitechapel.“

Lord Alcestons Fingre lukkede sig langsomt om det lille Stykke Papir. Saa puttede han det ned i sin Vestelomme og lænede sig atter tilbage i Stolen i sin forrige Stilling med Ansigtet halvt skjult bag den ene Haand.

„Er der ellers noget?“ spurgte han.

„Ja.“

„Vigtigt?“

„Ja — meget.“

Lord Alceston skiftede Stilling.

„Hvad er det?“ spurgte han.

Thornton lænede sig frem over Bordet med et meget alvorligt Udtryk.

Jeg har opdaget noget — det var næsten et Tilfælde — noget, som kunde se ud, som om der var en Slags Forbindelse mellem de to Mord.“

„Og hvad er det for en Forbindelse?“

„Neillson.“

Lord Alceston trak Vejret dybt, og Farven vendte tilbage paa hans Kinder.

„Fortæl mig, hvad Du véd,“ sagde han.

„Ja, det er snart gjort. Det forekom mig nemlig, at Krydsforhøret over Mrs. Judkin ikke var rigtig tilfredsstillende, og da jeg saa kom forbi paa Tilbagevejen, gik jeg ind til hende.“

„Naa?“

„Ja — jeg skræmmede hende lidt — og jeg fik hende saa til at indrømme, at hun havde skjult noget, som hun havde fundet i den Myrdedes Værelse.“

Thornton tog et Papir frem fra sin Lomme og lagde det paa Bordet.

„En Halvtrespunds-Note — Nr. 202,096.“

Lord Alceston gentog Nummeret uden synlig Interesse.

„Husker Du ikke,“ udbrød Thornton, „at dette her er Nummeret paa en af de Pengesedler, som din Fader fik hjem om Morgenen, før han blev myrdet, og som Neillson forsvandt med?“

Lord Alceston krammede Sedlen mellem sine Fingre og lænede sig tilbage i Stolen. Et Øjeblik syntes hele Stuen at dreje sig rundt for hans Blik, og der var en Susen og Brusen for hans Øren. Saa følte han en kølig Haand paa sin Pande og noget Kognak blev hældt i hans Mund. Med en Kraftanstrængelse tog han sig sammen og rettede sig op.

„Tak — det gaar bedre —“, sagde han mat. „Lad mig bare sidde stille et Par Minutter.“

Der var en kort Pavse. Saa rejste Lord Alceston sig op.

„Thornton,“ sagde han. „Jeg bad Dig om at hjælpe mig i denne Sag, og Du har ogsaa gjort et ganske udmærket Arbejde. Jeg er Dig umaadelig taknemlig for det.“

„Det er ikke noget at tale om,“ svarede Thornton. „Det glæder mig, at vi har haft Held med os. Vi har i hvert Fald gjort en god Begyndelse.“

„Og denne Begyndelse maa ogsaa være Slutningen,“ sagde Lord Alceston langsomt. „Thornton — jeg har i Sinde at lade hele Sagen falde, og jeg ønsker, at det, vi allerede har fundet ud af, skal forblive en Hemmelighed mellem Dig og mig.“

Thornton var en Mand, som ikke var let at forbløffe. Men nu saa' han med et meget overrasket Blik paa sin Ven.

„Mener Du virkelig det?“

„Ja.“

„Mener Du, at nu, da Du har Nøglen i din Haand, vil Du opgive det Hele?“

„Ja, det mener jeg. Jeg har Grunde, som tvinger mig dertil.“

„Hvad er det for Grunde?“

„Det kan jeg ikke sige Dig, Thornton. Du maa nøjes med mit Ord for det.“

„Men det kan jo være, Du tager fejl.“

„Det er ganske udelukket.“

„Jeg er ikke engang helt vis paa, at vi ikke kan risikere at blive beskyldt for Sammensværgelse.“

„Ja, det maa vi saa risikere.“

Thornton stod lidt og tænkte efter. Saa trak han paa Skuldrene.

„Som Du vil da! Du er den, der er mest interesseret i det, og maa selvfølgelig have din Vilje. Men jeg siger Dig lige ud, at jeg synes ikke om det. Godnat!“

Det var tydeligt at se, at han var vred, thi Thornton hørte ikke til de Mennesker, der gør sig den Ulejlighed at skjule deres Misfornøjelse. Men Lord Alceston vidste alligevel, at han vilde holde sit Ord, og han lod ham derfor gaa uden at gøre Forsøg paa at standse ham.

Den næste Morgen bragte Aviserne en opsigtsvækkende Meddelelse. Den udsatte Belønning for at finde Philip Neillson var pludselig og uden Forklaring taget tilbage. Det var altsaa tydeligt nok, at Myndighederne ikke mere troede paa hans Skyld, og skønt Scotland Yard ikke havde haft noget med Belønningen at gøre, saa mærkedes det dog snart, at Iveren i Eftersøgelserne temmelig hurtigt slappedes. Den eneste mulige Nøgle til Gaaden var saaledes borte, og Jarlen af Alcestons og den ukendte Kvindes Mordere havde den største Sandsynlighed for aldrig at blive opdagede. Aviserne talte op ad Stolper og ned ad Vægge om Sagen, men Scotland Yard sagde

ikke meget. Politiinspektøren gik næsten ud af sit gode Skind af Ærgrelse, men maaske Stephen Thornton alligevel var den, som det tog mest paa.

XVI.

Der er meget faa Familiesagførere i London, som nyder saa megen Agtelse som Mr. John Brudwell af Firmaet John Brudwell og Sønner, Bedford Row. Navnene paa de mange Blikæsker, som fyldte Reolerne i hans Kontor fra Gulv til Loft, hørte næsten alle til Landets ældste og mest ansete og undlod ikke at indgyde Respekt overfor tilfældigt besøgende eller nye Klienter. Paa en af de største og mest indholdsrige stod med store, malede Bogstaver Jarlen af Alcestons Navn. I en næsten uoverskuelig Aarrække havde Mr. Brudwell — og før ham hans Fader og Bedstefader — varetaget Huset Alcestons Interesser, og Mr. Brudwell selv havde staaet i et varmt og fortroligt Venskabsforhold til den afdøde Lord. Det kunde altsaa ikke være nogen Overraskelse for ham, da han Klokken ti om Morgenen, Dagen efter Lord Alcestons Samtale med sin Moder, kom til sit Kontor og hørte, at den unge Jarl ventede paa ham i hans private Arbejdsværelse.

Men hvis Mr. Brudwell ikke blev overrasket, saa syntes han paa den anden Side paa ingen Maade særlig opsat paa at komme til at tale med den unge Mand. Han blev staaende nede paa Gaden efter at have bortsendt det elegante lille Køretøj, som havde bragt ham til Byen fra hans luksuriøse Villa ved St. Johns Wood, og derefter gav han sig i Stedet for at gaa ind paa Kontoret til at spasere op og ned ad Fortovet med Hænderne foldede paa Ryggen.

Han var en høj, statelig Skikkelse at se til, og han havde intet særlig „juridisk“ i sit Ydre. Men ikke desmindre stod han højt i Ry for sin hurtige, klare Dømmekraft og sit ret skarpe Blik, og den Tillid, han nød blandt sine Klienter, var ubegrænset. Men skønt Mr. Brudwell var en Mand af Verden og havde en rig Erfaring i, hvordan man skulde optræde i forskellige vanskelige Sager, saa følte han sig dog nu for første Gang i sit Liv raadvild. Selvfølgelig var der Hundreder af Ting, Lord Alceston kunde komme for at tale med ham om — men dersom det nu skulde være det! Hvordan skulde han undgaa det Spørgsmaal? Hvad Forklaring skulde han give? I bedste Tilfælde vilde han selv komme til at staa i et underligt Lys, med mindre han tog sin Tilflugt til en Løgn. Men selv om det maaske kan forekomme Enkelte lidt mærkeligt, saa havde Mr. Brudwell til Trods for sin Stilling endnu aldrig tilladt sig selv at afvige saa meget som et Haarsbred fra Sandheden. Han havde ofte tænkt sig, at en Samtale som denne engang kunde komme, men skønt han roste sig af altid at være forberedt paa det værste, saa var det endnu ikke lykkedes ham at komme paa det rene med, hvordan han skulde optræde i denne Sag.

Som han nu stod med Foden paa det nederste Trappetrin og for sidste Gang tænkte over Sagen, kunde han kun se en eneste Udvej, og den var paa ingen Maade behagelig. Den kunde maaske komme til at koste ham hans Stilling som juridisk Raadgiver for Familien Alceston — men der var ikke andet at gøre! Han strøg tankefuldt sit lange, graa Overskæg og gik saa ind i Kontoret.

Lord Alceston gik utaalmodigt op og ned i hans private Værelse. Da Døren gik op, vendte han sig hurtigt.

„Godmorgen, Mr. Brudwell! Ja, jeg er en tidlig Gæst, som De ser.“

„Det glæder mig altid at se Dem, ligegyldig hvad Tid det saa er," svarede Sagføreren, mens han begyndte at trække sine Handsker af. „Vil De ikke tage Plads. Man sidder rart i den Lænestol dér."

Lord Alceston satte sig i Lænestolen og sad nu et Par Minutter og saa' paa Mr. Brudwell, mens han hængte sin Hat og Overfrakke op og tog Blomsten fra sit Knaphul af og stak den i et Glas Vand. Efter disse Forberedelser trak den gamle Herre en Stol hen til Skrivebordet, satte sig i den og vendte sig derpaa mod sin Klient.

„Jeg formoder, at De er kommen for at tale om Formuen, Mylord?" sagde han. „Der er en hel Del, som jeg gærne vilde høre Deres Ønsker om. Der er nu for det første Godset Clanavon—"

„Det er ikke derfor, jeg er kommen," afbrød Lord Alceston ham. „Grunden til mit Besøg er af en ganske anden Art."

Sagføreren saa' et Øjeblik paa den unge Adelsmands blege, næsten fortvivlede Ansigt og forstod, at det, han havde frygtet, var kommet. Men han agtede ikke at gøre Sagen lettere for sin Klient. Han sad bare tavs og ubevægelig og ventede paa det Uundgaaelige.

„Hvad jeg ønsker at tale med Dem om —" begyndte Lord Alceston langsomt, „angaar min Faders Privatliv —"

„Jeg tænkte det nok," hviskede Sagføreren ved sig selv.

„Da jeg var kommen lidt til mig selv efter det frygtelige Mord," vedblev den unge Adelsmand, „var min første Tanke ganske naturligt et heftigt Ønske om, at Morderen maatte blive fanget og afstraffet. Jeg havde en Følelse, som om jeg ikke vilde kunne finde Hvile, før Strikken var lagt om Halsen paa den Mand, som havde begaaet denne grufulde Ugærning. De kan vel næppe finde dette mærkeligt, Mr. Brudwell?"

Mr. Brudwell indrømmede, at det var en meget natur-

lig Følelse. Men han vendte sit Blik bort fra de klare Øjne, der saa' ind i hans, og han blev mere og mere tung om Hjærtet ved Tanken om alle de Kvaler og alt det Besvær, som han vidste vilde blive Resultatet af denne Samtale.

„Jeg elskede min Fader højt," vedblev Lord Alceston. „Hævngerrighed er maaske ikke nogen strængt kristelig Følelse, men den er sandelig meget naturlig. Og mig har den nu saa fuldstændig taget i Besiddelse, at den næsten har drevet alle andre Følelser ud af mit Sind. Jeg har svoret, at den Mand, som dræbte min Fader, skal dø!"

„Vi maa jo haabe, at Politiet vil faa Held med sig i sine Undersøgelser," mumlede Sagføreren, „og at Skurken maa faa sin fortjente Straf. Jeg var oppe paa Scotland Yard i Gaar og forhørte mig — det lader til, at de ser ret haabefuldt paa det deroppe —"

„Scotland Yard!" afbrød Lord Alceston foragteligt — thi baade Sagførerens Tone og hans Omtale af Politiet irriterede ham. „Jeg har aldrig troet, at Scotland Yard vilde kunne faa noget ud af denne Sag!"

„Tør jeg da spørge, hvordan De har ment, at Mordet skulde opklares?" spurgte Mr. Brudwell.

„Jeg har ment, at jeg selv vilde finde ud af det," svarede den unge Mand barskt. „Og jeg mener det for den Sags Skyld endnu. Men før jeg havde været i Stand til at foretage mig noget afgørende Skridt — fik jeg noget at vide — noget, som har rystet mig dybt — —"

Mr. Brudwell gjorde ingen Bemærkninger til dette, men ventede i Tavshed paa, at den unge Mand skulde fortsætte. Hans Ansigt plejede at være lige saa uudgrundeligt som en Sfinks', men i dette Øjeblik faldt det ham alligevel vanskeligt at skjule sin Sindsbevægelse. Lord Alceston, som nøje gav Agt paa hans Minespil, bemærkede dette, og det gjorde ham endnu mere ophidset.

„Der er Nogen — jeg kan ikke sige, hvem det er — som overfor mig har udtalt en Formodning om, at der i min Faders tidligere Liv fandtes en Hemmelighed, som maaske kunde tjene til at faa Forbrydelsen opklaret. Det formodes ligeledes, at denne Hemmelighed maaske var af kriminel Art — eller i hvert Fald af en saadan Art, at Verdens Dom ikke vilde kunne frikende ham for Skyld. Man har sagt mig, at denne afskyelige Forbrydelse kunde være en privat Hævnakt fra en Mand, som følte sig forurettet af min Fader, og at jeg, dersom jeg fortsætter med mine Eftersøgninger, maaske vil komme til at afsløre Ting, som vil kaste en Skygge over min Faders Minde. Som Støtte for disse Formodninger har man fortalt mig om noget, som fandt Sted den Nat, han blev myrdet — noget, som i alle Tilfælde vilde foraarsage Skandale, og af den Grund er jeg bleven anmodet om at lade Sagen ligge og lade Morderen undslippe i Fred."

„Dersom der ligger nogen Sandhed til Grund for de omtalte Formodninger, saa var det da et meget klogt Raad," svarede Sagføreren med lav Stemme.

„Men tror De da, at jeg tror paa disse — disse —"

„De bedste Mænd har sommetider syndet i deres Ungdom," afbrød Mr. Brudwell.

„Det er maaske sandt nok, og dersom det er Tilfældet saa er jeg ikke kaldet til at være hans Dommer. Men før jeg opgiver min Hævn, maa jeg vide mere — jeg maa have noget mere end blot og bar Formodning."

Der blev en kort Stilhed. Lord Alceston ventede lidt paa, at Mr. Brudwell skulde bryde den, men da det ikke skete, rejste han sig og gik om paa den anden Side af Skrivebordet, saa han kom til at staa lige foran ham.

„Mr. Brudwell — vil De høre paa mig et Øjeblik! Dersom der virkelig har været noget i min Faders Liv,

som han har holdt skjult for Verden, saa er De det eneste Menneske, som kan vide noget Besked dermed. Jeg er ikke kommen herop i Dag af Nysgerrighed. Hvis ikke der virkelig afhang noget vigtigt af det, saa kunde det aldrig falde mig ind at ville trænge mig ind i hans Hemmelighed. Men det, som nu er sket, forandrer jo alle den Slags Forhold. Det er min Pligt at spørge, og det er Deres Pligt at fortælle mig alt, hvad der paa nogen Maade kan kaste Lys over Sagen. Jeg spørger Dem aabent og ærligt, Mr. Brudwell, og venter et aabent Svar fra Dem. Har De nogen Grund til at formode, at jeg, dersom jeg fortsætter mine Eftersøgninger efter min Faders Mordere, da kan bringe noget frem for Lyset, som han ønskede at holde hemmeligt?"

Sagføreren saa' med et fast Blik ind i det unge, ophidsede Ansigt, som var bøjet ned imod ham.

„Ja, jeg har," svarede han.

„Gud i Himlen!" Lord Alceston tumlede tilbage, som om han havde faaet et Slag lige i Synet. Han havde været forberedt paa noget lignende, da han kom, men nu, da det var sket, var det alligevel, som om det skulde tage Vejret fra ham.

„De maa sige mig alt, hvad De véd," sagde han omsider sagte. „Jeg maa vide Alt."

„Det kan jeg ikke," svarede Sagføreren.

„Men jeg siger Dem, at jeg vil vide det Hele," raabte Lord Alceston heftigt. „Jeg vil høre hele Historien, og jeg vil selv dømme om, hvad Risiko jeg løber ved at bringe den frem, hvis jeg fortsætter mine Eftersøgninger. Tror De, at jeg saa hurtigt kan slippe Tanken om Hævn? At den kan forsvinde, blot ved et Ord fra Dem? — Jeg maa have alt at vide."

„Aldrig af mig," svarede Sagføreren fast.

„Saa maa Ansvaret komme over Deres Hoved, dersom jeg nu gør noget galt!" udbrød Lord Alceston hef-

tigt. „Thi jeg har i Sinde at forfølge Sagen til det Yderste!“

Sagføreren sprang op og rakte Haanden ud, for Lord Alceston havde grebet sin Hat og stod i Begreb med at styrte ud af Værelset.

„Sæt Dem ned, Mylord,“ sagde han, „saa skal jeg fortælle Dem saa meget, som jeg kan forsvare!“

XVII.

„De véd selvfølgelig,“ begyndte Mr. Brudwell, „at Deres Fader var et forældreløst Barn paa seks Aar, dengang han arvede Titlen; og før han blev myndig, saa' jeg meget lidt til ham. Efter den Tid kom han her imidlertid ofte, og skønt jeg jo dengang var meget ung, tror jeg dog nok, jeg kan sige, at han bærede mig med sin fulde Tillid. Da han var toogtyve Aar gammel, tog han Orlov fra sit Regiment og forlod England for at foretage en Rejse, der skulde vare et Aars Tid. Det var kort Tid herefter, at hans Vanskeligheder begyndte.

I Førstningen skrev han til mig nu og da, men det varede ikke længe, før han holdt op med det, og jeg hørte intet som helst om ham undtagen gennem hans Bankier. Omtrent et Aar efter hans Afrejse blev jeg en Dag i største Hast tilkaldt af Direktøren for hans Bank. Af ham erfarede jeg saa, at Deres Fader allerede havde brugt langt mere end det Beløb, han kunde disponere over, og at der nu samme Dag var kommen en Veksel fra en Agent for en fremmed Bank, lydende paa et meget betydeligt Beløb. Hvad skulde han gøre ved dette? Selvfølgelig overtog jeg Betalingen af Vekslen, men samme Aften skrev jeg saa til Deres Fader og forklarede ham

indgaaende Sagernes Stilling. Med næste Post modtog jeg som Svar en indtrængende Anmodning om en endnu større Sum. Jeg blev nødt til at sælge en hel Del Værdipapirer for at skaffe dette nye Beløb til Veje. Derefter hørte jeg intet, indtil — —"

„Undskyld, at jeg afbryder Dem," indskød Lord Alceston, „men hvor opholdt min Fader sig paa dette Tidspunkt?"

Mr. Brudwell rystede paa Hovedet.

„Dette er en af de Ting, som jeg ikke kan fortælle Dem. Naa — jeg hørte saa intet mere fra Deres Fader i omtrent en Maaned, men saa kom der ogsaa Efterretninger fra ham paa en foruroligende Maade. Det var en Aften, da jeg netop havde nogle Venner til Middag, at jeg fik Besked om, at der var en Mand, som ønskede at tale med mig øjeblikkelig og ikke paa nogen Maade vilde modtage et Afslag eller høre Tale om at vente til senere hen. Jeg bad mine Gæster undskylde mig et Øjeblik og gik ud til ham. Ude i det lille Forværelse stod en rejseklædt Mand, bleg og ophidset og med Støvet fra Jærnbanen endnu hængende i sit Tøj. Det var Neillson, Deres Faders Tjener.

Jeg kan ikke fortælle Dem, hvorfor han kom til mig, Lord Alceston. Jeg kan kun fortælle Dem dette, at de Efterretninger, han bragte mig, var af en saadan Natur, at jeg forlod mit Hjem en Time efter og rejste Nat og Dag, indtil jeg naaede Deres Fader. Min Rejse bragte mig ikke det haabede Resultat. Alle mine Overtalelser nyttede intet, og jeg maatte tage alene hjem til England. Deres Fader forsikrede mig om sin oprigtige Taknemmelighed, men den ene Ting, jeg bad ham om, nægtede han at gøre. Jeg tror, han maa have været vanvittig paa det Tidspunkt, ellers var han ikke bleven paa det Sted. Men han blev der altsaa, og jeg var nødt til at rejse hjem uden ham. Jeg saa' ham saa ikke i

tre Aar, efter hvilket Tidsrum han vendte tilbage for paany at genoptage sine Pligter i Armeen. Kort Tid efter giftede han sig."

„Alt, hvad De har fortalt mig dér, er kun den tomme Skal uden Kærne i. Hvad jeg ønsker at vide er, hvor min Fader opholdt sig under hans mystiske Fraværelse fra England, og hvad det var for en Fare, som De reddede ham fra. Er det Deres Mening, at De ikke vil fortælle mig det?"

„Ja, det er det, Lord Alceston. I dette selvsamme Værelse, hvor vi nu sidder, gav jeg Deres Fader mit højtidelige Løfte paa, at der aldrig skulde komme et Ord over mine Læber angaaende denne Sag. Jeg kan ikke tænke mig, at De vil forsøge at faa mig til at bryde et Løfte, som jeg har aflagt til en Mand, der nu er død."

„Nej, det vil jeg ikke," sagde Lord Alceston langsomt. „Og alligevel — han kunde ikke forudse det, som nu er sket — det forandrer jo det Hele —"

„Jeg var ikke engang selv helt inde i Deres Faders Fortrolighed," sagde Mr. Brudwell. „Men naar jeg gaar ud fra, hvad jeg véd, saa tør jeg nok sige, at det ikke har gjort nogen Forskel. Min Opfattelse er, at han selv hellere vilde have, at hans Mord skulde forblive uhævnet, end at dette Blad af hans Livs Historie skulde blive draget frem og læst op for Verden."

„Det er det, som jeg selv maa prøve paa at dømme om," svarede Lord Alceston; „for jeg vil finde ud af, hvad der staar paa det Blad! Først da kan jeg dømme retfærdigt."

Mr. Brudwell rystede paa Hovedet.

„Det vil kun blive Tidsspilde, Mylord!"

„Jeg er ung, saa jeg har Tid nok! Jeg maa foretage mig noget i denne Sag, jeg kan ikke holde ud at sidde med Hænderne i Skødet."

„Jeg har givet Dem mit Raad, Lord Alceston — et Raad, der kommer fra en gammel Mand, som kender Verden — og endnu bedre, en Mand, som véd langt mere om den omhandlede Sag, end De gør. Lad Sagen ligge! De gør ikke noget Godt mod Deres Fader ved at søge efter hans Morder. Hævngerrighed er ikke andet end en Følelse og ikke engang en ædel Følelse."

„Jeg søger heller ikke alene Hævn," svarede Lord Alceston, mens han trak sine Handsker paa, „jeg søger først og fremmest Retfærdighed."

„Det kunde være," sagde Mr. Brudwell og rejste sig, „at den allerede var sket Fyldest."

„Mener De min Faders Død? Mener De, at den var et Udslag af Retfærdighed? Mener De —?"

Sagføreren lagde beroligende sin Haand paa den unge Mands Arm.

„Nej, nej, Mylord — det var ikke akkurat det, jeg mente. Men har De aldrig tænkt over, hvordan en Morder maa føle sig til Mode? Selv om han maaske er en ren Djævel, saa maa der dog alligevel være enkelte Øjeblikke, hvor Frygten og Angeren griber ham. Et Menneskes Synd bærer altid sin Straf i sig selv."

„Det kan være, Mr. Brudwell; og jeg vil haabe, at det er saaledes. Men jeg er ikke kommen her for at debattere abstrakte moralske Problemer! Hvad Sagens videre Forløb angaar, saa har jeg taget min Bestemmelse. Godmorgen, Mr. Brudwell!"

„Godmorgen, Mylord!"

Mr. Brudwell fulgte sin Gæst ud til den yderste Dør og vendte saa atter tilbage til sit Privatkontor. Der laa Masser af Forretninger og ventede paa ham, og hans Fuldmægtig, som endnu ikke havde faaet hans Instruktioner for Dagen, var i Færd med at blive utaalmodig. Men Mr. Brudwell tog ikke Hensyn til noget af alt dette. Han gik lige ind i sit eget Værelse, lukkede Døren ef-

ter sig og satte sig ned ved Skrivebordet med et meget bekymret Udtryk i Ansigtet. Han havde den Vane sommetider at snakke med sig selv, naar der var noget, der optog ham stærkt, og det gjorde han ogsaa nu.

„Jeg maa straks tale med Lady Alceston," mumlede han halvhøjt. „Maaske hun véd det. Jeg véd, at der ikke var noget i Grosvenor Square, for jeg gennemsøgte hvert Skab og hver Skuffe i Arbejdsværelset. Dersom han ikke har ødelagt dem, saa maa de være paa Clanavon. Jeg burde have forlangt at se dem blive brændt. Men saadan noget tænker man jo altid først paa, naar det er for sent. Maaske jeg gjorde bedst i selv at tage derop. Ja, det bliver vist det fornuftigste. Lad mig se — i Dag er det Tirsdag. I Dag kan jeg ikke. Og i Morgen kommer Lord Filgraves Sag for. Det maa altsaa være paa Torsdag."

Han tog en Notitsbog frem, og efter at have stroget flere Ting, som allerede var besørgede, skrev han Clanavon paa Pladsen overfor Torsdag. Saa ringede han paa Fuldmægtigen og meddelte denne, at han var parat til at begynde Dagens Arbejde.

XVIII.

Højt oppe paa Toppen af en lang Række graa, forrevne Klinter ligger Resterne af, hvad der engang var en stor og mægtig Borg. Flere Hundrede Fod nedenunder den slaar Bølgerne ind imod den smalle, stenede Strandbred, og saa langt Øjet rækker, ser man ikke andet end det stormfulde, graa Hav — dette Hav som selv paa Sommerdage dog aldrig er helt i Ro. Landet bagved Borgen er vildt og øde, lange, uopdyrkede Hedestrækninger uden

et Træ og uden et Hus; kun et skarpt Øje kan lige under Klintens skærmende Mur opdage de røde Tage paa nogle faa Fiskerhytter, der ligesom for at søge Beskyttelse mod de susende Vindstød fra Havet har trykket sig op ad Klippens mægtige Sider. Foran dem hænger de brune Fiskenet udspilede paa Pæle, og nede ved Stranden skimtes Sejlene paa de faa Baade, som hører til Lejet.

Fiskernes Liv er ikke rigt paa Afvekslinger. Om Vinteraftnerne kryber de sammen omkring Ilden i deres Hytter og fortæller Historier om Havfruer og Alfer, thi de er Folk fra Landets nordligste Egne og derfor alle meget overtroiske. Eller ogsaa staar de paa Stranden under Klinten og stirrer ud over den fraadende Sø eller gennem den tætte, sorte Taage ud over Havet, som de i saadanne Timer ikke vover at betro sig til. Eller det kan hænde, at de alle slaar sig sammen om at raade Bod paa en eller anden Skade, der er sket i deres lille Samfund — reparere et Net, lappe et Sejl eller slaa Planker i Bunden af en utæt Baad. Det er et glædesløst, nøjsomt og barskt Liv, men de lever det uden at klage, og maaske de, naar alt kommer til alt, har lige saa megen Tilfredsstillelse ud af det, som mange af deres mere begunstigede Medmennesker har af deres.

Efteraaret er deres trangeste Tid, hvor Kampen for det daglige Brød bliver haardest. Saa kommer Stormen susende ind fra Havet i lange, hvinende Kast, mens Bølgerne slaar op mod Stranden i fraadende Skum og gør det til den visse Død for en Baad at gaa ud.

Saadan en Efteraarsaften var det netop nu. Natten var ikke langt borte, men Mørket, som hidtil havde ligget knugende over de høje Klinter og det store, brølende Hav, blev nu pludselig spredt af Maanen, som klar og fuld dukkede frem bag en stor, kulsort Skybanke.

I Døren til den største af Hytterne, der gjorde Tje-

neste som Kro og Samlingssted for Lejets Beboere, stod Værten, Jim Doore, og saa' op paa Maanen, der ved sin uventede Tilsynekomst havde lokket ham udenfor et Øjeblik. Med Piben forsigtig holdt bag Ryggen, for at de susende Vindstød ikke skulde blæse den ud og saaledes berøve ham de sidste Par Minutters Nydelse, inden han skulde i Seng, vovede han sig et Par Skridt ned imod Søen og kastede et undersøgende Blik op i Luften og ud over de oprørte Bølger. Han drog lettet et Suk, da han saa', at der ikke var noget Skib, som laa derude og kæmpede i Havsnød — for Jim Doore var en menneskekærlig Natur. Saa saa' han op til Slottet med de to Lys, som brændte i hver sin Del af Bygningen. Det ene betragtede han med ligegyldig Ro, men ved Synet af det andet, som skinnede frem højt oppe i de ubeboede Stokværk, rynkede han Panden og rystede misbilligende paa Hovedet.

„Jeg kan ikke lide det," mumlede han, „det betyder intet Godt — intet Godt!"

Han vendte sig om og gik atter tilbage mod Hytten. Gennem Vinduet saa' han det hyggelige Skin fra det store Ildsted og en hel Masse mørke Skikkelser, som sad og røg paa Bænken omkring det. Henne ved Ruden saa' han sin Kones haarde og vejrbidte, men alligevel ikke uskønne Ansigt, som med et bekymret Udtryk spejdede ud i Mørket efter hendes Herre og Husbond. Med ét fik hun Øje paa hans firskaarne Skikkelse og vinkede energisk ad ham.

„Kom dog ind, Mand, hvad vil Du derude i Regnen?" raabte hun, mens et venligt Smil for et Øjeblik fløj hen over hendes mørke Træk.

Dette Smil og hele det hyggelige Billede bagved Ruden virkede tilsammen saa indbydende, at Jim Doore blev helt varm om Hjærtet ved Synet deraf og med et lille tilfreds Suk beredte sig paa at gaa indenfor.

Han gik hen til Døren og vilde et Øjeblik efter have været derinde, hvis der ikke var sket noget uventet. I samme Øjeblik han lagde Haanden paa Dørklinken, standsede han pludselig og blev staaende stille med alle Sanser anspændte. Var det Indbildning, eller havde han virkelig hørt et fjærnt Raab oppe fra Klinten over hans Hoved.

Pludselig kom et iskoldt Vindpust jagende ned langs Klippens Sider. Denne Gang var der ingen Tvivl. Det førte med sig et svagt og fjærnt „Hallo!" fra en menneskelig Strube.

Jim Doore var en god Katolik, og det første, han gjorde, var at slaa Kors for sig. Da dette var besørget, gennemløb han hurtigt i Tankerne Navnene paa sine faa Naboer. Der var tolv ialt, og fem af dem sad inde i hans egen Krostue. De andre syv havde han alle set i Løbet af Aftenen og vidste, at de var i Sikkerhed. Raabet, som han havde hørt, stammede ikke fra nogen Kvinde eller noget Barn, skønt det var svagt og utydeligt nok. Kun en Mand, og det endda en Mand med stærke Lunger, kunde faa sin Stemme til at trænge igennem Stormens og Bølgernes Brølen.

Jim Doore plejede ikke at være noget let Bytte for Sindsbevægelse, og skete det, saa foregik det meget langsomt. Men han var paa Vejen til det nu. Atter lød det fjærne Raab i hans Øre. Jim Doore skrævede ud med Benene for at staa fast og holdt saa begge Hænder for Munden, mens han med Stentorrøst afleverede et besvarende „Hallo!" som fik en hel Koloni af Maager til at fare i Vejret af Forskrækkelse.

Døren til Kroen blev revet op, og alle Gæsterne kom farende ud med Mrs. Doore i Spidsen.

„Men hvad i Alverden er der dog i Vejen, Mand?" udbrød hun. „Du er jo nærved at rive Vinduerne ned med den Skrigen!"

Han pegede op mod Klinten, som mørk og truende hang ud over dem.

„Der er Nogen deroppe, Kone," svarede han. „Jeg forsikrer Dig for, jeg hørte Nogen raabe deroppe fra! Hent en Lygte. Vi maa gaa op og se efter."

„Skulde der være Nogen oppe paa Klinten? Snak, Mand, Du drømmer!"

„Jeg forsikrer Dig for, jeg hørte det! — Hør nu igen!"

De lyttede alle i anspændt Tavshed; saa lød atter det svage Raab oppe fra Klinten. De hørte det alle, og det satte dem i en Tilstand af Forbavselse, der næsten grænsede til Frygt. Det var endnu aldrig hændt, at der var kommen en Fremmed paa disse Kanter — og det maatte være en Fremmed, det var tydeligt nok. Hvem kunde det være? Hvad kunde han ville her?

Den lille Klynge af Mænd, som af Naturen var tunge og langsomme til at fatte, saa' paa hverandre i stum Raadvildhed. Det var Mrs. Doore, hvis praktiske Kvindeinstinkt først blev klar over Sagen.

„Vi kan jo nok høre, at der er en Mand deroppe," sagde hun, „og hvis han kommer bort fra Stien, saa falder han ned fra Klinten og brækker sin Hals, hvis I ikke gør noget for at hjælpe ham! Hvorfor gaar I ikke op og finder ham? Naa, Jim, skynd Dig nu lidt!"

Mændene rettede sig og belavede sig paa at drage afsted. Men lige idet de begyndte at gaa, kom et pludseligt Vindstød farende og slukkede Lygten, som Mrs. Doore havde bragt ud. Imens hun var inde for at tænde den igen, voksede Stormen til en ren Orkan. Det var, som om den havde faaet fordoblet Styrke efter de Par Minutter, hvor den havde hvilet lidt, og den rasede nu med utæmmelig Vælde mellem de løsrevne Klippeblokke ved Stranden og de høje Klinter og piskede Bølgerne frem med en øredøvende Larm, saa det lød, som hele Kysten skulde knuses under deres drønende Slag.

„Det er et Herrens Vejr, Folkens," sagde Jim Doore til sin lille Flok, „vi maa holde os tæt sammen!"

De begav sig paa Vej, mens de hele Tiden prøvede at holde sig i Læ under den mægtige Klint, der ludede ud over deres Hjem. Men selv her oppe naaede Vandsprøjtet fra Havet undertiden op til deres Ansigter og Klæder. Ved Foden af den slyngede Sti, hvorfra Raabet havde lydt, standsede de et Øjeblik og tog hinanden i Hænderne, inden de begyndte Opstigningen.

„I maa holde godt fast, Folk," raabte Jim Doore igennem Stormens Hvinen. „Hvis der kommer et Vindstød, kan vi blive blæst lige lukt ud i Søen. Naa, lad os saa komme videre!"

De begyndte langsomt paa Opstigningen. Hvert Øjeblik maatte de krumme sig helt sammen for at undgaa de hylende Vindstød, som med uimodstaaelig Kraft kom susende ned imod dem. Efter nogen Tids Forløb prøvede Jim et Raab, som øjeblikkelig blev besvaret med en Tydelighed, som viste, at de snart stod ved Maalet for deres Søgen.

„Stands et Øjeblik, Folk," raabte Jim og svingede med Lygten. „Han maa være et Sted her ovre til højre!"

De slog nu ind paa en af de snævre Faarestier, som bogstavelig hang ud over Havet paa Kanten af Klinten. Langsomt og med yderste Forsigtighed gik de fremad. Nogle Minutter efter standsede Jim atter og holdt Lygten i Vejret. Foran dem, lige midt paa Stien, stod en høj, mørk Skikkelse i Lygteskæret.

„Jeg er vist kommen bort fra Vejen — ikke sandt?" spurgte den Fremmede. „Jeg havde nok en Fornemmelse af, at der var noget galt, men her var saa forbistret mørkt, at jeg ikke turde gaa tilbage. Jeg var heller ikke synderlig dristig ved at gaa videre, og saa var det, at jeg raabte. Det var et Held for mig, at De hørte det. Er De fra Slottet eller fra Fiskerlejet?"

„Vi er dér nede fra," svarede Jim og pegede gennem Mørket i den Retning, hvor Hytterne laa. „Det var helheldigt, at De ikke prøvede paa at gaa videre frem ad denne Vej, for saa var De gaaet paa Hovedet ned ad Skrænten. Var han ikke Bill?" tilføjede han, henvendt til den forreste af sine Kammerater.

„Jo, det er vist og sandt," bekræftede denne.

„Ja, det var ogsaa det, jeg var bange for," bemærkede den Fremmede. „Er der nogen af Jer, som kan huse mig for Natten eller vise mig Vej til Clanavon Castle?"

Der blev en Bevægelse i den lille Klynge. En Gæst til Slottet paa denne Vej? Noget saadant var aldrig hørt før. Jims Nysgerrighed vandt Sejr over hans Opdragelse, han løftede Lygten i Vejret og lod dens Skin falde paa den Fremmedes Ansigt og Klædedragt.

Hvad han saa' var en høj, slank og kraftig bygget, ung Mand, hvis smukke Ansigt til Trods for Uvejret og den nylig undslupne Fare hverken havde et forknyt eller anstrængt Udtryk. Maaske var der noget mere ved ham, som gjorde Indtryk paa dem, for Jim sænkede pludselig atter Lygten og tog til Huen med en næsten ærbødig Bevægelse.

„Herren er kommen paa en forkert Vej til Slottet," sagde han. „De skulde have holdt til højre og ikke være kommen ned paa denne Sti. Det er en besværlig Tur tilbage nu og heller ikke videre sikker."

„Ja, hvad gør jeg da saa?" spurgte den unge Mand med et Skuldertræk. „Er der nogen af Jer, som kan huse mig for Natten?"

„Ja — hvis Herren vil tage til Takke nede hos mig," begyndte Jim Doore, „saa kan min Kone — —"

„Tage til Takke!" afbrød den Fremmede. „Det manglede bare! Lidt Varme og et Tæppe er alt, hvad jeg behøver. Jeg er vaad til Skindet. Lad os saa bare komme afsted!"

XIX.

Den lille Skare satte sig atter i Bevægelse og begyndte paa Nedstigningen. Jim Doore og den Fremmede gik i Spidsen, og de Andre fulgte lige bag efter dem. En Gang lykkedes det Jims Kammerat, Bill Simpson, at trænge sig helt frem til ham og faa hvisket ham i Øret: „Kan Du tænke Dig, hvem det kan være, Jim?“ hvortil Jim i en hemmelighedsfuld Tone svarede:

„Jeg har en Anelse. Prøv paa at være lidt dannet og sig til de Andre, at de ogsaa skal være det!“

De naaede ned til Stranden og vandrede langsomt i Ly af Klinten hen imod Fiskerlejet. Foran dem, højt oppe, skinnede de to blinkende Lys fra Slottet.

Den Fremmede saa' nysgerrigt paa dem.

„Hvad er det for Lys?“ spurgte han og pegede derop.

Jim Doore fulgte Retningen af hans Finger og korsede sig igen.

„Det er fra Clanavon Castle, Herre,“ svarede han.

„De ser ud til at være et godt Stykke borte,“ ytrede den Fremmede og betragtede dem interesseret. „Nej — se!“

Skyerne havde atter delt sig, og et straalende Maaneskin faldt ned over det vilde, oprørte Landskab. Det lyste som Sølv over de fraadende Bølgekamme og kastede dybe, mørke Skygger ind mellem Klinterne paa Land. Men det pragtfuldeste af det Hele var dog Slottet, og den Fremmede blev staaende med Øjnene ufravendt fæstede paa det uden at kaste et Blik paa det øvrige Landskab. Stolt og mørk knejsede den gamle Borg højt oppe over Land og Sø, fornem og utilgængelig i det kridhvide Maanelys med den stormfulde, skyede Himmel til Baggrund. Hver Linje i dens Konturer tegnede sig skarpt og tydeligt, og man kunde endog se Flag-

stangen, hvor Stumperne af et gammelt Flag endnu hang og sledes i Stykker af Orkanen.

Jim Doore stirrede stift paa de to Lys. Saa pegede han paa dem og vendte sig mod sine Kammerater. Der lød en forskrækket Mumlen, og hver eneste af Mændene korsede sig.

Den Fremmede saa' forbavset paa dem.

„Hvorfor gør De dog det?" spurgte han.

„Der er Grund nok til det, Herre," svarede Jim Doore mørkt og sænkede sin Stemme til en hemmelighedsfuld Hvisken. „Kan De se det Lys dér — det øverste oppe i Taarnet?"

„Ja — hvad det?"

Jim rystede paa Hovedet.

„Det er ikke Kød og Blod, som holder til dér, og som har tændt det Lys!"

Den Fremmede smilede med et lidt overlegent og skeptisk Smil, som viste, at han betragtede denne Forklaring som et Udslag af taabelig Overtro. Han sagde ikke noget, men Smilet var ogsaa nok. Hele Flokken kom øjeblikkelig i Harnisk. Slotsspøgelset var et Væsen, som var helligt for dem alle. Der fandtes ikke én af dem, som jo ikke fuldt og fast troede paa dets Eksistens. At en Fremmed saadan skulde komme og tvivle paa det var noget, der ligefrem kunde henregnes til Uhøflighed, hvad han sandelig burde have at vide!

Den unge Mand standsede dem imidlertid ved at løfte sin Haand i Vejret.

„Hør nu," sagde han. „De kan fortælle mig alt om Deres Spøgelse, naar vi kommer indenfor! Jeg er gennemblødt lige til Skindet og fryser ganske rædsomt. Lad os nu bare komme under Tag saa hurtigt som muligt."

„Javel, Herre," svarede Jim godmodigt, „vi er der lige straks."

De drejede rundt om en Klippeblok, og Hytterne laa nu foran dem, ikke mere end nogle faa Alen borte. Lyset fra Kroen skinnede varmt og indbydende ud i Natten. Mrs. Doore havde ogsaa lagt ekstra Brænde til Ilden for at gøre det rigtigt hyggeligt for den ventede Gæst.

„Det er sandelig det skønneste Syn, jeg har set i Dag!“ udbrød han muntert. „Er det Deres Hus?“

Jim skød Døren op med sin Fod og bød sin Gæst træde indenfor med en stor, kantet Armbevægelse, som skulde betyde en Velkomsthilsen.

„Værs'go', Herre,“ sagde han, „kom ind til Ilden, saa skal min Kone finde nogle tørre Klæder til Dem. Gaa De bare hen til Ilden, Herre. — Kone — Kone! Vi har fundet ham! Det var en Herre, som skulde til Slottet, men var faret vild. Skynd Dig og kom med mine Søndagsklæder. Skynd Dig dog lidt, Kone, hvad staar Du saadan og stirrer for?“

Jim, som havde været travlt beskæftiget med at rage op i Ilden og paa anden Maade gøre det hyggeligt for sin Gæst, hvis vaade Klæder ligefrem dampede i Varmen, vendte sig nu om mod sin Kone og blev ganske forskrækket ved Synet af hende. I Døren ud til Køkkenet stod Mrs. Doore med begge Hænder om Hovedet og Øjnene stift heftede paa den Fremmede. Der var et Udtryk i hendes Ansigt, som Jim endnu aldrig havde set i de mange Aar, de havde været gift. Hendes Kinder var dødblege, og de mørke Øjne stirrede frem med et næsten forstenet Blik; hun saa' ud, som om hun havde faaet et Slag, der havde rystet hende i Bund og Grund. Den unge Mand, som sad ved Ilden, var aabenbart ganske uvidende om det Indtryk, han havde gjort paa sin Værtinde. Skæret faldt lige hen over hans smukke, rolige Ansigt, mens han bøjede sig frem mod det var-

mende Baal og aabenbart gjorde sig det saa bekvemt og hyggeligt som muligt.

Mrs. Doore svarede ikke paa sin Mands Udraab. Hun blev staaende som naglet til Pletten med skælvende Lemmer og uden at tage Øjnene fra det unge, indtagende Ansigt derhenne i Ildskæret. Men nu lød hendes Mands Stemme igen, denne Gang med et utaalmodigt Tonefald, og den Fremmede vendte langsomt Hovedet om og saa' op, som om han undrede sig over, hvad der var komme' i Vejen. Denne Bevægelse bragte atter Liv i den forstenede Skikkelse. Hun gik nogle Skridt frem i Stuen, og hendes Ansigt fik atter sit sædvanlige Udtryk, men det var stadig meget blegt.

„Jeg har lagt Tøjet der henne i Krogen, Jim," sagde hun. „Jeg tænkte nok, der blev Brug for det. Vil Herren maaske have noget at spise?" tilføjede hun lidt nølende.

„Om jeg vil have noget at spise?" udbrød den Fremmede og saa' op paa hende med et muntert Smil. „Min kære Kone, der er kun ét Ord, som tilfulde kan betegne min Tilstand: Jeg er udhungret, fuldstændig udhungret! Undskyld, jeg spørger, men De har vel Mad i Huset?"

„Jeg er bange for, at det ikke er, hvad Herren er vant til," svarede hun roligt. Vi har lidt røget Flæsk og noget Fisk — men Fisken er frisk og god, og saa kunde jeg lave Dem en Kop Te."

„Jeg vil umaadelig gærne have Fisk!" svarede han. „Lad mig endelig faa den — og noget Te! Og lad mig bare faa Flæsket med! Det var et mageløst Held, at De hørte mit Raab! Men vil De nu sige mig, hvor jeg kan skifte Tøj."

„Her, Herre," svarede hun roligt. „Jim og jeg kan gaa ud i Køkkenet saa længe. Der er god Ild derude, saa det skal ikke vare saa længe, før Maden er færdig."

Hermed gik hun ud af Stuen, fulgt af sin Mand. Nogen

Tid efter kom hun tilbage med en ren, hvid Dug over Armen og begyndte at gøre Forberedelser til Maaltidet. I Mellemtiden havde Gæsten iført sig de tørre Klæder, hun havde bragt ham, og sad nu i den store, stive Lænestol, hvor han, overvundet af en behagelig Døsighed ovenpaa de mange Strabadser, var falden hen i en let Halvslummer. En eller to Gange kastede hun et stjaalent Blik paa ham. Tilsidst, da hun saa', at han var falden rigtig i Søvn, listede hun sig sagte hen til ham og betragtede ham længe og nøje. Som han sad der i hendes Mands tarvelige Klæder, saa' hans smukke, unge Ansigt endnu mere fornemt og forfinet ud, og mens hun nu stod og stirrede paa ham, følte hun sit Hjærte slaa hurtigere, og der kom en underlig kvælende Fornemmelse op i hendes Hals. Atter fik hun denne mærkelige Følelse af Angst.

Hvorfor var han kommen? Hvad vilde han? Dersom hun bare havde haft Mod til at spørge ham derom!

Hendes Mands tunge Fodtrin lød nu udenfor, og hun vendte tilbage til Bordet og genoptog sit Arbejde. Men nu og da maatte hun standse og gribe sig til Hjærtet, som om hun følte Smærter. Lidt efter traadte Jim ind, bærende paa et dampende Fad og en Tekedel, der røg ud af Tuden som en hel lille Vulkan. Teen var snart lavet, og da Alt var færdigt, vækkede de deres Gæst. Han sprang hurtigt op og trak derefter sin Stol hen til Bordet.

„Jeg faldt nok i Søvn!" udbrød han livligt. „Jeg havde for Resten ikke troet, at min Ulvehunger vilde have tilladt mig at sove. Mrs. Doore," tilføjede han lidt efter, „Deres Fisk er ganske dejlig. Jeg har aldrig smagt nogen bedre."

„Det glæder mig, De kan lide den, Herre," svarede hun roligt. „Det er jo omtrent det eneste, vi har at byde Dem."

„Og Teen er ogsaa mageløs," vedblev han og satte Koppen fra sig. „Jeg føler mig allerede som et helt andet Menneske."

Mens han spiste, var Døren et Par Gange sagte bleven skubbet op, et Hoved havde tittet ind og var derefter straks forsvundet med en halvsagte Undskyldning. I Begyndelsen saa' Gæsten lidt forundret ud, men efterhaanden begyndte Sandheden at gaa op for ham.

„Mrs. Doore," spurgte han, „er det en Kro, dette her?"

„Ja, det er, Herre!"

„Og disse Mænd her udenfor vil gærne ind? Lad dem dog endelig komme lige med det samme! Hører De — det er mit udtrykkelige Ønske."

„Men vil de ikke genere Dem, Herre?" spurgte hun. „Det er jo kun simple Folk og —"

„Vist ikke nej, Mrs. Doore. Lad dem nu bare komme ind. Det er virkelig ikke min Mening at ville lægge Beslag paa Stuen ganske for mig selv."

Hun gik hen til Døren og lukkede den op. En for én kom de ind og tog Plads henne ved Ilden efter at have afleveret en kejtet Hilsen til den Fremmede.

„I skal have Tak allesammen," sagde han muntert, „fordi I kommer og ser til mig! Fyld nu Jeres Glas og" — han vendte sig til Jim Doore — „vil De huske, at hvad der bliver drukket i Aften bliver skrevet paa min Regning."

Denne Meddelelse vakte udelt Bifald i den lille Kreds og besvaredes med en hel Del fremmumlede Taksigelser. Lidt efter havde den Fremmede endt sit Maaltid og trak nu sin Stol hen til de Andre ved Ilden. Fra Lommen i sin Frakke, som var hængt op ved Skorstenen, tog han et lille Læder-Etui med Cigarer og tændte sig en af dem. Saa strakte han sig velbehageligt i Stolen og vendte sig mod sin Vært.

„Og nu, Mr. Doore," sagde han, „er jeg parat til at høre alt, hvad der er at fortælle om det mystiske Lys oppe paa Slottet samt om Spøgelset. Begynd bare."

XX.

Jim Doore rømmede sig højt, først én Gang og derefter én Gang til, og tog saa fat paa sin Fortælling med en Mine som En, der véd, at han har noget opsigtsvækkende at meddele og samtidig forstaar at servere det paa den rette Maade. Tilhørerne trak deres Stole nærmere hen til ham og stirrede paa ham med den mest levende Interesse til Trods for, at de alle — paa Gæsten nær — havde hørt Historien Snese af Gange før og selv fortalt den videre og diskuteret og debatteret den med den mest indgaaende Grundighed.

Der var to Skikkelser i den lille Gruppe, som man uvilkaarlig maatte lægge Mærke til. Det var den Fremmede og Jim Doores Hustru. Til Trods for de klodsede Klæder, der som en Sæk hang omkring den unge Mands slanke Legeme, var der dog over hele hans Person udbredt en Fornemhed og Elegance, som ikke var til at tage fejl af.

Mrs. Doores Fremtoning var ikke mindre interessant om end knap saa malerisk. Hun sad lidt udenfor Kredsen i en Krog, hvor hverken Ildskæret eller Lyset fra Lampen kunde naa hende, saa hendes Ansigt var fuldstændigt i Skygge. I Skødet holdt hun et Haandarbejde, som hun dog ikke beskæftigede sig meget med, da begge hendes Hænder laa foldede ovenpaa det. Ligesom de Andre bøjede hun sig frem og fulgte med spændt Opmærksomhed sin Mands Fortælling. Hendes mørke Øjne hang ved hans Læber, og naar engang imellem Skæret fra Kaminen faldt hen over dem, skinnede de som to Stjær-

ner. En udenforstaaende Iagttager maatte tro, at hun var den, der var mest interesseret i Fortællingen, og dog maatte hun jo have hørt den Masser af Gange før.

Den indledende Stilhed havde nu varet længe nok. Jim Doore, som af forskellige smaa Utaalmodighedsudbrud forstod, at Tiden var inde, rømmede sig for tredje Gang og begyndte:

„Jeg maa først fortælle Dem," sagde han henvendt til den Fremmede, „at Slottet her hedder Clanavon Castle og tilhører — eller i hvert Fald tilhørte — Jarlen af Alceston. De har nok hørt om ham — ikke?"

Den Fremmede nikkede.

„Jo, jeg har hørt om ham," svarede han roligt.

„Naa — han var en stor Mand nede i London, og de siger, at han altid havde saa forfærdelig meget at bestille baade med det ene og det andet. Han saa' nu ogsaa nok ud til det."

„Han kom altsaa sommetider herop?" afbrød den unge Mand.

„Ja — det er netop det, jeg vilde til at fortælle Dem. Skønt han var et af de mest optagne Mennesker i London — og Parlamentsmedlem — og skrev Bøger og al den Slags — saa plejede han dog hveranden eller hvertredie Maaned at tage herop i et Par Dage — sommetider en Uge — for saadan at hvile sig lidt, tænker jeg. Om Sommeren kom han i sin Dampyacht; men en Ting var sikker, at naar han kom, saa var det altid ganske uventet. Han lod aldrig Nogen vide det i Forvejen. Der var et Værelse i det sydlige Taarn, som han plejede at bruge, og det stod altid parat til ham baade Sommer og Vinter. Det er det Værelse —" her sænkede Jim sin Stemme — „som De saa' Lyset brænde i."

„Hvem bor der da nu?" spurgte den Fremmede.

Der lød en hemmelighedsfuld Mumlen mellem Tilhørerne. Jim rystede paa Hovedet og korsede sig.

„Jeg skal fortælle Dem alt, hvad man véd," sagde han. „Naar Jarlen var her," vedblev han, „kunde vi hele Natten igennem se Lyset brænde deroppe, lige til den lyse Morgen, saa sad han og skrev i alle sine Papirer, eller hvad det nu var. Omtrent ved Daggry forsvandt Lyset, og saa vidste vi, at han var gaaet i Seng."

„Var han her altid alene?" spurgte den Fremmede.

„Ja, altid. Der har aldrig været nogen Gæst paa Slottet i vor Tid. Det er nemlig ikke saadan i Stand, at man kan føre fint Hus deroppe. Det er omtrent Ruiner altsammen undtagen et Par enkelte Værelser. Naa — saa var det — ja, hvor længe kan det være siden, Kone?"

„Omtrent et halvt Aar," svarede hun roligt.

„Ja, det maa snart være et halvt Aar. For et halvt Aar siden," vedblev Jim, „hændte det saa en Aften, at jeg og mine Kammerater kom hjem fra Søen, og saa ser vi det Lys oppe i Jarlens Værelse. Vi troede selvfølgelig, at han var kommen herop for et Par Dage, som han plejede, og den næste Morgen gaar saa jeg og Bill Foulds derop paa Slottet for at spørge, om de vil have nogle Fisk. Der er kun to Personer, som bor deroppe for at have Tilsyn med Huset: Mrs. Smith, en skikkelig, gammel Kone, og saa hendes Broder, gamle Joe Craggs, som er saadan en gammel, halvforstyrret Stakkel. Naa — vi gaar saa rundt til Indgangen bag om Slottet og lige ind i Køkkenet. Mrs. Smith var der ikke, og da vi saa havde ventet nogen Tid, gik vi ind i hendes Værelse, og dér sad hun saa og græd og sukkede ganske forskrækkeligt. Jeg troede, at det var, fordi Jarlen var kommen, og at hun ikke havde haft Værelset i Orden til ham, og at han saa havde givet hende paa Hovedet. Jeg sagde saa: „Hvad er der i Vejen, Martha? Har han været gnaven?" „Hvem har været gnaven?" spørger hun og ser helt forbavset op. „Jarlen," svarer jeg, „vi kunde jo se af Lyset oppe i Taarnet i Nat, at han var kommen

tilbage." „Der var ikke noget Lys," siger hun og ryster som et Espeløv over hele Kroppen. „Jo vist var der saa," siger jeg, „baade Bill og jeg og alle de Andre saa' det ligesaa klart og tydeligt som nogensinde. Hvornaar kom han?" Saa sagde hun ikke et eneste Ord, men saa' paa mig omtrent i et helt Minut paa saadan en Maade, at jeg kommer til at ryste endnu, bare jeg tænker paa det, og saa falder hun baglæns om paa Gulvet og besvimer. Og saa kan det nok være, at Bill og jeg fik travlt med at faa Liv i hende igen! Ikke sandt, Bill?"

Den Tiltalte tog Piben ud af Munden og blæste en tæt Røgsky ud i Stuen.

„Jo, det er saamænd sandt nok, Jim," bekræftede han.

„Naa — efter at vi havde knappet hendes Kjole op og hældt et Par Spande koldt Vand over Hovedet paa hende og brændt Fjer af under hendes Næse og alt saadant noget, saa fik vi hende jo ogsaa paa Benene igen. Men svagelig var hun naturligvis. Da hun saa omsider var kommen saa vidt, at hun kunde tale igen, spurgte vi hende, hvad der var i Vejen. „Herren —" sagde hun, „Herren —". Ja, hvad er der med ham?" siger jeg. „Han er død," siger hun. „Død!" raaber vi begge to. „Er han død? Han var her jo i Nat". „Han er bleven myrdet," hviskede hun i en Tone, der løb os koldt ned ad Ryggen. „Hvor?" spørger Bill saa. „I London," siger hun, „i Forgaars." Jeg kunde slet ikke tro det, for det kom saa pludseligt, saa jeg var rent forfjamsket. „Men Lyset var her jo i Nat," sagde jeg. Og saa pegede hun paa Nøglen til Taarnværelset, som hang paa et Søm paa Væggen, og jeg følte, hvordan jeg blev kold over det Hele, for den var helt overdækket af Spindelvæv. „Den Nøgle," sagde hun, „har ikke været nede af Sømmet i to Maaneder. Jarlen sagde selv, da han var her sidste Gang, at der maatte ikke komme Nogen i hans

Værelse, før han kom igen." „Men vi har allesammen set Lyset," sagde jeg. „Baade Bill og jeg og alle de Andre." Saa blev hun ligesaa kridende hvid som en kalket Mur, og hendes Stemme rystede, saa man næsten ikke kunde høre, hvad hun sagde. „Der har ikke været Nogen i det Værelse," hviskede hun. „Hvis Lyset har brændt, saa hjælpe Gud os allesammen. Det er ikke Menneskehænder, som har tændt det."

XXI.

Der var en kort Stilhed. Den Fremmede saa' ud, som om han var bleven mere tankefuld end egentlig rystet ved Historien.

„Har Lyset ofte været set efter den Tid?" spurgte han tilsidst."

„Ja — næsten hver Nat."

„Og De er vis paa, at der ikke er nogen anden Indgang til Værelset end gennem den Dør, som den omtalte Nøgle hørte til?"

„Ja — der er ikke nogen anden Dør derind."

„Mrs. — hvad var det, De sagde, hun hed, den gamle Kone deroppe? — hun kan vel ikke have noget at gøre dermed — eller hendes Broder?"

„Nej, for vi har set Lyset, mens de begge to har været hernede hos os."

„Det er meget besynderligt," ytrede den unge Mand. „Jeg gad vide, om det er tændt nu i Øjeblikket."

Han rejste sig og gik hen til Døren, fulgt af hele Selskabet. Jim Doore løftede den tunge Klinke af og aabnede Døren. Et koldt Vindstød kom susende ind, slukkede Lampen, som han holdt i Haanden, og fik de faa Billeder og Olietryk paa Væggen til at rasle.

Bill Foulds og de fleste af de Andre vendte tilbage til Kaminen med en Mumlen om, at de dog ikke var saa tossede at gaa ud og blive gennemblødte i det Herrens Vejr, før de lige skulde hjem og i Seng. Men Jim Doore og hans Gæst gik helt udenfor og stod nu med Stormen hylende omkring sig og Regnen piskende mod deres Ansigter og stirrede op paa de mørke, truende Omrids af den gamle Borg. De to Lys brændte klart og tydeligt ud i Natten. Det ene, det mindste og svageste, var fra Marthas Værelse paa Landsiden af Slottet, det andet oppe i Taarnet fra Jarlens. Det var et stort, stærkt og straalende Lys, som endog naaede helt ned til Søen, hvor det kastede en lang Stribe hen over de sorte, fraadende Bølger.

De to Mænd stod omtrent et Minut og saa' paa det i Tavshed. Saa skubbede Jim Doore atter Døren op, og de gik tilbage til de Andre inde ved Ilden.

„Naa, saa' I Lyset, Jim?" spurgte Bill og tog Piben ud af Munden — en Høflighed imod den Fremmede, da det ellers ikke var hans Vane, naar han talte.

Den unge Mand saa' op, som om Spørgsmaalet havde vækket ham af en Grublen.

„Ja, det er der rigtigt nok," svarede han. „Hvis det ikke var saadan et modbydeligt Vejr, saa kunde jeg næsten føle mig fristet til at gaa lige sporenstrengs op i det Værelse og faa Gaaden opklaret. Men siden det nu har foruroliget Jer saa længe, saa kan det jo gærne gøre det en Dag til. I Morgen Nat gaar jeg derind."

Der blev Bevægelse i den lille Gruppe.

„Jeg tror ikke, at Mrs. Smith lader Dem komme ind i det Værelse," bemærkede Jim Doore eftertænksomt. „Der har aldrig været nogen Fremmed, som har faaet Lov til at komme derind. — Almægtige Gud!" raabte han pludselig og sprang op med Øjnene som naglede til den Fremmedes Ansigt. „Se paa ham!"

„Hvad er der, Jim?“ udbrød Bill Foulds og fulgte Retningen af Jims rystende Finger, som pegede paa den høje, unge Skikkelse henne foran Ilden.

„Se paa ham,“ gentog Jim, „det er jo Jarlens eget Ansigt!“

Alles Øjne rettede sig imod den Fremmede, og i samme Sekund saa' de Alle Ligheden — det vil sige Alle undtagen Mrs. Doore, som rimeligvis havde vidst det hele Tiden og nu ikke fortrak en Mine i sit Ansigt.

„Da jeg nødig vil have, at De skal tro, jeg er et Spøgelse,“ sagde den unge Mand smilende, „saa maa jeg vel hellere fortælle Dem, at jeg er Lord Alceston.“

„Jarlens Søn?“ hviskede Jim Doore.

„Ja — akkurat.“

Der blev en forfærdet Tavshed, som den unge Jarl brød.

„Jeg forsikrer Dem for, at De behøver ikke at se saa forskrækkede ud,“ sagde han venligt. „De har allesammen været saa venlige imod mig, og jeg er Dem alle meget taknemmelig.“

Disse Ord havde en nogenlunde beroligende Virkning, men de var dog alle overtydede om Umuligheden af at kunne sidde ned i det samme Værelse som en Jarl. En efter én, listede de ud af Stuen, mens Jim Doore stod og saa' hjælpeløst fra sin Kone til sin Gæst.

„Saa, Doore, der er ikke noget at være bange for,“ sagde Lord Alceston smilende, da den sidste af Selskabet var forsvunden. „Jeg staar i Gæld til Jer alle. Jeg havde maaske ligget død nede imellem Klipperne nu, hvis De ikke havde hjulpet mig. Se paa Deres Kone — hun er ganske anderledes fornuftig! Hun ser ikke en Smule forfjamsket ud. Ja, naar De ikke vil sætte Dem ned igen,“ vedblev han, da Jim ligeud nægtede at tage Plads i den Stol, som Jarlen skød hen til ham, „vil De saa vise

mig, hvor jeg kan faa Lov at ligge i Nat. Saa vil jeg gaa i Seng nu."

Mrs. Doore tog nu i Tavshed et Lys og aabnede Døren til et lille Kammer bagved.

„Denne Vej, Mylord," sagde hun roligt. „Jeg har gjort, hvad jeg kunde, for at gøre det hyggeligt, men det er jo ikke, som De er vant til at have det."

Lord Alceston fulgte hende ind i det lille Værelse, som var rent og pynteligt trods sin Tarvelighed.

„Jeg kunde ikke faa det bedre noget Sted!" forsikrede han. Saa tilføjede han ved sig selv, da Døren havde lukket sig efter hans Værtinde:

„Jeg maa tilstaa, at hun er en mærkværdig Kvinde!"

XXII.

Mrs. Doore var absolut en mærkværdig Kvinde. Hun havde blandt andet lært den Kunst, som er mest vanskelig at tilegne sig for hendes Klasse — nemlig at skjule sine Følelser. Saa snart Døren til Kamret var lukket og Gæsten ude af Syne og Hørevidde, foregik der en paafaldende Forandring med hende. Hun sank ned i en Stol, der stod foran hendes Mand, og med et Ansigt, som var præget af den dybeste Fortvivlelse, og de skælvende Hænder strakt frem imod ham udbrød hun: „Aa, Jim, hvad skal jeg dog gøre?"

Han saa' forbavset paa hende. Han selv var netop i Færd med at komme i sine gamle Folder igen, hans Ængstelse og Benovelse var begyndt at svinde og var oven i Købet ved at blive efterfulgt af en vis Følelse af Overmod. I og for sig var det meget muligt, at hele denne Historie langt snarere kunde blive til Fordel for

ham. Mens han sad og ventede paa sin Kone, havde han ladet Aftenens Begivenheder passere Revy, og Resultatet var i Grunden ganske tilfredsstillende. Han havde hverken sagt eller gjort noget, som kunde tænkes at have fornærmet den unge Jarl — skønt det rigtignok løb ham koldt ned ad Ryggen, naar han tænkte paa, hvor mange Farer han her havde vandret imellem. De havde hjulpet den unge Herre ud af en Situation, som uden Tvivl virkelig havde været farlig, og de havde bagefter hele Tiden behandlet ham med den lidt barske, nordlandske Gæstfrihed, som var en af deres mest fremtrædende Karakterejendommeligheder.

Da hans Kone nu kom ind, havde han derfor ventet, at hun vilde komme med et eller andet lettet Udbrud over, at det Hele var løbet saa godt af, og nu sad hun i Stedet for dér og lignede et Spøgelse, kridhvid i Ansigtet og rystende over hele Kroppen.

Jim kløede sig i Hovedet i stor Bestyrtelse.

„Hvad er der dog i Vejen, Kone?“ spurgte han.

Hun bøjede sig frem og stirrede paa ham, som om hun ikke havde hørt, hvad han sagde. Jim begyndte at føle sig uhyggelig til Mode.

„Der er da vel ikke noget galt paa Færde, Kone?“ spurgte han igen.

„Lad mig være, Jim, bare et Par Minutter!“ stønnede hun. „Aa — hvad skal jeg gøre — hvad skal jeg gøre?“

Jim Doore tændte sin Pibe, hvilket var det eneste Trøstemiddel, han havde til sin Raadighed. Det var ogsaa det bedste, han kunde have gjort. Lidt efter rejste hun sig og begyndte stille at gaa op og ned ad Gulvet. Hendes Mand sad og fulgte hende med Øjnene, men gjorde intet Forsøg paa at bryde Tavsheden.

„Jim — Jim,“ sagde hun tilsidst og standsede foran ham, „jeg har altid været Dig en god Kone — ikke sandt?“

Han saa' op paa hende og blev helt forskrækket over den Forandring, der var foregaaet med hende. Hendes Ansigt, som til daglig var dækket af en sund, frisk Rødme, som Solen og den stærke Havluft havde givet et brunligt Skær, var nu saa blegt, at det næsten var askegraat, og midt i dette farveløse Ansigt brændte de store, mørke Øjne som glødende Kul.

Han nikkede opmuntrende.

„Jo, det har Du, Kone! Det har jeg ikke noget at sige til."

„Saa maa Du heller ikke spørge mig om noget i Aften! Vis nu, at Du skønner paa det, ved at have Tillid til mig. — Jeg maa gaa ud i Aften — og alene."

„Gaa ud — alene?"

„Ja, Jim — op til Slottet."

Han løftede Haanden.

„Hør dog, hvor det tuder!" sagde han. „Stormen er langtfra forbi endnu."

„Storm eller ej!" udbrød hun heftigt, „jeg maa gaa — jeg maa op til Moder!"

Der begyndte at gaa et Lys op for ham. Hans Kone frygtede for, at hendes Moder maaske havde forsømt et eller andet deroppe paa Slottet, og vilde nu op for at advare hende. Mon det skulde have noget at gøre med det mystiske Lys i Taarnet? tænkte han.

„Jeg kan jo gaa derop med Besked," sagde han. „Det er ikke noget Vejr for Dig at gaa ud i."

„Jeg maa selv gaa," svarede hun heftigt. „Aa, Jim, for Gud i Himlens Skyld, lad mig gaa!"

Hun laa paa Knæ foran ham og omklamrede hans Ben med sine Hænder. Jim tænkte ikke mere paa at haandhæve sin ægteskabelige Autoritet.

„Du skal faa Lov at gaa, Kone — Du skal nok faa Lov at gaa! Tør dine Øjne — Du skal faa Lov at gaa! Kom — saa skal jeg hente Dig en Lygte."

Hun rejste sig atter med et taknemmeligt Suk og gik for at hente sit Overtøj. Hendes Mand lukkede Yderdøren op og rakte hende Lygten. Han var ikke helt hyggelig ved denne natlige Ekspedition.

„Lad mig faa Lov at følge Dig, Kone — bare til Porten," bad han. „Jeg skal ikke gaa med længere. Jeg kan ikke lide, at Du skal gaa alene."

„Nej, nej! ikke et Skridt, Jim!" raabte hun. „Jeg skal heller ikke blive længe borte."

Hun forsvandt i Mørket, og Jim gik hovedrystende tilbage til Stuen efter i et Par Minutter at have staaet og stirret efter hende.

XXIII.

Mrs. Doore kunde aldrig bagefter gøre mig selv Rede for, hvordan hun kom op til Slottet den Aften. Men hun kom nu derop. En lille Time efter at hun var gaaet hjemmefra, stod hun nedenunder den gamle Borgs ærværdige Mure.

Resten af hendes Mission var let. Gennem en Port kom hun ind i den indre Slotsgaard, hvortil Vinduerne i den beboede Del af Bygningen vendte ud. Efter et Øjebliks Tøven bøjede hun sig ned og tog en lille Sten op, som hun derefter kastede mod det Vindue, der var lige foran hende. Hun ventede lidt, saa blev der tændt Lys deroppe, Vinduet blev aabnet, og et Kvindehoved kom til Syne.

„Er her Nogen?" spurgte en Stemme. „Hvem er det?"

Mrs. Doore gik lidt nærmere hen til Vinduet.

„Det er mig — Annie —" hviskede hun. „Luk mig ind, Moder."

„Annie — Annie! Paa denne Tid af Natten? Hvad er der sket? Hvad vil Du?"

„Luk mig ind, saa skal jeg sige Dig det, Moder. — Skynd Dig!"

Hovedet forsvandt, og lidt efter hørtes Lyden af svære Bolte og Slaaer, som blev trukket til Side fra den gamle Egetræsdør, samt Raslen af en Kæde. Saa gled Døren op, og Mrs. Doore smuttede ind med et Lettelsens Suk.

Den gamle Kone tog Lampen, som hun havde sat fra sig paa Gulvet, og holdt den op over sit Hoved, mens hun ængsteligt betragtede Datterens Ansigt.

„Hvad er der, Barn?" spurgte hun omsider med en sagte, bævende Stemme. „Er der Fare paa Færde?"

„Ja, Moder, jeg er bange for det, ellers var jeg ikke kommen herop paa denne Tid af Natten. Lord Alceston —"

„Han kommer da ikke her?" udbrød Moderen.

„Han er her — nede hos os."

„Gud i Himlen!"

Der blev et Øjebliks Tavshed. Mrs. Smith vaklede, som om hun var ved at faa ondt, og hendes Datter sprang hurtigt til og ledte hende hen til en Stol.

„Hvad vil han? Hvad kommer han her for?" spurgte den gamle Kone hæst. „Véd han —?"

Hendes Datter rystede paa Hovedet.

„Det véd jeg ikke — jeg tror det ikke. De fortalte ham om Lyset, og jeg sad og passede paa ham hele Tiden, men det lod ikke til, at han vidste noget."

„Maaske han kun er kommen for at se Huset," bemærkede Mrs. Smith langsomt. „Han har aldrig været her før."

„Det kan være — men han har set Lyset. Han vil ind i Taarnværelset. Du maa øjeblikkelig gaa op og advare den Anden og faa Alt i Stand."

Den gamle Kone begyndte atter at ryste over hele Kroppen.

„Hvad skal jeg gøre, hvis han bliver her længe?“ udbrød hun og vred sine Hænder. „Aa — jeg bliver gal — jeg bliver gal!“

„Snak, Moder — saadan noget maa Du ikke sige! Du maa ikke lade ham komme ud af hans Værelse, mens Lord Alceston er her — ikke et Øjeblik.“

„Kan Du ikke komme herop og være hos mig, Annie — hvad?“

„Jo, Moder, det skal jeg nok — hvis han bliver her. Men nu maa jeg hjem.“

„Hvordan kom han til Jer?“

„Han var faret vild oppe paa Klinten. Jim og de Andre fandt ham og tog ham med ned. Det var et stort Held for os. Men nu maa jeg gaa. Husk paa, at naar Lorden kommer i Morgen, saa véd Du ikke noget om, at han har været hos os.“

„Nej, jeg skal nok huske det. Men Du er helt gennemblødt Barn. Vil Du ikke have en lille Mundfuld Kognak — eller skal jeg bede Tom tænde op og saa lave Dig en Kop Te?“

„Nej Tak, Moder, jeg maa gaa øjeblikkelig. Se — Dagen er lige ved at bryde frem!“

Langt ude over det graa, urolige Hav var et svagt, hvidligt Lys ved at trænge igennem de mørke Skyer og kastede et mat Skær ned over de uendelige Bølgerækker. Nogle faa Øjeblikke stod Moder og Datter Side om Side og saa' paa, hvordan Daggryet kæmpede sig frem gennem Nattens Skygger. Saa knyttede Mrs. Doore Sjalet fastere om sine Skuldre og vendte sig om for at gaa.

„Husk saa, Moder,“ sagde hun, „at det er for hans Skyld! Vær forsigtig. Send bare Bud efter mig, saa

snart Du kan, efter at Lorden er kommen. Og saa Farvel!"

Mrs. Smith rettede sig op.

„Du skal ikke være bange, Annie. Nu, da jeg er advaret, er Faren mindre. Nu gaar jeg op og forbereder ham."

XXIV.

Det var næsten blevet Middagstid, da Lord Alceston ganske forpustet af sin Klatren stod foran den Ruin, som gennem Aarhundreder havde været et Hjem for hans Forfædre. Han gik ikke hen til den beboede Del af Bygningen, men klatrede op ad Muren, der omgav den, og saa' sig omkring. Det var dog ikke noget opmuntrende Syn, der viste sig for ham. De haarde Klipper, mod hvilke det graa Hav larmende brødes, saa' saa kolde og frastødende ud. Saa langt Øjet kunde se ind over Landet, var Jorden gold og ufrugtbar som Følge af, at den aldrig var bleven opdyrket. Slottet selv — eller snarere Resterne af det — passede godt til Omgivelserne. Det Præg af malerisk Romantik, der ellers kan være ved de fleste gamle Bygninger, fandtes ikke ved disse hensmuldrende Mure og Bastioner. Affældighedens Præg laa over det Hele; ikke et eneste lille forskønnende Træ ligesaa lidt som en Vedbendgren eller Mos voksede mellem det nøgne Murværk. De voldsomme Storme fra Søen havde ødelagt al Vegetation.

Han klatrede ned af Muren igen, og idet han gik hen imod den beboede Del af Slottet, fik han pludselig Øje paa en høj og ganske køn, gammel Dame, der, iført en sort Silkekjole, stod i Døren.

Da han kom nærmere, hilste hun ham med en ærbødig Hovedbøjning, idet hun samtidig saa' spørgende paa ham.

„Godmorgen, Mrs. Smith," sagde han. „Jeg antager nemlig, at De er Mrs. Smith?" Og da hun bekræftende bøjede Hovedet, vedblev han:

„Ja, det tænkte jeg nok. Jeg tror aldrig, vi har truffet hinanden før; men De har maaske hørt Tale om mig? Jeg er Lord Alceston."

Hun saa' paa ham og trak Vejret dybt.

„Det er let at se, Deres Naade," svarede hun. „Jeg er meget glad og stolt over at se Dem; men dette er et meget sørgeligt og forfaldent Sted at komme til. Vil Deres Naade ikke træde indenfor?"

Han fulgte hende ind i Gangen, mens han samtidig saa' sig nysgerrigt omkring. Hun lukkede Dørene op til de to Værelser, der førte ud til Gangen, og viste ham dem.

„Det er de eneste beboede Værelser med Undtagelse af det, der findes i det sydlige Taarn," sagde hun.

Han saa' sig omkring og følte sig meget skuffet. Alt saa' saa uhyggeligt ud; det var slidt og i højeste Grad forfaldent.

„Jeg vil gærne se Taarnværelset," sagde han. „Var det ikke dér, min Fader plejede at bo, naar han kom her?"

„Jo, Deres Naade. Det var det eneste Sted, hvor det var muligt for Hans Naade at bo."

„Jeg synes, det var underligt, at han i det hele taget kom her," bemærkede Lord Alceston og gik hen til Vinduet. „Jeg anede ikke, at Stedet var en saadan Ruin, som det er."

„Hans Naade plejede at komme her nu og da, naar han havde noget Arbejde for, som han behøvede Ro til," svarede hun. „Her bliver man ikke forstyrret, her er saa sundt, Deres Naade, og her er godt at fiske."

„Hør, Mrs. Smith," afbrød Lorden hende, „Deres Ansigt minder mig saa meget om Nogen, jeg fornylig har set, jeg husker blot ikke, hvem det er."

Hun fo'r sammen, men Lorden saa' det ikke. Han var gaaet hen til et af Vinduerne og vendte Ryggen til hende.

„Det maa være Mrs. Doore, Deres Naade mener," svarede hun, „hun er nemlig min Datter."

„Naturligvis er det Mrs. Doore," indrømmede han. „Hun er en flink og pæn Kone. Det er et Held for Dem, at De har Slægtninge her, for her er meget trist. Men skal vi nu gaa op og se paa Taarnværelset?"

„Ja, Deres Naade, her er Nøglen." Hun pegede op, hvor den hang paa et rustent Søm, bedækket med Spindelvæv og Støv. „Den har ikke været brugt, siden Hans Naade var her."

Han fulgte efter hende ned gennem en lang Gang, der lugtede meget muggent, gennem et tomt Værelse, som engang havde været en Festsal, men hvor Loftet nu var halvt nedfaldent — op ad nogle Trin og henad en anden lang Korridor, i hvis Væg der var store Aabninger, saa man kunde se det graa Hav rulle dernede. Ved Enden af Gangen kom de til en Egetræs Dør, der var beslaaet med Søm.

„Det er Døren til Værelset, Deres Naade," sagde hun og greb fat i Haandtaget, for den stærke, saltagtige Blæst hvinede ind gennem Taget og Væggene og tog i hendes stive Skørter.

„Findes der en anden Nøgle til denne Dør, Mrs. Smith?" spurgte han, og da hun rystede paa Hovedet, vedblev han: „Saa har denne Dør altsaa ikke været aabnet, siden min Fader var her sidst?"

„Nej, det har den ikke, Deres Naade."

Han tog sin Hat af og holdt den i Haanden, mens Vinden legede med hans lyse Haar, som han ikke holdt saa tæt klippet, som Englændere ellers plejer. „De har vel nok hørt om det hemmelighedsfulde Lys, som man

ser skinne ud fra dette Værelse om Natten?“ spurgte han.

„Ja, jeg har nok hørt Fiskerne hernede tale om det; men de er ogsaa meget overtroiske, Deres Naade.“

„Det er de maaske nok. Men én Ting er da sikker, at der brændte Lys i dette Taarn sidste Nat,“ sagde han. „Hvorledes vil De forklare det?“

Hun pegede hen imod en Flagstang til højre for dem. „Naar det rigtigt stormer, Deres Naade, saa plejer jeg at hænge en Lygte derhen. Jeg har nemlig en Slægtning, som ejer Kulskibe ved Mewlton, og jeg har lovet ham at gøre det.“

„Var Lygten tændt i Aftes?“

„Ja, det var den, Deres Naade.“

Lorden saa' et Øjeblik lidt betuttet ud; men trak saa ligegyldigt paa Skuldren:

„Jeg kunde næsten tænke mig, at det var noget saadant,“ sagde han. „Men lad os nu gaa ind i dette Værelse.“

Han drejede Nøglen om, og med noget Besvær fik han aabnet Døren. Han lagde straks Mærke til, at de ved deres Indtrædelse havde forstyrret Spindelvævet, som hang omkring Døren, og at Støvet laa tykt paa Gulvet.

„Nej, denne Dør har ikke været aabnet længe,“ bemærkede Lorden, idet han saa' sig nysgerrigt omkring i det lille, sekskantede Værelse, der havde et Vindue til hver Side. Møblerne var mere moderne end noget af dem, han havde set der i Huset. Et tyrkisk Tæppe bedækkede Gulvet, nogle gamle Billeder og et Par Oliemalerier hang paa Væggen oven over Egetræs-Panelet.

„Vil Deres Naade blive her i længere Tid?“ spurgte Mrs. Smith.

„Nej,“ svarede han. „Jeg vil lede efter nogle Papirer, som tilhørte min Fader, og som jeg haaber at finde her; det er derfor, jeg er kommen.“

„Skrivebordet og Pulten staar akkurat, som han efterlod det, Deres Naade," svarede hun sagte. „Jeg haaber, Deres Naade maa finde, hvad De søger. Klokken henad ét skal jeg sende Dem noget Frokost — saa god som vi da kan skaffe den her. Og hvad Sengen angaar, Deres Naade —"

„Seng! Aa, jeg har ikke i Sinde at sove her, ellers Tak," svarede han. „Jeg har sendt en af Fiskerne ned til Melwton efter en Vogn. Jeg tænker, den kan være her Klokken fem."

Hun vendte sig bort, for at han ikke skulde se, hvor lettet hun følte sig. Lidt efter gik hun ud og lukkede Døren efter sig.

Lord Alceston blev staaende, til han ikke længere kunde høre hendes Fodtrin.

„Der er noget underligt ved den gamle Kone," sagde han til sig selv. „Hun var ikke det mindste forbavset ved at se mig. Hun ligefrem rystede, da jeg nævnede det hemmelighedsfulde Lys, og dog lod hun, som om hun ikke troede paa det; hun kunde heller ikke skjule sin Glæde, da hun hørte, at jeg ikke havde i Sinde at blive her. Der er En, som hun minder mig om, foruden Mrs. Doore. Men hvem kan det være?"

Han stod nogle Øjeblikke hensunken i Tanker; derpaa gik han hen til Skrivebordet, der stod tæt ved Vinduet, og satte sig ned i Stolen foran det. Der laa en Del løse Papirer strøede omkring; mange af dem bar hans Faders Haandskrift. Med en vis Ærbødighed tog han et Par af dem op fra Bordet. Et af dem indeholdt Notitser til en Bladartikel. Et andet var Kritik over en Novelle. De kunde jo altid være af Interesse og burde bevares; men det var ikke det, han var kommen for at søge efter. Han lagde dem til Side og begyndte at efterse Skufferne. Den unge Lord lagde med Sorg Mærke til, at hans Fader ikke havde været særlig ordentlig med sine

Papirer. Regninger, Invitationer, Tiggerbreve, Lykønskningsbreve og politiske Breve fra hans Kolleger — Alt laa blandet sammen. Først tænkte han paa at ordne dem; men han opgav det snart og nøjedes med at kigge Bundterne igennem og lægge dem til Side. Nu havde han gennemset alle Skufferne saa nær som én, men den kunde ikke aabnes med nogen af de Nøgler, han havde bragt med sig. Han saa' sig omkring for at finde noget, hvormed han kunde bryde den op, men fandt ikke andet end en Iltang. Med et eneste Slag knuste han Træværket, og gennem den Aabning, som fremkom, trak han nogle Breve og et Fotografi frem. Saa snart han havde kastet et Blik paa Brevene, følte han, at de maatte være af Betydning for ham.

Han lagde dem foran sig uden at løse det sorte Baand, hvormed de var bundne sammen. Var det mon ikke Helligbrøde at læse disse Breve, der havde tilhørt den Afdøde? Og dog var det jo ikke Nysgerrighed, der drev ham. Han ønskede tværtimod ikke at drage noget frem for Lyset, som hans Fader selv havde gemt hen og begravet. Men der var begaaet en skrækkelig Forbrydelse, og den Skyldige var endnu ikke bleven straffet — og han maatte findes, for at Retfærdigheden kunde ske Fyldest.

Nu stod det ham klart, hvad der var hans Pligt at gøre, men dog rystede hans Fingre, da han løste Baandet op. De seks eller syv Breve laa nu foran ham; de var gule af Ælde, og der udstrømmede en fin Duft fra dem og fra Fotografiet, som han holdt i Haanden.

Det maatte være taget i fri Luft; det var tydeligt nok et Amatørfotografi, thi der stod hverken Fotografens Navn eller Adresse bag paa. Men det var meget vellykket, thi saa gammelt det var, saa var Personerne meget tydelige. Lord Alceston genkendte straks i den ene Person sin Fader; men Kvinden, hvem var hun?

Han havde nok tænkt sig, at han vilde finde noget saadant i Skufferne, men nu var han dog ked af dette Fund.

Han betragtede længe Billedet af denne Kvinde, der stod med Haanden hvilende paa hans Faders Skulder. Ja, det kunde ikke nægtes, hun var meget smuk. Der var noget besynderligt fængslende i disse store, dybe Øjne — et fortryllende Smil laa om den smukke, lille Mund, og det lyse Haar, der indrammede det smalle Ansigt, maatte have været dejligt. Om dette Ansigt tilhørte en god Kvinde var ikke let at sige, men smuk var hun i hvert Fald.

Han tog et af Brevene og aabnede det; men den Ærbødighed, han havde følt ved Synet af disse Breve, var nu borte, efter at han havde set Fotografiet. Og hans Kinder brændte af Skamfølelse, mens han læste dette Brev, som kun var bestemt for En alene — nemlig hans Fader. Det var et lidenskabeligt Kærlighedsbrev, skrevet paa Fransk og kun undertegnet „Cecilie". To andre Breve var ligesom det første lidet oplysende. Men i det tredje var der et Stykke, som han læste to Gange:

„Saa kommer Du altsaa i Overmorgen! Aa! jeg er saa lykkelig, naar jeg tænker paa det! Hvor jeg dog længes efter Dig, Bernard, og hvor Dagene har været lange for mig, mens Du har været saa langt borte, og jeg har været alene med min Fader og Marie! Der har været flere Ting, som har ængstet mig, og der er noget, jeg vil bede Dig om. Det angaar Marie. Da Du begyndte at komme hos os, troede jeg undertiden, at det var for Maries Skyld. Du talte saa ofte til hende, meget mere end til mig; og Bernard, jeg tror, at Marie selv troede det samme. Hele hendes Væsen er blevet saa forandret imod mig, siden — Du véd nok naar! Jeg er bange for, at hun er skinsyg, ja, jeg føler, at hun er det. Hun tror, at jeg har stjaalet din Kærlighed fra hende. Sig mig, elskede Ber-

nard, er det sandt? Har Du nogen Sinde brudt Dig om hende?

— — —

Min Fader er meget gladere til Mode og siger, at hans Sorger nu er forbi, og han siger, Bernard, at det er Dig, han kan takke for det. Jeg er bange for, at Du har sendt ham Penge, og jeg vilde ønske, elskede Bernard, at Du ikke vilde gøre det, for de svinder hen som Dug for Solen. Han synes kun skabt til at komme i Forlegenhed, og skønt det jo paa en Maade er dejligt for mig at vide, at Du er den, der hjælper ham, saa gør det mig dog alligevel skamfuld og ulykkelig. Du giver saa meget, og hvad faar Du til Gengæld? Kun min Kærlighed, og den ejer Du i hvert Fald altid."

Der fandtes endnu et Brev — det sidste i Pakken — det var skrevet med en anden Haandskrift og meget kortere end de andre. Da han læste den første Sætning i Brevet, gav det ligesom et Sæt i ham. Det var ogsaa forskelligt fra de andre, idet det baade var dateret og bar Adresse.

„18, Rue de St. Pierre, Paris.
May, 5—8.

Min Søster Cecilie døde i Gaar Eftermiddags i mine Arme. Nogle faa Timer før hun døde, bad hun mig om, at jeg vilde sende Bud efter Dem; men da det vilde have været umuligt for Dem at naa hertil i rette Tid, vilde jeg ikke besvære Dem. Hendes sidste Ord vil aldrig blive meddelt Dem af mig. Dersom hun havde levet en lille Smule længere, vilde hun uden Tvivl have forbandet Dem, som jeg gør det.

Marie.

E. S. — Jeg vedlægger en Kopi af hendes Dødsattest."

Med den største Overraskelse saa' Lord Alceston nu, at der foruden Dødsattesten fandtes et Dokument til i Konvolutten, og det var af stor Vigtighed. Det var en Kopi af en Ægteskabskontrakt mellem Ungkarl Bernard Clanavon og Jomfru Cecilie Maurice; det var dateret fra en engelsk Kirke i Omegnen af Paris og var tredive Aar gammelt.

— — —

Lord Alceston blev siddende en hel Time i dybe Tanker. Han var kommen paa Spor efter en Hemmelighed, der foruroligede ham, uden at den dog hjalp ham til at kaste det mindste Lys over det, han søgte. Dette tidlige Giftermaal, som hans Fader havde indgaaet, angik jo Ingen nu. Dersom der ikke havde fundet noget Giftermaal Sted, og dersom hun, der kaldte sig Cecilie, havde levet endnu, kunde han maaske være kommen paa Spor efter noget. Men der kunde da umuligt have været noget ved dette Ægteskab, som var indgaaet for saa mange Aar siden, der kunde kaste nogen Skygge over Fremtiden.

Da Lord Alceston stak de samlede Breve i sin Lomme, følte han, at han vilde have givet meget til, at han ikke havde fundet dem. Der fandtes ellers intet at undersøge i Værelset. Han gik lidt frem og tilbage, standsede nu og da for at se paa et af Billederne eller betragte den smukke Udsigt fra Vinduet. Idet han vendte sig om, traadte han paa en Avis; nysgerrigt bukkede han sig ned og tog den op, men næppe havde han kastet sine Øjne paa den, før det gav et Sæt i ham.

„Min Gud," mumlede han, „der maa alligevel stikke noget under dette her. Mrs. Smith siger, at dette Værelse har været laaset i otte Maaneder, og nu finder jeg her paa Gulvet „Times" fra sidste Uge!"

XXV.

Lord Alceston blev staaende i nogle Minutter med Bladet i Haanden; han vidste ikke rigtigt, hvorledes han skulde gribe Sagen an. Saa lod han det falde paa Gulvet, og da Mrs. Smith nogle faa Minutter efter traadte ind med en Frokostbakke, nævnede han ikke et Ord om Bladet.

„Det er jo ikke noget uhyggeligt Værelse, dette her," bemærkede han, mens hun ordnede Bordet; „men hvor sov min Fader egentlig, naar han kom herned?"

Han betragtede hende saa opmærksomt, at hun blev lidt urolig ved dette Spørgsmaal, men efter et Øjebliks Tøven svarede hun:

„Her, Deres Naade. Jeg har nemlig nede i mit Værelse en Slags Stol, som kan slaas ud til en Seng, og den plejede Hans Naade at faa herop og sove i. Dersom De vil tilbringe Natten her . . ."

„Det vil jeg ikke," afbrød han hende, „jeg rejser i Eftermiddag."

Det var umuligt for Mrs. Smith at skjule, hvor lettet hun blev ved disse Ord. Lord Alceston lagde ogsaa Mærke dertil, men lod som ingen Ting.

„Det er et underligt gammelt Sted, Mrs. Smith," bemærkede han.

„Det er det, Deres Naade, meget gammeldags, og her er ogsaa frygtelig fugtigt. Jeg lider meget af Rheumatisme. For Folk, der ikke er vant til at være saadanne Steder, maa det være meget usundt."

Han vendte sig bort for at skjule et svagt Smil.

„Det undrer mig ikke at høre, Mrs. Smith," sagde han alvorligt. „A propos — mens jeg var Barn, hørte jeg en hel Del mærkelige Historier om Stedet her. Er der ikke et hemmeligt Rum i dette Taarn — en Løngang,

som fører et eller andet Sted hen? Det forekommer mig, at jeg har hørt min Fader tale om det."

Han var ligesom tilfældigt gaaet hen til Vinduet, men havde dog været saa betænksom at stille sig foran et lille Spejl. I dette saa' han, hvordan hun fo'r sammen ved hans Ord, og hvor hendes Ansigt blev dødblegt.

Det var tilstrækkeligt. Han gjorde sig ikke engang den Ulejlighed at vende sig om, men blev staaende og saa' ud af Vinduet, som om Sagen i Grunden slet ikke interesserede ham.

„Det maa være — en Fejltagelse, Mylord," hviskede hun. „Jeg har aldrig hørt om det."

Han trak paa Skuldrene. „Det er meget muligt. Naar De aldrig har hørt noget om det, saa er der vel heller ikke noget. — Ja, saa vil jeg spise min Frokost og bagefter kigge Papirerne igennem. Jeg har bestilt en Vogn til Klokken fem. Vil De sige mig, naar den kommer, og saa give mig en Kop Te med det samme."

„Det skal jeg, Mylord. Er der ellers noget, jeg kan gøre?"

„Nej Tak. — Deres Kyllinger ser dejlige ud, Mrs. Smith, og jeg har faaet en glubende Appetit af den friske Luft heroppe. Hvor kommer den Rødvin fra?"

„Den afdøde Jarl lod den bringe herop for flere Aar siden. Der er en hel Del af den nede i Kælderen."

„Det var jo rart!" udbrød han og tømte sit Glas. „Jeg tror, jeg lader den sende tilbage til London, for jeg kommer rimeligvis ikke oftere herop. Men denne Vin er alt for god til at ligge her til ingen Nytte. — Ja Tak, Mrs. Smith, der er ikke mere for Øjeblikket."

„Meget vel, Mylord. Her er desværre ingen Klokke, men jeg kan komme og hente Bakken om en halv Times Tid."

Hun gik ud og lukkede Døren efter sig. Da hun en halv Time efter atter kom tilbage, var han færdig med

at spise og sad henne ved Skrivebordet. Han saa' ud til at have travlt, saa der blev ikke vekslet et Ord imellem dem denne Gang. Hun samlede Tingene sammen i Tavshed og forlod atter Værelset.

Han ventede, til hun var helt ude af Hørevidde, før han rørte sig. Saa tændte han en Cigar og aabnede Døren til den Korridor, som forbandt Taarnet med den øvrige Del af Bygningen. Nogle Alen nede i denne Korridor var der en smal Aabning i Muren. Han lænede sig ud og støttede Armene til det solide Murværk, mens han opmærksomt studerede Taarnets Ydre.

Der var to Ting, som straks slog ham. For det første, at i Betragtning af, at Taarnværelset var saa lille, som det var, maatte Murene enten være umaadelig tykke, eller ogsaa maatte der være et tomt Rum imellem dem. For det andet, at da Taarnet var saa højt, og det eneste Værelse laa helt oppe i Toppen, saa havde det vel oprindelig været bygget som Vagttaarn. Denne sidste Teori gjorde det temmelig usandsynligt, at der var noget hemmeligt Rum i det. Men det kunde dog tænkes.

Hvis han havde haft mere Tid og kunnet være sikker paa, at Mrs. Smith ikke vogtede paa ham, saa havde han haft mest Lyst til at gaa ned til Stranden og undersøge Taarnet lige fra Grunden. Men efter et Blik paa sit Ur indsaa' han, at der ikke var Tid til dette. Han besluttede derfor at udføre den Plan, som han først havde tænkt sig. Han gik tilbage til det lille Værelse, lagde Cigaren fra sig og gav sig til omhyggeligt at undersøge Væggene paa den nordre Side. Han gik dem igennem Tomme for Tomme hele Vejen, men uden noget Resultat. Det var solidt, Sten og Kalk, ikke andet. Han undersøgte derefter Kaminen, men uden mere Held. Saa gav han sig i Lag med Væggene paa den anden Side. Han havde ikke meget Haab om at finde noget her, thi efter Vinduet at dømme var der ikke Plads til noget

hemmeligt Rum mellem Ydermuren og Væggen. Det endte da ogsaa med, at han med et Skuldertræk opgav Arbejdet og for sig selv indrømmede, at han var kommen tilkort — foreløbig i hvert Fald.

Han tændte en ny Cigar og kastede sig i Lænestolen, hvor han atter gennembladede den Pakke Breve, han havde fundet. De fortalte ham saa lidt — og dog saa meget. Men det var alligevel saa vagt og usikkert altsammen. Han vidste i Grunden slet ikke, hvordan han skulde bære sig ad. Inderst inde var han ked af, at han havde fundet dem. Det var et Afsnit af hans Faders Liv, som helst burde være forblevet ukendt for stedse. Havde der blot ikke været det med denne Vielsesattest! Havde der været Hentydninger til en opbragt Fader eller Broder, til den Vanære, han skulde have bragt over den døde Kvinde og hendes Familie, hvis dette Stykke Papir ikke havde været — saa havde det maaske været muligt at forbinde denne Tildragelse med hans Faders Mord, og saa kunde det maaske være lykkedes ham at finde ud af, hvem Morderen var. Men som det var nu, forekom det ham umuligt. Dette var kun en Episode, en overraskende Episode ganske vist; men den havde en bestemt Afslutning. Det var absolut noget, der var færdigt. Der var ikke en eneste Traad, han kunde gribe fat i med noget Haab om, at den kunde lede ham til et Spor.

Klokken blev fire, og lidt efter bankede Mrs. Smith paa Døren og kom derefter ind, bærende paa en lille Haandtaske og en Bakke.

„Vognen fra Melwton er kommen, Mylord," sagde hun. „Og her er saa Teen."

Han tømte Koppen i Tavshed og lukkede derefter Skrivebordet af.

„Jeg sender ved Lejlighed Bud efter Papirerne her," sagde han. „Jeg skal nok lade Dem vide, naar det bli-

ver. Eller maaske jeg kan skrive og bede Dem sende dem? Tror De, De kunde det?"

„Det kan jeg godt, Mylord, jeg skal nok være forsigtig."

Han trak sin Overfrakke paa og stod lidt og svingede Nøglen frem og tilbage paa en Finger.

„Maaske det var fornuftigere," ytrede han, „at jeg tog Nøglen med mig og lod Mr. Brudwell faa den."

Der kom et angstfuldt Udtryk i hendes Øjne, men hun gjorde, hvad hun kunde, for at skjule det.

„Den er sikker nok her, Mylord," sagde hun bare. „Jeg skal ikke lade den komme mig af Syne."

„Det tvivler jeg slet ikke paa, Mrs. Smith," sagde han og begyndte at gaa ned ad Korridoren sammen med hende. „Men Sagførere er nu et temmelig nøjeregnende Folkefærd — og der er vigtige Papirer i det Skrivebord. Jeg tror — eller rettere, jeg véd, at Mr. Brudwell vil sætte Pris paa at faa Nøglen selv."

„Som De ønsker, Mylord."

De gik i Tavshed gennem Galleriet og den lange Række af ubeboede og ubeboelige Værelser og ud i Gaarden, hvor en lukket Vogn ventede. Lord Alceston tog straks Plads i den og hilste saa Farvel til Mrs. Smith gennem Vinduet.

„Lev vel, Mrs. Smith — og Tak for Deres Tjenstvillighed!"

„Farvel, Mylord!"

Hun hilste ham med et gammeldags Kniks og stod saa med et anstrængt Smil paa Læben og saa' efter Vognen, som rullede ud af Gaarden. Da den forsvandt, forandredes hele hendes Ydre som med ét Slag. Det spændte og urolige Blik i hendes Øjne gav Plads for Udtryk af Befrielse, Taarerne løb ned ad hendes Kinder, og hun rystede over hele Legemet. Det havde

været frygtelige Timer for hende, men nu var de forbi.

„Gud være takket, at han er borte!“

XXVI.

Vognen, der førte Lord Alceston tilbage til mere civiliserede Egne, var næppe kommen mere end en halv Mils Vej bort, før dens Passagér stak Hovedet ud af Vinduet og bad Kusken holde. Manden adlød og fik straks Hestene standsede, og da han saa atter vendte sig om, saa' han, at den unge Lord allerede var steget ud og nu stod nede paa Vejen ved Siden af ham.

„Hør engang, min gode Mand,“ sagde han, „har De Lyst til at tjene et Pund Sterling?“

„Ja, det skulde jeg ikke have noget imod, Deres Herlighed,“ svarede Kusken med et bredt Smil. Paa hans Tale og hele Maade at være paa kunde man mærke, at han ikke var nogen Landboer.

„Hør saa, hvad jeg vil sige Dem,“ vedblev Lord Alceston. „Jeg har bestemt mig om og vil alligevel ikke rejse. Lad være med at spørge, men gør bare, som jeg siger Dem. Kør tilbage til Kroen og sig, at jeg havde ikke Brug for Dem, men at De derimod skal komme op paa Slottet i Morgen tidlig. Forstaar De?“

„Ja, udmærket, Mylord! Skal jeg køre Deres Herlighed tilbage til Slottet nu eller lade Dem blive her?“

„De skal lade mig blive her. Jeg gaar tilbage til Slottet.“

„Meget vel, Mylord.“

Vognen kørte derefter videre og efterlod Lord Alceston midt paa Vejen. Klokken var næppe mere end fem, men det var allerede næsten helt mørkt. Han knap-

pede sin Frakke og begav sig paa Tilbagevejen til Slottet. En halv Times Tid efter havde han naaet Klinten, hvorunder Fiskerlejet laa. Herfra var der ikke mere end en knap halv Fjerdingvej til Slottet, som han nu tydeligt kunde se.

Han kastede først et Blik op til Taarnet. Der var intet Lys deroppe. Han kunde ikke undertrykke en vis Følelse af Skuffelse, skønt det i og for sig ikke var andet, end hvad han havde ventet. Han saa' sig om efter en Siddeplads, fandt en flad Klippeblok, som laa i Læ af Blæsten, tændte en Cigar og satte sig.

Der forløb en Time — to Timer — tre Timer. Lord Alceston røg paa sin sidste Cigar. Hans Fødder var stive af Kulde og hans Taalmodighed næsten udtømt. Pludselig udstødte han et dæmpet Raab og sprang op. Et svagt Lys var begyndt at glimte oppe i den mørke, uformelige Masse derhenne paa Klinten. Nu stod det stille og brændte med en klar, rolig Flamme. Lord Alceston smilede og kastede Cigaren fra sig. Der kunde ikke være nogen Tvivl. Lyset kom fra det lille Værelse i Taarnet — det Værelse, hvortil han i dette Øjeblik havde Nøglen i sin Lomme.

Mrs. Smith sad alene i sit lille Værelse, som halvt var Dagligstue og halvt Køkken. Hendes Øjne var lukkede, og Hænderne laa foldede i hendes Skød. Foran hende paa det lange Egetræs Bord laa en opslaaet Bibel og ved Siden af den hendes Strikketøj. Men ingen af Delene havde hun ofret nogen videre Opmærksomhed. Hun var en gammel Kone, og det havde været en frygtelig Dag for hende. Den forfærdelige Uvished havde udmattet hende, og nu da det var overstaaet, faldt hun sammen. Men hun var meget taknemmelig — hun følte, at hun havde Grund til at være det, og hun var det af et oprigtigt Hjærte.

Men lys — hvad var nu dette? Der var da ikke No-

gen, der tog i Laasen? Det havde vel været Blæsten — eller en Mus? Men lød der nu ikke Fodtrin paa Stenfliserne ude i Gangen? Der maatte være kommen nogen ind i Huset — og havde lukket Døren. Aa Gud — hvis det nu var ham, som kom tilbage!

Hun greb fat om Stolearmene og aabnede langsomt Øjnene. Foran hende stod Lord Alceston med Regnen drivende ned ad sine Klæder og Haaret forpjusket af Blæsten. Hans Ansigt var blegt og haardt, og i sin højre Haand holdt han noget, som glimtede svagt i Lampelyset. Hun sad og saa' paa ham — stum af Rædsel, med skælvende Lemmer og stive, vidtopspilede Øjne. Store Sveddraaber perlede paa den gamle, furede Pande.

Det var et Øjeblik fuldt af Gru. Bagefter tænkte hun ofte paa, at det var underligt, at hendes Liv ikke var blevet udslukket med det samme i disse forfærdelige Sekunder.

Men nu talte han, og det var, som om hans Stemme brød den Fortryllelse, der havde bemægtiget sig hende.

„Mrs. Smith," sagde han strængt, „De har løjet for mig om det Værelse. Der er Nogen deroppe nu. Jeg gaar selv derop nu og faar Mysteriet opklaret."

Med ét Slag vendte hendes Bevidsthed tilbage. Hun vidste, hvad han vilde gøre, hun vidste, hvad det vilde føre til. Hun saa' det haarde, bestemte Udtryk i hans Ansigt og saa' Revolveren blinke i hans Haand. Hun forstod, at han var fast besluttet paa at føre sin Vilje igennem, og dog prøvede hun paa at gøre sit Bedste.

Hun kastede sig paa Knæ foran ham og krøb sammen ved hans Fødder.

„Mylord," hviskede hun, „hør mig! Jeg advarer Dem! Saa sandt som der er en Gud i Himlen, sværger jeg Dem, at De vil angre det hver Dag i Deres Liv, hvis De gør dette!"

Han saa' halvt nysgerrigt ned paa hende, men uden at forandre sin alvorlige Holdning.

„Om det saa er Døden selv, jeg finder i det Værelse, saa vil jeg gaa derind," svarede han roligt. „De har gjort galt i at holde dette hemmeligt for mig — hvad det saa end er. Hvis De har brugt mit Hus som Tilflugtssted for Forbrydere, saa skal De blive draget til Ansvar derfor, om De er nok saa gammel og svag. Rejs Dem op! De gør ikke nogen Nytte ved at ligge dér!"

Hun sprang op og greb fat om hans Arm for at holde ham tilbage. Han gjorde sig fri saa lempeligt, som han kunde. Men han var nødt til at anvende lidt Kraft. Hun slap ham med et Skrig, som genlød rundt om i de tomme Gange og Korridorer, og sank saa besvimet om paa Gulvet.

Han tøvede, men kun et Øjeblik. Hun maatte selv tage Følgerne. Han kunde ikke gøre meget for hende, hvis han blev, og hvis Lyden af hendes Skrig havde naaet Taarnet, var Værelsets Beboer rimeligvis flygtet, naar han kom derop. Han greb Lampen i venstre Haand og løb hurtigt ud af Stuen og ned ad det lange, tomme Galleri.

To Gange fo'r han vild og maatte gaa tilbage igen, og mange Gange snublede han over en opskræmt Rotte og var nær ved at falde. Endelig naaede han den forfaldne Korridor, som førte til Taarnet, og han udstødte lettet et Suk. Med Nøglen parat i Haanden skyndte han sig videre. Saa naaede han det Sted, hvor den store Aabning i Muren var, og her blev Lampen blæst ud af Trækvinden. Han kastede den ud af Hullet og hørte, hvordan den klirrende naaede Stenbroen nedenunder. Med sin frie Haand trak han sin Revolver frem og løb videre.

Han naaede Døren og stak Nøglen i Nøglehullet. Laasen var stiv og rusten og drejede sig kun langsomt rundt.

Han hørte en Lyd derinde fra, som om Nogen pludselig fo'r op. Lord Alceston vred den pibende Laas rundt med en sidste Kraftanstrængelse og rev Døren op, saa traadte han ind i Værelset.

En Lampe brændte henne paa hans Faders Bord, og en opslaaet Bog laa ved Siden af. Der lugtede af Tobaksrøg, og der var flere andre Tegn paa, at der nylig havde været Nogen. Men Stuen selv var tom.

Lord Alceston saa' sig om for at opdage, hvad Vej den mystiske Gæst var undsluppen. Pludselig faldt hans Blik paa Gulvet. Tæppet var revet til Side, og to af de mørke Egetræs-Gulvbrædder stak lidt op over de andre. Han bøjede sig ned, saa' nøjere paa dem og opdagede nu, at de dannede en Lem. Uden at betænke sig et Øjeblik løftede han den i Vejret og kiggede ned. Han saa' et firkantet Hul og en lille Jærnstige, der førte ned i et kulsort, uigennemtrængeligt Mørke.

Han tøvede ikke mere end et Øjeblik. Saa stak han sin Revolver i Lommen, greb fat i Stigen med begge Hænder og begyndte hurtigt at krybe nedefter. Fem, seks, syv, otte Trin talte han. Saa begyndte det ligesom at blive en Smule lysere. Efter det niende Trin naaede han et Slags Gulv. Der var ikke en Lyd at høre og intet Tegn paa, at der havde været levende Væsener fornylig.

Han strøg en Tændstik og saa' sig nysgerrigt om. Han befandt sig i et lille Værelse af samme Form som det, han var kommen fra, men mindre og uden Vinduer og ligeledes uden Tegn paa nogensinde at have været brugt til menneskelig Beboelse. Væggene var vaade og klamme, fulde af Svamp og mægtige Spindelvæv. Gulvet var slibrigt og ujævnt, og en raa, muggen Luft opfyldte Rummet. Det svage Lysskær kom fra en smal Revne i den Mur, der vendte ud til Søen. Men det var tydeligt, at den kun var anbragt der for at skaffe Luft.

Pludselig fik han Øje paa en lille Bylt, som laa i

en Krog paa Gulvet. Han gik derhen og bøjede sig ned for bedre at kunne undersøge den. Og nu saa' han, at hvor uhyggeligt dette Rum end var, saa havde det dog tjent som Bolig for et menneskeligt Væsen, thi her paa det tørreste Sted af Gulvet laa en Bunke Sengklæder sammen med noget Linned og andre Nødvendighedsartikler. Og nu forstod han, at den, han søgte, ikke kunde være langt borte.

Han strøg en anden Tændstik og saa' sig om for at finde en mulig Udgang. Omtrent lige for sig saa' han en lille Trædør, mør og raadden af Ælde og med skæve, mugne Hængsler. Det saa' ud, som om der var bleven gjort noget for at gøre den lidt i Stand, for der var bundet nogle rustne Jærnkroge fast paa den med Sejlgarn som en Slags Laas — en rigtig Laas fandtes ikke.

Lord Alceston stod nogle Øjeblikke og saa' paa den. Saa rev han en ny Tændstik af og gik derhen. Der kunde ikke være nogen Tvivl mere. Døren bevægede sig ganske svagt, som om den paa den anden Side holdtes fast af en rystende Haand. Og da Lord Alceston kom helt hen til den, kunde han høre en sagte hæs Lyd derinde fra — Lyden af hurtige, gispende Aandedrag.

XXVII.

Lord Alceston var ikke længe om at bestemme sig. Han kastede Tændstikken fra sig, bøjede sig over mod Døren og pressede sin Skulder imod den.

„Hvem De saa er," raabte han, „saa gør De klogest i at komme frem og lade mig se Dem. Hvis De ikke kommer frivilligt, saa sprænger jeg Døren!"

Der kom intet Svar — kun en halvkvalt Stønnen. Lord Alceston satte Foden fast i Gulvet og samlede sine Kræfter til Angrebet.

„Jeg vil raade Dem til at gaa til Side!“ raabte han, „for jeg vil have den Dør op!“

Heller ikke denne Gang kom der noget Svar. Lord Alceston spildte ikke mere Tid med Snak. Han bed Tænderne sammen og kastede sig ind mod Døren.

Det var dog ikke saa let, som han havde troet, at overvinde sin usynlige Modstander. I over et Minut opbød han forgæves alle sine Kræfter. Hans Fod gled paa det slimede Gulv, og flere Gange maatte han slippe sit Tag og tage nyt Fodfæste. Af den korte, hurtige Stønnen fra den anden Side kunde han forstaa, at Modstanderen ogsaa kæmpede haardt, men han holdt ud alligevel, og skønt Døren knagede og gav sig i alle sine Fuger, havde den dog endnu ikke aabnet sig en Tomme.

Lord Alceston var selv bleven forpustet. Han holdt inde et Øjeblik og forandrede sin Taktik. Han gik nogle Skridt tilbage i Stuen, tog saa Tilløb og vældede sig ind imod Døren med en uimodstaaelig Kraft. Resultatet var lige saa glimrende, som det var uventet. Døren faldt ind med et Brag, og Lord Alceston, der ikke havde været forberedt paa en saa let Sejr, mistede Balancen og tumlede om ovenpaa den.

Han sprang op øjeblikkelig. Han var ikke kommen noget til, men var bare lidt fortumlet i Hovedet. Nu forstod han, hvorfor det var gaaet saa let at faa Døren aabnet; den, der havde holdt paa den fra den anden Side, var nemlig forsvunden.

Nogle Øjeblikke stod han ganske stille, lidt fremoverbøjet, og lyttede ud i Mørket med alle Sanser spændte. Først forekom det ham, at Stilheden omkring ham var ligesaa tung og knugende som i en Grav. Men da han fik vænnet sig lidt til Omgivelserne, hørte han ganske tydeligt den sagte, listende Lyd af Fodtrin, der hurtigt fjærnede sig.

Hans første Indskydelse var at styrte afsted i den Ret-

ning, hvorfra de kom, og straks give sig hen i en blind Forfølgelse; men saa huskede han paa, at der jo var bælgmørkt rundt omkring ham. Han stak Haanden i Lommen efter sin Tændstikæske, som heldigvis var fuld, rev en Tændstik af og holdt den op over sit Hoved.

Han kastede et hurtigt Blik omkring sig. Det usikre, flakkende Lys var lige akkurat nok til at vise ham de drivvaade Vægge i en lang, krummet Gang, omtrent seks Fod bred og knap saa høj — andet saa' han ikke.

Saa kastede han Tændstikken fra sig, bøjede Hovedet for ikke at støde imod Loftet og gav sig derefter til at løbe efter de bortflygtende Fodtrin, som nu næsten ikke var til at høre mere.

Det blev en Jagt, som han huskede hele Resten af sit Liv — og med god Grund. Mere end én Gang tabte han Fodfæstet paa det vaade, glatte Gulv og faldt ned paa begge Hænder. Men Lyden af de flygtende Skridt, som han nu atter tydeligt kunde høre foran sig, var nok til hver Gang at faa ham til at springe op igen uden at bryde sig om sine smærtende Lemmer og Hud. Han løb imod de skarpe Hjørner i Mørket og stødte sit Ansigt og sine Arme, og til Tider var han lige ved at blive kvalt i den mugne, sure Luft. Men det faldt ham ikke en eneste Gang ind at opgive Jagten. Tværtimod — hver Hindring, han mødte, syntes at give ham nye Kræfter og gøre ham endnu mere opsat paa at naa sit Maal.

Bagved sit noget ligegyldige og skødesløse Væsen var Lord Alceston dog paa Bunden en ægte Englænder og i Besiddelse af en stædig Udholdenhed, som aldrig opgav en engang fattet Beslutning. Og nu viste han sig rigtig, som han var. Baade hans Nysgerrighed og hans Vrede var vakt.

Pludselig blev den tunge, dødlignende Stilhed afbrudt af en underlig dump, buldrende Lyd, som først lød fjærnt og svagt, men som tiltog i Styrke med hvert Minut.

Der findes en Følelse, som er i Slægt med Frygt, og som dog intet har at gøre med Krysteragtighed — og det er Rædsel. Lord Alceston følte den komme over sig, mens han nu stod her i Mørket og lyttede med tilbageholdt Aandedræt. Først lød det som den truende Torden, der gaar forud for et Jordskælv — naar Bjærge og Klipper begynder at løsne sig fra deres Grundvold for derefter at styrte sammen imellem hverandre med bragende Bulder. Han stod uden at røre sig og lyttede, som naglet til Pletten. Jorden under hans Fødder var blød og vaad, og Væggene drev af Væde. Han flyttede sin Fod og satte den ned paa en blød, elastisk Genstand, som vred sig under hans Saal. Da han saa' efter, opdagede han, at det var en Fisk, som var indfiltret i en Dusk vaad, brun Tang. Saa gik Sandheden pludselig op for ham, og han forstod den uhyggelige, tordnende Lyd, som næsten fik Væggene i Gangen til at ryste. Den underjordiske Longang førte ned til Havet.

Han rettede sig op og løb saa atter videre. De sagte Fodtrin kunde ikke mere høres gennem den buldrende Brusen, som ligefrem fik det til at synge for hans Øren. Men nogle faa Alen længere fremme skimtede han en ganske svag Lysning. Gangen snævrede sig sammen til et Hul, lige akkurat stort nok til, at en Mand kunde komme igennem det. Uden et Øjebliks Tøven krøb han ud. Saa saa' han, at han ikke kunde komme videre. Omtrent en halv Snes Alen længere henne var en større Aabning, ligesom Udgangen af en Hule, og bagved den var Havet.

Lord Alceston stod oprejst i sin fulde Højde og saa' sig om med et ivrigt undersøgende Blik. I det svage Tusmørke var det vanskeligt nok at danne sig noget rigtigt Begreb om alle de mørke, uformelige Genstande, der fandtes rundt om ham. Men efterhaanden som hans Øjne vænnede sig til det sparsomme Lys, blev Omgi-

velserne mere tydelige, og han begyndte at finde sig bedre til Rette. Han befandt sig i en lav, hvælvet Klippehule, Væggene drev af Fugtighed, og af de mange Tang- og Søplanter, der laa spredte over Gulvet, kunde han se, at naar Tidevandet var inde, naaede Bølgerne helt herop. Rundt om langs Væggene laa fantastiske Klippeblokke, og fra Loftet hang vaade Tangplanter ned. Men der var ikke en Lyd at høre andet end Vandet, som sagte dryppede ned fra Væggen, og Havets Brusen udenfor, og intet Spor af noget levende Væsen var at se.

Han var allerede gaaet et Par Skridt hen imod Hulens Munding, da han pludselig standsede. Bagved en af de store, mørke Klippeblokke paa hans venstre Haand opdagede han paa én Gang et Par skinnende Øjne, som var fæstede lige paa ham. Først mente han, det maatte være et Dyr, men da han tøvende nærmede sig, sprang pludselig en lang, tynd Skikkelse op og gav sig til at løbe hen mod Indgangen til den hemmelige Gang. Den var dog ikke kommen mere end et Par Skridt, før Lord Alcestons Arme bagfra blev slynget om dens Hals og tvang den tilbage i Hulen.

Et uhyggeligt, hjærteskærende Skrig skar igennem Stilheden og gav Genlyd under det hvælvede Loft, indtil det døde hen helt oppe i Longangen. Det lød mere som fra en Sjæl i Dødsangst end fra en menneskelig Strube. Lord Alceston gyste uvilkaarligt, men han slap ikke sit Tag.

„Ud i Lyset med Dig!“ raabte han vildt og trak sin Fange hen imod Hulens Munding, „ud i Lyset, saa jeg kan se, hvem det er, som har faaet mig trukket herned!“

Men Manden sank sammen paa Gulvet ved hans Fødder, som om han ikke mere kunde staa paa sine Ben.

„For Gud i Himlens Skyld — for Deres egen Sjælefreds Skyld, Mylord,“ stønnede han, „lad mig være! Jeg

sværger Dem ved alt, hvad der findes af Helligt i Himlen og paa Jorden, at det er bedre for Dem ikke at se mit Ansigt. Lad mig gaa! Aa, lad mig gaa!"

„Nej!" raabte Lord Alceston, mens han forgæves prøvede paa at skelne sin Fanges Ansigtstræk. „Kom med udenfor, eller ved Himlen, jeg bærer Dem derud!"

„Hør mig, Lord Alceston!" gispede den Anden i en hæs, næsten uforstaaelig Tone. „Der er ingen Udgang fra denne Hule, og naar Tidevandet kommer ind, saa er den Vej," han pegede tilbage paa Løngangen, „afskaaret! Skynd Dem tilbage, ellers bliver det for sent — og lad mig blive her! Døden vil kun være mig velkommen."

Lord Alceston svarede ikke, men bøjede sig ned og løftede den magre Skikkelse op i sine Arme saa let, som var det et Barn. Saa bar han ham helt hen til Hulens Munding og lagde ham ned udenfor i det svage, svindende Lys.

„Rejs Dem op," sagde han barsk, „og lad være at ligge der og stønne som en Kvinde! Rejs Dem op og sig mig, hvad Meningen er med alt dette, og hvem De er!"

Manden rørte sig ikke. Lord Alceston lagde sig ned paa det ene Knæ og rev de sammenfoldede Hænder fra det magre, udtærede Ansigt. Saa slap han dem atter, som om han havde brændt sig, og tumlede tilbage.

„Neillson!" udbrød han forfærdet. „Neillson!"

XXVIII.

Der var Tavshed mellem de to Mænd. Lord Alceston var gaaet et Par Skridt tilbage og stod støttet mod en Klippeblok med et forvildet Udtryk i Øjnene. Neillson rejste sig langsomt og stod nu uden at røre sig med

Øjnene fæstede paa Havet og trækkende Vejret tungt og besværligt. Det var et mærkeligt Møde, fuldt af dramatisk Spænding og Romantik. Men den første Sætning, der blev udtalt, var dog en ganske dagligdags.

„De har været syg?" sagde Lord Alceston.

Neillson brast i Latter — en sagte, uhyggelig Latter, der ligesom hviskende gaves tilbage af Ekkoet oppe under Loftet.

„Ja, jeg har været syg," svarede han og kastede et Blik ned ad sig selv.

Hans Klæder, som engang havde været sorte, var nu af en ganske ubestemmelig Farve og plettede af Søvand og vaadt Sand, og de hang i løse Folder om hans skeletagtige Skikkelse. Hans Kinder var graa og hule, og der var mørke Ringe omkring hans urolige, unaturligt straalende Øjne. Hans Lemmer skælvede uophørligt, som om det var ham umuligt at holde dem stille, og hans Aandedrag kom tungt og besværligt. Han saa' nærmest ud som et Menneske, der lige har rejst sig fra sit Dødsleje.

„Ja, jeg har været syg," gentog han og vendte pludselig sit Ansigt om. „Hvorfor er De kommen her, Lord Alceston? Hvorfor kunde De ikke lade mig dø i Fred?"

„Jeg kom ikke for at lede efter Dem," svarede den unge Mand. „Jeg kom for at gennemse min Faders Papirer og opdagede saa, at der var Nogen, der holdt sig skjult i mit Hus. Havde jeg ikke Ret til at vide, hvem det var? — Hvordan er De kommen her?"

„Jeg er kommen her, fordi det var et sikkert Skjulested."

„Hvordan kan det da være, at Mrs. Smith har hjulpet Dem?"

„Hun er min Moder. Mødre gør en hel Del for at frelse deres Børn fra Galgen. Desuden havde hun Ordre fra Grevinden."

Lord Alceston fo'r sammen.

„Er hun Deres Moder?“ spurgte han saa.

„Ja, hun er min Moder.“

„Men hun hedder jo Smith?“

„Ja, det hedder jeg ogsaa. Jarlen kaldte mig altid Neillson, fordi hans forrige Tjener havde heddet Neillson, og han nu engang var bleven vant til det Navn. Det er mange Aar siden. Nu er Navnet blevet til mit eget.“

„Neillson,“ sagde Lord Alceston langsomt, „hvis jeg havde vidst, at det var Dem, der boede oppe i det hemmelige Værelse, saa var jeg maaske gaaet igen og havde ladet Dem være i Fred. Jeg siger maaske — om jeg virkelig havde gjort det, kan jeg ikke sige. Men nu —“ han saa' sig om med en undertrykt Gysen, som om han nu først rigtigt fik Blikket op for Omgivelsernes Uhygge — „nu, da vi er alene, Ansigt til Ansigt med hinanden — nu skal De fortælle mig alt, hvad De véd om den Nat.“

„Gid Gud vil gøre mine Læber stumme for evigt, hvis jeg gør det!“ udbrød Neillson lidenskabeligt. „Aa, Lord Alceston — tag imod Fornuft. Jeg har været en tro Tjener — tro til Døden. Thi i dette Øjeblik staar jeg paa Dødens Tærskel, Mylord. Jeg kan ikke sige Dem mere. De maa saa tro, at jeg er en Morder, om De vil. De maa tage mig med op og kaste mig i Havet, hvis De vil. Jeg skal ikke gøre Modstand. Jeg kunde heller ikke, selv om jeg vilde. Men jeg fortæller Dem ikke noget.“

„Hvad om jeg lod Dem arrestere som min Faders Morder?“ spurgte Lord Alceston. „Der er rejst en Anklage imod Dem.“

„Ja, hvis jeg levede saa længe, saa vilde jeg vel blive hængt,“ lød det rolige Svar. „Lord Alceston — De kan ligesaa godt gaa ud paa den Klippe og sige til Bølgerne,

at de ikke maa komme nærmere, som at bede mig om at tale."

Der var en vis ophøjet Kraft i den svage, rystende Stemme. Lord Alceston vendte sig om uden at trænge mere ind paa ham.

„Lad os gaa," sagde han med en let Gysen. „Hvorfra kender De denne Løngang?"

„Fra Jarlen; men jeg havde rigtignok aldrig troet, at jeg skulde blive nødt til at bruge den — til at krybe gennem Jorden som en jaget Rotte."

De traadte atter ind i Hulen og gik tilbage mod Løngangen. Saa standsede de pludselig begge, og et Udtryk af Skræk gled over Neillsons Ansigt.

„Hør!" udbrød han, „hør!"

Hans Stemme druknede næsten i den stærke, sydende Brusen af plaskende Vand, som lød ud fra Løngangen. Og nu brød pludselig en fraadende Bølge, kantet med en bred hvid Skumstribe, ud fra Indgangen til den hemmelige Vej og skyllede helt hen for deres Fødder.

„Mylord!" udbrød Neillson og vred sine Hænder, „nu kan jeg med Sandhed kaldes en Morder. Jeg Taabe, der har ladet Dem blive saa længe her!"

„Hvad er der sket, hvad betyder alt dette?" spurgte Lord Alceston.

„Det betyder, at vi er afskaaret fra Land. Landgangen bliver oversvømmet, hver Gang Tidevandet er inde. Vi kan ikke komme tilbage."

„Men her? — Kommer Vandet herop?" spurgte Lorden.

Neillson pegede op mod det dryppende Loft.

„Hulen bliver fuldstændig oversvømmet," svarede han hæst.

Lord Alceston løb udenfor. De lange Bølger skyllede allerede omtrent helt op til Hulens Munding, og Skummet oversprøjtede hans Ansigt. Klipperne rundt om stod

langt ude i Søen, og der var ikke en eneste Plet paa deres glatte, lodrette Sider, hvor man kunde tænke sig Muligheden af at sætte sin Fod. Mens han nu stod og stirrede hjælpeløst ud over den graa Vandørken, kom en mægtig Bølge brusende oppe fra Løngangen, væltede hen over Hulens Gulv og skyllede op om hans Ben omtrent til over Knæene.

Neillson vaklede ud til ham — drivvaad og hulkende som et Barn.

„Mylord — Mylord —“ stønnede han. „Jeg har ført Dem herned for at dø. Gud tilgive mig!“

Lord Alceston var bleg, og der var et tankefuldt, sørgmodigt Udtryk i hans blaa Øjne. Men der var intet Spor af Frygt at se i hans Ansigt. Han var lidt af en Filosof — og han var en Kristen — og frem for alt var han en ung Adelsmand med hele sin gamle Slægts nedarvede Foragt for Faren, under hvilken Form den saa optraadte. Døden stirrede ham lige ind i Ansigtet, men han følte sig ganske rolig og fuldstændig paa Højde med Situationen. Havde der været noget Haab, saa havde det maaske været anderledes — saa havde han vel været noget ophidset. Men som det var nu, var han fuldstændig upaavirket.

„Det kan aldrig blive Deres Skyld, Neillson,“ sagde han roligt. „Det kan være slemt nok, men jeg er ikke bange for at dø. Bed Deres Fadervor, Neillson, hvis De kan huske det.“

En underlig tung, trykkende Sløvhed begyndte at snige sig ind over de to Mænd. De stod til Knæene i det grønne, brusende Vand, som sydede om dem alle Vegne, og som stadig kom højere og højere op. Med et tomt Blik stod de og saa ud over den øde Havflade. Lord Alceston tog sig omsider sammen med en Kraftanstrængelse.

„Naar Vandet naar op til min Hals,“ sagde han ro-

ligt, „saa svømmer jeg. Fiskerlejet ligger omme bag den Pynt, ikke sandt?“

„Jo,“ svarede Neillson dumpt, „men De kan ikke komigennem Brændingen.“

Lord Alceston saa ud over den lange Række af skumhvide, fraadende Bølger og udstødte uvilkaarligt et Suk.

„Rimeligvis ikke,“ svarede han, „men det er svært at dø uden at gøre mindste Forsøg paa at undslippe. Jeg tror, jeg vil prøve det. Men hør nu, Neillson, om faa Timer vil vi begge befinde os i en anden Verden. Jeg vil ikke bebrejde Dem noget, men De indrømmer jo selv, at De er Anledningen til, at vi er kommen i denne Situation.“

„Ja — jeg véd det!“ stønnede Neillson.

Lord Alceston lagde venligt sin Haand paa hans Skulder.

„Jeg siger jo, at jeg bebrejder Dem ikke noget, Neillson,“ sagde han. „De tænkte jo ikke over det, da De flygtede herned. Jeg nævner det bare, fordi jeg vilde bede Dem om en Tjeneste.“

„De vil have, at jeg skal sige Dem...“

„Ja, jeg vil dø lettere, hvis jeg véd det.“

„Kom med udenfor, Mylord. Det vil kun tage mig nogle faa Minutter at fortælle Dem alt, og hvis vi kryber op paa den Klippe der, faar vi mere Tid.“

Lord Alceston, der var ung og stærk og øvet i al Idræt, havde ingen Vanskelighed ved at komme op paa Klippen. Da han var i Sikkerhed deroppe, bøjede han sig ned og hjalp Neillson med at kravle op. Saa ventede han taalmodigt, indtil den syge Mand havde faaet sit Vejr igen.

Dér stod de nu i det triste, graa Halvmørke med de høje, truende Klipper rundt om sig og Maagerne skrigende omkring deres Hoveder. For deres Fødder bredte sig det store, graadige Hav, som for hvert Minut krøb

nærmere og nærmere op til dem. Lord Alceston, som mærkede, at Neillson rystede over hele Kroppen af Kulde og Sindsbevægelse, slog sin kraftige Arm om ham for at holde ham oppe. Saa bøjede han sit Hoved ned mod de skælvende, blege Læber og lyttede med tilbagetrængt Aandedrag til Beretningen om sin Faders Mord.

XXIX.

„Lad mig prøve paa at spare Dem for dette, Mylord," sagde Neillson i en underlig sagte, stakaandet Tone, „lad mig faa Lov til at sværge Dem her paa Dødens Tærskel, sværge ved hvert Haab, jeg nærer for den anden Verden, at det vil være bedre for Dem selv, hvis De lader mig tage min Hemmelighed med i Graven. De vil dø som et lykkeligere Menneske, og jeg med."

„De har givet mig Deres Ord, Neillson," svarede Lord Alceston fast, „og jeg forlanger, at De skal holde det. Tal! Jeg venter, og Tiden er kostbar."

Neillson gjorde ikke flere Indvendinger, men begyndte straks sin Fortælling. Hans Stemme var svag og næppe hørlig, men i Lord Alcestons Øre overdøvede den selv Havets vrede Brusen og den raslende Lyd af Rullestenene nede ved Kysten. Han hørte ikke andet end den rystende Stemme, der fremhviskede den lange, usammenhængende Beretning, som han dog forbavsende hurtigt forstod at finde Traaden i. Det var, som om han i disse faa Minutter, der rimeligvis var hans sidste i denne Verden, fik en forstærket Opfattelsesevne, et skarpere Blik, end han nogensinde før havde haft — som om hvert Ord, der blev sagt, traadte klarere og tydeligere frem, og som om hans Tanke var bleven beriget med en hidtil ukendt Forstaaelse.

Dette er, hvad han hørte, den Beretning, som Neillson gav ham, men uden de mange pinefulde Pavser, som foraarsagedes af den Syges udmattede Tilstand:

„Jeg blev fæstet af Mr. Brudnell," begyndte Neillson, „som Kammertjener for den afdøde Jarl, lige før han tiltraadte sin lange Rejse til Fastlandet. Han var ikke mere end enogtyve Aar dengang, men han var forældreløs og sin egen Herre.

Vi rejste omkring uden noget bestemt Maal og opholdt os mest i Paris og i en lille schweizisk Landsby højt oppe mellem Bjærgene. Naar man undtager Paris, saa syntes Jarlen ikke at bryde sig om større Byer, og vi tilbragte vor meste Tid i afsides, landlige Egne.

Tilfældet førte os ned til en lille By ved den franske Middelhavskyst, ikke ret langt fra Nizza. Min Herre syntes godt om Stedet, og vi slog os saa for nogen Tid ned paa Hotellet.

Det var i Kasinoet her, at Deres Fader, Mylord, mødte Grev d'Augeville. Greven var af god Familie og meget indtagende af Væsen. Bekendtskabet, der var begyndt ganske tilfældigt, blev efterhaanden mere og mere intimt — desværre!

Jarlen begyndte snart efter at komme i Grevens Villa. Det var et meget smukt Sted, som laa lidt udenfor Byen lige i Nærheden af Bjærgene. Greven var Enkemand og havde to Døtre. Og for at sige det straks, saa var han ogsaa Spiller og en Slyngel i det hele taget.

Døtrene var Tvillinger. Det var et Par ualmindelig smukke unge Piger, der lignede hinanden som to Draaber Vand. Fra det Øjeblik, min Herre var præsenteret for dem, var det, som om der var foregaaet en Forandring med ham. Tidligere havde jeg omtrent aldrig set ham tale til en Kvinde, undtagen naar det slet ikke kunde undgaaes; nu var han som fortryllet. Han var altid

sammen med Grevens Døtre, red og spaserede i Bjærgene med dem eller tog til Byen sammen med dem.

De hed Cecilie og Marie, og jeg tror, at de elskede ham begge to. Hvem af dem han foretrak, kunde jeg ikke sige dengang. Naar han sendte Blomster eller Gaver, sendte han som oftest til dem begge to, og han var ligesaa ofte sammen med den ene som med den anden. Selvfølgelig blev der snakket en Del om dem i Byen, og saa var det mest Mademoiselle Cecilie, som blev omtalt. Mademoiselle Marie havde en anden Tilbeder, som man mente, hun skulde have, og som hun ogsaa senere blev gift med.

Imens alt dette gik for sig, tabte min Herre store Summer i Spil — eller rettere sagt, han blev hver eneste Aften snydt for dem af Grev d'Augeville. Jeg husker engang, at jeg blev nødt til at rejse til England i største Hast for at skaffe Penge til at dække Tabene med. Jeg tog mig den Frihed at prøve paa at snakke Lorden til Fornuft, men han blev saa vred, at han var lige ved at jage mig bort med det samme.

Saa var det en Aften, at vi som sædvanlig var i Grevens Villa. Greven og min Herre havde spillet hele Aftenen. De sad ved et lille, rundt Bord lige ved Vinduet, som stod aabent. Min Herre saa' mig slentre om ude i Haven og raabte til mig, at jeg skulde komme ind.

„Neillson," sagde han, da jeg adlød, „jeg vil gærne have, at De skal høre, hvad jeg nu vil sige til Grev d'Augeville."

Greven saa' forskrækket op, men min Herre fortsatte ganske roligt:

„De erklærer altsaa, at jeg skylder Dem tolv Tusind Francs, som jeg har tabt til Dem i Aften?"

„Ja — tolv Tusind Francs," svarede Greven.

„Og De har i Løbet af den sidste Maaned vundet om-

trent hundrede og tyve Tusind Francs fra mig — ikke sandt?"

Greven rynkede Panden.

„Jeg husker ikke det nøjagtige Beløb," sagde han henkastet, „Mænd af Ære plejer ikke at snakke saa meget om den Slags bagefter."

„De hundrede og tyve Tusind Francs har jeg betalt," vedblev min Herre. „Men disse tolv Tusind vil jeg ikke betale."

„Og hvorfor ikke?" spurgte Greven og sprang op.

„Fordi det ikke er gaaet retfærdigt til. De har lige givet mig en Reprimande, Grev d'Augeville, tillad mig at give Dem den tilbage — Mænd af Ære spiller ikke Poker med mærkede Kort."

Med disse Ord greb han Kortene, som laa paa Bordet imellem dem, og rakte dem til mig.

„Vær saa god at undersøge disse Kort, Neillson," sagde han roligt. „Kan De se, at de er mærkede i det højre Hjørne?"

Jeg saa' det øjeblikkelig og sagde det. Lorden rakte derefter Kortene til to andre Herrer, som kom til henne fra Baggrunden af Værelset. De saa' begge paa dem og trak paa Skuldrene. Det kunde ikke nægtes, at Kortene virkelig var mærkede.

Greven blev siddende ganske stille — bleg og fortumlet. Ikke engang nu talte han, og min Herre fortsatte derfor:

„Under disse Omstændigheder kan jeg ikke mere opholde mig under Deres Tag, Greve. Men jeg maa først fortælle Dem, at Deres Datter Cecilie blev viet til mig i forrige Uge i den protestantiske Kirke i Nizza. Desværre har jeg ikke nogen Kopi af Vielsesattesten hos mig, men De kan selv se efter i Kirkebogen, hvis De ønsker. Jeg agter sammen med min Hustru at forlade dette Hus i Aften."

Pludselig hørte man en Portière rasle i den anden Ende af Stuen, og Marie stod midt imellem os, bleg af Sindsbevægelse og med Øjne, der lyste som Ild i Maaneskinnet.

„Det er ikke sandt, Papa!“ raabte hun, „han er en Bedrager! Han lyver! Cecilie er ikke gift med ham. Hvis hun tager bort med ham i Aften, bliver det til hendes egen Undergang! Du vil da ikke give hende Lov til at drage bort med den Usling? Han har selv lagt de Kort paa Bordet. Jeg saa' ham gøre det.“

Datterens Ord syntes at give Greven nyt Mod. Han sprang op, rystende af Vrede.

„De er en Løgner og Bedrager, Clanavon!“ raabte han heftigt. „De skal give mig Oprejsning for dette nu lige med det samme!“

Min Herre rejste sig roligt op.

„Jeg vil ikke slaas med Dem,“ sagde han, „for det første fordi De er min Hustrus Fader, og for det andet fordi De er en gemen Tyv, som ikke er værdig til at krydse Klinge med en engelsk Adelsmand.“

Hvorledes det gik til, véd jeg ikke rigtig, men paa én Gang slyngede Greven et Vinglas lige imod min Herres Pande. Jeg saa' Blodet strømme ned over hans Ansigt, men han lod næppe til at mærke det selv.

„Din Slyngel!“ skreg Greven. „Jeg er ogsaa en Adelsmand, og Du s k a l slaas med mig!“

Min Herre tøvede et Øjeblik. Saa førte han Haanden til sin Pande.

„Efter dette,“ sagde han, „tager jeg mine Ord tilbage. Jeg er til Deres Tjeneste, naar og hvor De ønsker det.“

„Nu — i dette Øjeblik!“ raabte Greven. „Det er Fuldmaane og ligesaa lyst som om Dagen. Monsieur d'Amande vil være Deres Sekundant. Viktor — vil Du staa mig bi i denne Sag?“ vedblev han henvendt til den anden Herre, hvis Navn jeg har glemt.

Min Herre løftede Gardinet og kiggede ud. Det var straalende Maaneskin, som Greven havde sagt.

„Som De vil," svarede han skodesløst, „Monsieur d'Amande — vil De gøre mig den Tjeneste?"

Monsieur Viktor og Greven hviskede lidt sammen; saa kom den Førstnævnte hen til min Herre og Monsieur d'Amande.

„Greven," sagde han, „har ingen Duelpistoler ved Haanden. Derimod har han flere Kaarder. Har Lord Clanavon noget imod at kæmpe med disse Vaaben?"

„Aldeles ikke," svarede min Herre. Jeg saa' et vildt Glædesglimt flamme op i Grevens Øjne. Rimeligvis tænkte han, at min Herre, som var Englænder, ikke fægtede saa godt. Men jeg vidste bedre Besked, og jeg var glad over dette Valg. Jeg vidste, at min Herre var den dygtigste Fægter, jeg nogensinde havde set. Man véd aldrig, hvad der kan ske med Pistoler. Men med Kaarde var jeg ganske sikker paa, at min Herre vilde vinde.

De lukkede Glasdørene op og gik ned ad de brede, hvide Trappetrin og ud paa Plænen. Min Herre var den sidste, og jeg saa', at idet han var ved at gaa ud af Stuen, lagde Marie sin Haand paa hans Arm og hviskede indtrængende et eller andet til ham. Han rystede hende af sig og gik uden et Ord. Jeg skal aldrig glemme hendes Ansigt. Hvis et Blik kunde have dræbt ham, saa var han død i det Øjeblik.

Det var en mærkelig Scene dernede paa den lille Græsplæne. Jeg tror aldrig, jeg har set noget saa mærkeligt. Luften var opfyldt af den berusende Duft fra Blomsterne og Slyngplanterne om Verandaen, blandet med den ejendommelige Vellugt fra Naaletræerne, der var plantet paa Skrænten ned mod Havet. Det var ligesaa lyst som den klare Dag, men tyst og stille overalt. Skikkelserne henne paa Plænen, som stod midt i Maaneskinnet med de dragne Kaarder, lignede en Skare Dæmoner, der

var kommen ind for at forstyrre Paradisets Fred. Grevens Ansigt var askegraat og fordrejet af Raseri, og de to andre Herrer saa' ogsaa ophidsede ud. Kun min Herre stod ganske kold og rolig og lænede sig til sin Kaarde med opsmøgede Skjorteærmer og et svagt Smil om sin Mund. Jeg spurgte ham, om der var noget, han ønskede at sige mig først, men han lo bare.

„Selv om vi skal fægte lige til Daggry," sagde han, „saa vil Greven ikke komme til at røre mig. Jeg har aldrig følt mig saa godt oplagt som nu."

Jeg har set en eller to Dueller, men jeg har aldrig set nogen, der lignede denne. Greven kastede sig ind mod min Herre som en Rasende, men det lykkedes ham ikke en eneste Gang at komme ind paa Livet af ham. Min Herre stod ganske stille og rolig paa samme Plet med et lille Smil om Munden og afparerede alle Angreb. Man skulde have troet, at han var en Fægtelærer, der gav en Lektion til en af sine Elever. Greven prøvede at komme ind paa ham fra alle Sider, men det var altsammen forgæves. Min Herre kom ham stadig i Forkøbet, og dersom han havde villet, kunde han Masser af Gange have stukket Greven ned. Men han gjorde intet Forsøg herpaa.

De havde fægtet næsten en halv Time, før Afslutningen kom, og den var meget uventet for os alle. Greven var nu bleven temmelig mat, og min Herre, som rimeligvis vilde bringe lidt Afveksling ind i det, trak sig et Par Skridt tilbage og sendte saa pludselig med en lynsnar Bevægelse Grevens Kaarde en ti, tolv Alen op i Luften. Greven tabte Balancen og faldt forover. Min Herre, som var vant til at fægte fuldt ud korrekt, havde øjeblikkelig bragt sin Klinge tilbage i den rigtige Stilling — og Greven faldt lige imod den, før han kunde trække den tilbage.

Vi hørte Klingen trænge ind i Grevens Legeme og saa' det næsten i samme Øjeblik komme ud gennem

Ryggen, dryppende af Blod. Min Herre trak den ud og bøjede sig over Greven, som sank til Jorden uden saa meget som et Skrig.

„Han har kun sig selv at takke for dette," sagde min Herre og tørrede Kaarden af i Græsset, mens han nu for første Gang blev bleg. „Jeg vilde have skaanet ham."

Jeg har aldrig set Nogen dø saa hurtigt. Greven rejste sig bare en eneste Gang, greb ud i Luften og faldt saa tilbage og var død. Men det værste var endnu tilbage. Mens vi alle stod bøjede over Liget, kom en slank, hvid Skikkelse ned ad Hovedtrappen og løb hen over Græsset til os. Mylord, Døden venter paa os, men selv i dette Øjeblik synes jeg, at Mindet om denne unge Kvindes Ansigt er værre end Tanken paa de fraadende Bølger omkring os. Det var forfærdeligt. Hun kastede sig ned paa Græsset ved Siden af Faderen og slyngede sine Arme omkring ham. Men hun saa' øjeblikkelig, at han var død.

Vi trak os alle lidt til Side og stod tavse. Min Herre havde nu endelig tabt sin Rolighed og dækkede sit Ansigt med sine Hænder. Pludselig vendte hun sig om imod ham, mens Maanelyset faldt lige ned over det dejlige, gyldne Haar og det marmorhvide Ansigt.

„Du!" raabte hun, „Du! Gud i Himlen, var det Dig?"

Han traadte ud af Skyggen under et Cypretræ, hvor han havde staaet, og strakte bønfaldende sine Arme ud imod hende.

Men hun vinkede ham heftigt fra sig.

„Gaa bort!" raabte hun vildt. „Gaa! Kom mig aldrig nær igen! Du Kryster, som har dræbt en gammel Mand!"

„Cecilie!" udbrød han, „det var hans egen Skyld. Spørg alle de Andre, om det ikke var! — Du er min Hustru, Cecilie, husk det!"

Hun lo. Det var en forfærdelig Latter.

„Maa Guds Forbandelse for evigt hvile over mig," sva-

rede hun, „hvis jeg nogensinde smiler til Dig igen eller saa meget som lader Dig røre mine Fingre. Vov ikke paa at komme mig nær — eller jeg dræber Dig. Gaa bort fra mine Øjne — Uhyre! Usling! Hvis Menneskene ikke straffer Dig i denne Verden, saa gid Gud vil gøre det i den næste!"

Saa sank hun atter ned ved sin Faders Lig, og min Herre gik bort."

XXX.

Neillsons Stemme var bleven svagere og svagere. Nu tav han helt stille, og Lord Alceston blev bange for, at han skulde besvime.

„Neillson," sagde han hurtigt, „jeg maa høre det altsammen. Jeg véd endnu intet om den Nat."

„Vent et Minut — blot et Minut —" stønnede Neillson.

Lord Alceston nikkede og ventede i Tavshed. Mørket havde efterhaanden bredt sig fuldstændigt over den store, triste Havflade og dækkede næsten helt Klipperne inde ved Land. De to Mænd var nu omringede af Vandet paa alle Sider, og naar der en Gang imellem kom en Bølge, der var lidt større end de andre, skyllede den helt op til dem. Der kunde ikke være langt igen.

„Jeg skal fortælle Dem Resten, saa hurtigt jeg kan," hviskede Neillson hæst og kastede et angstfuldt Blik omkring sig. „De andre Herrer raadede Jarlen til at flygte, men han ønskede selv at blive og gennemgaa Retsforhandlingerne, som da ogsaa endte med, at han blev frikendt. Hele Affæren blev tydeligt klarlagt, og den offentlige Mening stod afgjort paa min Herres Parti. Men Cecilie d'Augeville lukkede sig inde i et Kloster og vilde ikke høre Tale om at se ham, uagtet hun virkelig

var hans retmæssige Hustru. Jarlen vendte saa tilbage til England, traadte atter ind i Armeen og blev sendt i Krigen. Da han kom hjem derfra, hørte han — jeg véd ikke af hvem — at hans Hustru var død. Derefter ægtede han Lady Margaret Logieburn — Deres Moder, Mylord.

Og nu kan jeg springe lige frem til den Nat — den Nat, han blev myrdet. Der var et stort Selskab i Alceston House den Aften. Hushovmesteren sendte Bud efter mig og viste mig et Brev, der var bleven afleveret ved Døren, og hvorpaa der var skrevet: „Haster!" Han spurgte mig, om det gik an at sende det op til Hans Herlighed. Jeg tog Brevet og saa' lidt nysgerrigt paa det. Men jeg havde nær tabt det igen. Skriften var et Genfærds — eller Cecilie d'Augevilles! Da jeg var kommen mig lidt, bragte jeg det op og gav det til min Herre efter at have forberedt ham med et Ord. Han bar det som en Mand, men det var et frygteligt Slag for ham. Han gik straks ind i sit Værelse og ringede saa lidt efter paa mig.

Da jeg kom derind, sad han ved Skrivebordet med Hovedet støttet i Hænderne. Han saa' op paa mig, og jeg skal aldrig glemme den Forandring, der var foregaaet med hans Ansigt. — Men der er ingen Tid at tale om det nu! Skal jeg gaa videre, Mylord?"

„Ja — ja!" raabte Lord Alceston vildt. „Gaa videre, for Guds Skyld. Min stakkels, stakkels Moder! Gud trøste og hjælpe hende!"

En stor Bølge skyllede hen over dem, og Neillson vilde være bleven revet bort med den, hvis ikke Lord Alceston havde slynget sin højre Arm om ham og holdt ham fast.

„Brevet —" fortsatte Neillson gispende, „ligger nu i min Brystlomme. Det vil forgaa sammen med mig. Det var underskrevet Cecilie d'Augeville Alceston. Hun skrev, at dette var en Hævn for hendes Faders Mord — saaledes benævnede hun Grevens Død. Hun havde sendt ham

en forfalsket Dødsanmeldelse og ventet roligt, indtil han var bleven gift igen, og hans Søn — De, Mylord — var vokset op. Men nu var hendes Time kommen til at gøre Fordring paa ham som sin retmæssige Ægtefælle — til at bringe Vanære og Odelæggelse over ham. Jarlen gik saa ud den Aften og hen til det Sted, hvor hun boede. Kan De huske, Mylord, den Samling af fremmede Knive og Stiletter, som laa i hans Skrivebord? — Om Morgenen blev hun fundet myrdet med en af dem i sit Bryst."

„Neillson — Gud i Himlen — er det sandt?"

„Jeg frygtede for, at der var sket et eller andet," fortsatte Neillson. „Ved Daggry gik jeg saa hen til hendes Bolig. Mordet var lige bleven opdaget, da jeg kom. Jeg saa' Liget, og jeg genkendte øjeblikkelig Dolken. Først var jeg rent fortumlet og anede ikke, hvad jeg skulde gøre, men jeg prøvede jo paa at gøre mit bedste. Jeg skyndte mig tilbage til Grosvenor Square. Huset var stille og tyst. Saa gik jeg ind i Biblioteket. — Aa — det var rædsomt — rædsomt —" udbrød han pludselig vildt.

„Gaa videre, Neillson — skynd Dem!"

„Jeg lagde Dolkene i Orden igen. Det øvrige lod jeg blive, som det var — saa de Andre kunde opdage det. Saa gik jeg stille til Hendes Naades Værelser og fortalte hende det. Hun var stærk — men Gud være priset, at jeg nu skal dø, saa Mindet om hendes Fortvivlelse ikke mere skal forfølge mig. Der var nu kun ét for mig at gøre, og jeg gjorde det. Jeg var den Eneste, der vidste, at min Herre var gaaet hjemme fra den Aften, der var Selskab. Jeg forstod hele den sørgelige Historie, men der var ingen andre, der gjorde det. Enten maatte jeg aflægge falsk Forklaring og maaske Mened, eller ogsaa maatte jeg flygte. Jeg valgte det sidste — min Flugt vilde jo ogsaa aflede Mistanken. Og nu forstaar De vel,

Mylord, hvorfor jeg holdt mig skjult her, og hvorfor jeg var saa bange for at møde Dem?"

Lord Alceston greb hans Haand og trykkede den fast.

„Jeg forstaar, at De har været en tro Tjener, Neillson," sagde han med skælvende Stemme. „De vil ogsaa nok faa Deres Løn. Gud vil lønne Dem derfor! Og nu Farvel."

„Farvel, Mylord! Husk . . ."

En mægtig Bølge rejste sig foran dem og brød saa pludselig sammen over deres Hoveder.

Lord Alceston vilde have holdt fast paa sin Kammerat lige til det sidste, men Neillsons sidste Tanke gjaldt kun hans unge Herre. Med sine svage Kræfter rev han sig løs og lod sig føre med af Bølgen, og Lord Alceston, som nu havde begge Hænder fri, faldt forover og greb fat i den glatte Klippespids. Vandet skyllede hen over ham og trak sig saa atter tilbage. En ny Bølge fulgte lige efter, men han benyttede det korte Mellemrum til at rive sine Støvler af samt saa meget af sine Klæder, som han kunde faa Tid til. Saa styrtede han sig ud i Vandet uden at vente paa den næste Bølge.

Hans Hoved bankede. Det sang og susede for hans Øren, og en tung, knugende Sløvhed sneg sig ind over ham og døvede omsider Smærterne i hans værkende Lemmer. Han havde kæmpet som en Mand, men altsammen forgæves. Nu kunde han ikke mere. Han løftede sine Arme og gav op. Havet var hans Overmand. Han havde stridt tappert for sit Liv, nu kunde han ikke stride mere. Og dette var Døden. Denne langsomme Synken hen i Ubevidsthed, denne sagte Drømmetilstand, der efterhaanden bemægtigede sig ham. Det var i Grunden slet ikke saa slemt — ikke halvt saa slemt som Kampen. Han følte, at han blev slynget ind imod en Klippe, men han mærkede ingen Smærte. Rimeligvis havde han nok brækket et eller andet, men han følte det ikke. Han

var altfor nær ved Døden nu. Han tænkte paa, om alle Mennesker mon døde ligesaa nemt. Det var, som om alt paa ham sov undtagen hans Hjærne, og selv den var underlig bedøvet. Men hans Erindring var vaagen. Scener og Begivenheder fra hans første Drengeaar fløj forbi hans indre Blik, men han lagde Mærke til, at han ligesom selv stod udenfor og saa' paa det. Var han endnu i denne Verden? Havde han nogensinde været der? Langsomt svandt Bevidstheden om hans egen Identitet bort fra ham. Han var fuldkommen glad og tilfreds, men paa en egen vag, upersonlig Maade. Han vidste, at han skulde hvile, og at han var meget træt. Jo før jo hellere — — —

Der kom et Stød mere heftigt og brusende end noget af de andre. Nu var det altsaa forbi. Mørke — Mørke. — Han følte, at han sank, og saa svandt alle Følelser og al Bevidsthed bort for ham.

ANDEN BOG

I.

Marie de Feurgets Dagbog i Villaen ved Middelhavet.

„Jeg keder mig. Jeg keder mig frygteligt, rædsomt, ubeskriveligt! Det er jo altid en Tilstaaelse til at begynde med. Jeg er borte fra Klosteret, jeg er virkelig ude i den store Verden, som vi Pigebørn altid talte saa meget om, og alligevel keder jeg mig. Tidligere vilde jeg have smilet ad den blotte Tanke — og jeg vilde vist ogsaa have smilet ad den Idé at skrive mine Tanker ned paa denne Skolepigemanér. Jeg vilde ønske, at jeg var i Klosteret igen! Jeg vilde ønske, at jeg var alle andre Steder end netop her! Og jeg tør ikke engang fortælle Papa det, for det vilde gøre ham saa bedrøvet, og jeg tror ogsaa nok, han vilde blive vred. Han vilde sige, at jeg var rigtig styg og ond og utaknemmelig. Aa, jeg véd ganske bestemt, hvad han vilde sige! — Men alligevel véd jeg, at han holder af mig. Han maa holde af mig! Han køber saa mange smukke Ting til mig, og han siger altid, at jeg skal more mig godt! Men hvordan kan jeg det, naar jeg altid er alene? Han holder selv saa meget af at være alene, saa jeg antager, at han mener, at alle Andre ogsaa maa gøre det. Men jeg synes, det er rædsom kedeligt. Han tager mig aldrig med ud nogen Steder. Jeg har ikke en eneste Veninde — ikke én! Ikke

engang Bekendte. Annette siger, at nede i Landsbyen kalder de Fader for „Misantropen". Det er virkelig meget ubehageligt at have en Fader, som er Misantrop!

Jeg gad vidst, om han i Grunden ikke har en eller anden stor Sorg. Undertiden synes jeg, at han maa have det, og saa faar jeg saa ondt af ham. Jeg tænkte det, dengang vi kom hjem fra den skrækkelige Tur til England. Aa, hvor der var rædsomt i Grunden! De frygtelige smaa Værelser og saa den uhyggelige Begravelse, som vi var til — og hele Faders underlige Væsen! Og hvorfor skulde vi ogsaa forandre vort Navn, mens vi var der? Aa, det var altsammen saa underligt. — Men der var alligevel én Ting, som jeg aldrig vil glemme.

Ja, ja — der er da en Fordel ved Dig, Du store, kedelige Dagbog! Skønt Du sandelig ikke er morsom at tale med, saa véd jeg da, at Du ikke bringer videre, hvad jeg fortæller Dig. Jeg siger Dig ogsaa, hvad jeg ikke vilde betro til nogen Anden i Verden. Ikke engang til Anette — for skønt hun var en rar og god Pige, saa er hun alligevel et rædsomt Sladrehoved! Jeg vilde saa forfærdelig gærne se ham en Gang igen! Jeg gad vide, om han overhovedet nogensinde har tænkt paa mig? Jeg tror det ikke. Papa siger, at han er en meget fornem Adelsmand — og vi er — ja vi er vist ikke saa meget. Jeg vilde ønske, at vi var anderledes — at alting var anderledes.

— — —

I Gaar bad jeg om lidt Afveksling, ligegyldig hvad det saa var. I Dag er den kommen. Skønt den ikke er stor, er jeg dog glad for den. En Gang imellem bliver Papa ked af sine kedelige, lærde Bøger og sine lange, ensomme Spasereture, og saa gaar han ned til Byen og sætter sig i Læseværelset i Kasinoet. Men han bliver der aldrig længe og han taler næsten aldrig til Nogen. I denne Uge har han været der to Gange — og det er noget meget

usædvanligt, og nu i Eftermiddag, da han kom hjem derfra, kaldte han mig ind til sig og fortalte mig ganske kort, at han havde inviteret nogle Fremmede til Middag, og at han haabede, jeg kunde være Værtinde for dem. Der kom ingen Damer, sagde han, kun Herrer, men det kunde jeg nok tænke mig, for han kunde jo ikke invitere Damer, selv om han havde kendt nogen, før de havde gjort Visit hos mig. Han skulde lige til at gaa ud af Stuen uden at fortælle mig mere, men jeg standsede ham og bad ham om at drikke Te sammen med mig paa Balkonen, og dér fortalte han mig saa det Hele.

„Du er meget nysgerrig, Marie," sagde han, „men Du lader mig vel ikke faa Fred, før jeg har fortalt Dig det altsammen. Da jeg var nede i Kasinoet i Mandags, traf jeg sammen med en ung Englænder — en ganske ung Dreng og hans Lærer. Jeg véd ikke, hvordan det gik til, men jeg kom til at synes ualmindelig godt om ham, og da vi sad ved det samme Bord, talte vi en hel Del med hinanden. Selvfølgelig fortalte han mig alt om sig selv. — Hans Navn er Carlyon, og han læser til en eller anden Eksamen sammen med Læreren, som han rejser med. Læreren ser ikke videre sympatetisk ud — uintilligent og slov og har aldrig før været udenfor England. Det var den sidste, jeg vilde vælge til at rejse med en ung Mand, der er saa opvakt og kvik som Carlyon — netop af den Slags unge Mennesker, som synes skabte til at komme galt afsted, naar man ikke passer paa dem. Jeg tænkte en Del over dette i Mandags, og i Dag ser jeg, at jeg havde Ret. Der er en Mand, som hedder d'Aubron, og som altid gaar og driver om i Nærheden af Kasinoet. Han er en meget elskværdig og velopdragen Mand at se til, men i Virkeligheden er han en Æventyrer og Spiller — kort sagt en Slyngel. Det lader til, at han har forstaaet at indynde sig baade hos Carlyon og hos Læreren, og hvis der ikke bliver sat en

Stopper for det, saa er Resultatet jo tydeligt nok. Jeg hørte d'Aubron bede den unge Carlyon om at spise til Middag med ham i Aften, og da han tøvede lidt med Svaret, skyndte jeg mig med at bede dem allesammen om at komme til mig i Stedet for. Carlyon sagde straks Ja, og d'Aubron gjorde det desværre ogsaa. Det var det eneste, der faldt mig ind i det Øjeblik — og dette er altsaa Aarsagen til vort Middagsselskab."

„Men hvad gør vi med Maden?" spurgte jeg, for skønt vor Kokkepige er flink nok, saa var jeg jo dog bange for, at hun ikke kunde faa lavet ret meget med saa kort Varsel.

„Det har jeg sørget for," svarede han og rejste sig. „Jeg gaar ind i Biblioteket nu. Glem ikke, at vi skal spise Klokken otte."

Jeg kom nu lidt for sent alligevel, fordi Annette ikke kunde blive færdig med at pynte mig, saa da jeg kom ned i Dagligstuen, var de allesammen kommen og stod og ventede paa mig for at gaa ind til Bordet. Jeg var en lille Smule genert, da jeg lukkede Døren op, men Papa kom straks hen til mig og gav mig sin Arm og præsenterede mig saa for vore Gæster. Jeg blev først forestillet for Mr. Carlyon. Han bukkede lidt kejtet og blev rød ligesom en Skolepige, men jeg kunde alligevel meget bedre lide ham end nogen af de Andre. Han er meget høj og har saadan et smukt, aabent Ansigt med blaa Øjne og brunt, bølget Haar. Han var netop, som jeg havde tænkt mig ham, bare pænere. Saa var der Mr. d'Aubron. Han var ogsaa høj og ung, temmelig tynd med sorte Øjne og sort Overskæg og lidt fremstaaende Tænder. Jeg kunde ikke lide ham. Han saa' paa mig med et Blik, der paa én Gang var koldt og alligevel familiært, og bukkede dybt for mig. Og saa sagde han tilmed en hel Masse Vrøvl om den uventede Lykke og alt saadan noget. Jeg lod, som jeg ikke hørte det, og vendte Ryggen

til ham, saa snart jeg kunde være det bekendt. Mr. Brown, Mr. Carlyons Lærer, var den sidste, jeg blev præsenteret for. Han saa' temmelig ung ud, syntes jeg, og havde rødt Haar og Skæg og store Briller og et temmelig intetsigende Udtryk. Han saa' absolut ikke ud som en Mand, der kan have mindste Indflydelse paa Nogen — og da navnlig ikke paa Arthur Carlyon.

Et Øjeblik efter, at jeg var kommen ned, kom der en fremmed Tjener og meldte, at der var serveret. Vi har ikke mere end tre Piger i Villaen, saa han maa være bleven engageret specielt til denne Lejlighed. Papa bad Mr. Carlyon om at tage mig til Bords, og den stakkels unge Mand blev igen ganske rød i Hovedet, da han bød mig sin Arm. Men jeg var nu alligevel glad over, at det var ham, for jeg havde en Følelse af, at jeg vilde komme til at synes om ham. Da vi kom ind i Spisestuen — et Værelse, som vi næsten aldrig bruger til daglig, fik jeg en ny Overraskelse. Der var kommen flere nye Møbler, og Bordet var saa nydeligt pyntet med Krystal og Sølv og Masser af Blomster. Vinterhaven, som har været tom i al den Tid, vi har boet i Villaen, var nu helt fyldt med Palmer og dejlige Planter. Saa var der to Tjenere til at varte op, og af de mange elegante Retter kunde jeg se, at der maatte være en fremmed Kok nede i Køkkenet. Jeg gjorde mig Umage for at se værdig og ligegyldig ud, som om jeg var ganske vant til alt dette; men jeg er rigtignok bange for, at det ikke lykkedes.

Samtalen gik udmærket hele Tiden, og jeg syntes, at Carlyon var saa rar og morsom at tale med. Papa og Mr. Brown talte om Litteratur. Kun Mr. d'Aubron sad tavs og tænkte aabenbart kun paa Maden. Flere Gange afbrød Fader sin Samtale med Mr. Brown og henvendte et Par Ord til Mr. d'Aubron, men uden Resultat. Det var tydeligt nok, at Mr. d'Aubron var fornærmet over

et eller andet. Tilsidst lod Papa ham være i Fred, og det var jeg meget glad for. Men jeg følte, at jeg ikke kunde lide den Mand! Jeg ligefrem hadede ham! Jeg følte, at han var et slet Menneske.

Et Par Gange maatte jeg se hen paa min Fader baade med Forbavselse og Beundring. Det var næsten ikke til at tro, at det var den samme Mand, hvis indesluttede Væsen og triste Eneboertrang havde gjort Livet saa kedsommeligt for mig. Han var en glimrende Vært. Det gjorde mig ligefrem godt at se paa ham.

Da jeg syntes, at det rette Øjeblik var kommet, rejste jeg mig og lod dem være alene med deres Vin. Mr. Carlyon, som sad nærmest, aabnede Døren for mig og kom i Farten til at træde paa min Nederdel og rive den i Stykker. Saa gik jeg ind i Dagligstuen, og Annette heftede den sammen med nogle Knappenaale, for jeg kunde ikke lide at tage en anden Kjole paa.

II.

Jeg tror aldrig, jeg har følt mig saa urolig som den Aften. Jeg kunde hverken sy eller læse eller spille. Tilsidst lukkede jeg Glasdørene op og gik ud paa Balkonen.

Det var en yndig Aften — saadan en Aften som kun vi, der bor i Syden, kender til. Gennem de store, mørke Træers Grene kunde jeg lige skimte et Glimt af Havet, der laa og blinkede som flydende Sølv i det klare Maanelys. Til den anden Side hævede Bjærgene sig som store, mørke Skygger op mod den lyse Himmel.

Jeg blev vækket ved, at Nogen kom ind i Dagligstuen bag ved mig; jeg vendte mig om og kiggede ind gennem det aabne Vindue. Det var Mr. Carlyon, som stod der-

inde lige ved Døren med Hænderne i sine Bukselommer og et temmelig skuffet Udtryk i Ansigtet. Det var tydeligt nok, at han var kommen for at se efter mig og var ked af — endda meget ked af — at jeg ikke var der. Han vilde lige til at gaa igen, da jeg traadte ind og kaldte ham tilbage. Han vendte sig øjeblikkelig og kom hen til mig med et glad overrasket Smil paa sit smukke Drengeansigt.

„Jeg haaber da ikke, at jeg forstyrrer Dem, Mademoiselle de Feurget?“ sagde han. „Jeg skal sige Dem, Deres Fader og Brown — min Lærer — var langt inde i en Diskussion om Rousseau, og d'Aubron sad og skumlede over et eller andet, og jeg — jeg kedede mig — —“

Jeg afbrød ham leende.

„De behøver ikke at gøre saa mange Undskyldninger for at komme ind og tale med mig,“ sagde jeg. „Der er ikke Spor af Grund til det. Jeg forsikrer Dem for, at jeg er meget glad over, at De er kommen. De interesserer Dem altsaa ikke for Rousseau?“

„Nej,“ svarede han og kom hen til mig ved Vinduet. „Jeg synes, han var saa skrækkelig sentimental. Det er en dejlig Aften, ikke?“

„Ja,“ svarede jeg. „Jeg stod netop ude paa Balkonen og nød den, da De kom. Hvor længe har De været i St. Marien?“ vedblev jeg.

„Omtrent ti Dage — det er det hele. Jeg véd ikke, hvorfor vi skal være her saa længe, men Brown lader til at være meget indtaget i Stedet.“

„Og holder De af det?“

„Ja — ligesaa meget som af alle de andre smaa Byer herovre paa Fastlandet,“ svarede han. „Jeg bryder mig nu egentlig ikke om andre Steder end England. Her er altfor varmt for mig hernede. Synes De ikke ogsaa?“

„Nej —“ svarede jeg. „Men jeg gaar jo heller aldrig

ud midt paa Dagen — og saa er vi jo ogsaa mere vante til det end De. Jeg har boet i Frankrig hele mit Liv."

„Men De tale udmærket Engelsk," udbrød han beundrende. „Deres Familie og Venner er da franske — ikke sandt?"

Mine Venner! hvor lød det dog som en blodig Ironi. Dersom han vidste, hvor disse ganske dagligdags Ord gjorde mig ondt! Jeg lænede mig tilbage i Stolen, og i nogle Øjeblikke glemte jeg rent, at han var til Stede. Var det ikke et af de bitreste Tegn paa min Ensomhed, at jeg ikke engang kunde huske, hvordan min Moder saa' ud? I alle disse triste Barndoms- og Ungdomsaar var der Ingen, der nogensinde havde taget sig af mig, undtagen den gamle, strænge Mademoiselle Dupont i Klosteret. Og nu — var det egentlig meget bedre nu? Jeg havde en Fader, det var sandt nok, men en Fader, som kun kunde skænke mig en saa underlig kold og næsten ligegyldig Kærlighed, hvis mærkelige Liv og Væsen var et stadigt Mysterium for mig, og som aldrig vilde indlade sig paa at besvare mine Spørgsmaal angaaende hans tidligere Liv og vore Slægtninge og min Moder.

Maaske der et Øjeblik var Taarer i mine Øjne. I hvert Fald maa vel et eller andet i mit Væsen have fortalt Mr. Carlyon, at han havde gjort mig bedrøvet, for han saa' helt ulykkelig paa mig.

„Det gør mig forfærdelig ondt," begyndte han. „Jeg er ogsaa altid saa klodset! De er da ikke vred paa mig?"

„Nej — vist ikke," svarede jeg let. „De har heller ikke gjort noget som helst klodset, som De siger. Og nu vil vi have en Kop Te, ikke? Har De noget imod at ringe?"

Han sprang øjeblikkelig op og ringede paa Klokken med en ganske unødvendig Kraft. Jeg bad den forskrækkede Tjener, der kom løbende til, om noget Te, og derefter talte vi atter sammen i nogen Tid. Da Mr.

Carlyon hele Tiden lod til at være ked af det, blev jeg nødt til at give en lille Forklaring. „Jeg har mig vist meget dumt ad før," sagde jeg. „Men jeg føler mig ofte saa ene, og Deres Ord kom til at minde mig om det. Jeg har ikke anden Familie end min Fader, skal jeg sige Dem."

„Men De har da nogle Veninder?" udbrød han.

Jeg rystede paa Hovedet. „Nej — ingen."

Han saa' helt forskrækket ud. „Men det maa jo være ganske rædsomt for Dem!" udbrød han. „Mener De virkelig, at der aldrig kommer Nogen og besøger Dem, og at De aldrig gaar nogen Steder hen selv? Kender Deres Fader da ingen af de Mennesker, der bor rundt om her?"

„Jo, jeg tror nok, han kender dem," svarede jeg med et Suk. „Jeg véd for Resten, at han kender dem. Men han er altid saa tilbageholdende. Han vil ikke paa nogen Maade gaa i Selskab."

„Det maa være meget trist for Dem," sagde han oprigtigt. „Saa var det rigtignok meget smukt af ham at indbyde os til at komme her i Aften. Jeg —"

Der blev pludselig banket paa Døren, og vi hørte Nogen komme ind i Stuen. Vi saa' begge hen mod den Indtrædende, og Mr. Carlyon glemte at tale ud.

III.

Det var Mr. d'Aubron, som var kommen ind i Stuen. Han havde Overtøjet paa og holdt sin Hat i Haanden. Jeg tror ikke, han blev videre glad ved at finde Mr. Carlyon sammen med mig.

„Gaar De allerede, Monsieur d'Aubron?" spurgte jeg.

„Ja, desværre — jeg maa gaa nu," svarede han og

bukkede. „Der kommer nogle Venner til mig i Aften, og jeg maa være hjemme og tage imod dem. Det gør mig ondt, at jeg maa skynde paa Dem, Carlyon, men —"

„Aa — jeg kommer ikke endnu," afbrød Mr. Carlyon, „i hvert Fald ikke, hvis Mademoiselle de Feurget vil tillade mig at blive lidt længere," tilføjede han og vendte sig imod mig.

Jeg forsikrede, at det vilde kun glæde mig at beholde ham.

Mr. d'Aubron bed sig i Læben og saa' ærgerlig ud.

„Selvfølgelig kan jeg ikke sige noget, naar Mademoiselle ønsker det," sagde han. „Men De maa tillade mig at minde Dem om, Carlyon, at Deres Løfte til mig er af tidligere Dato."

„Jeg har heller ikke glemt det. Jeg skal se ind, naar jeg gaar hjem," lovede Carlyon.

Mr. d'Aubrons Ansigt klarede op.

„Meget vel. Saa glæder jeg mig til det. Mademoiselle de Feúrget, tillad mig at ønske Dem en god Aften! Jeg føler mig trøstet over Monsieur Carlyons Fraværelse ved at vide ham i Deres Hænder."

Jeg sagde temmelig køligt Farvel, og saa gik han.

„Det er rigtigt pænt af Dem, at De giver mig Lov til at blive," sagde Mr. Carlyon og nippede til Teen, som jeg havde rakt ham.

„Jeg synes, det er ligesaa pænt af Dem, at De har Lyst til at blive," svarede jeg. „Desuden ser jeg ogsaa hellere, at De er her end hos Monsieur d'Aubron."

„Virkelig!" udbrød han. „Hvorfor det?"

„Fordi jeg kan ikke lide ham."

„Aa, han er slet ikke saa slem," svarede Mr. Carlyon. „Men for Resten tror jeg nu egentlig heller ikke, at jeg selv sætter saa megen Pris paa ham," tilføjede han eftertænksomt.

„Jeg tror nok, at han er en daarlig Omgang for Dem," sagde jeg. „Han spiller — gør han ikke?"

„Jo, det gør jo alle Mennesker her," svarede Mr. Carlyon. „Det er jo omtrent det eneste, her er at gøre."

„Spiller De meget?" spurgte jeg.

„Nej," svarede han. „Jeg har spillet et Par Gange med d'Aubron og nogle af hans Venner, men det bliver lidt for dyrt for mig i Længden."

„Ja, det tænkte jeg nok. Monsieur d'Aubron plejer at vinde — gør han ikke?" tilføjede jeg.

Mr. Carlyon saa' forbavset op.

„Jo. Hvor véd De det fra?"

„Aa — jeg véd ikke," svarede jeg og trak paa Skuldrene. „Jeg synes, han saa' ud til at vinde i Spil. For at sige det rent ud, Mr. Carlyon —" tilføjede jeg tøvende, „saa har jeg hørt min Fader tale alt andet end fordelagtigt om Monsieur d'Aubron. Jeg haaber da, at De ikke staar paa en altfor intim Fod med ham?"

Hans Ansigt blev lidt mørkere.

„Nej, det gør jeg ikke," svarede han. „Jeg træffer ham kun nu og da i Kasinoet. Men for Resten tror jeg absolut, at han er en Gentleman. Han har været meget elskværdig imod mig."

Der blev banket paa Døren, og en Tjener kom ind med et lille Brev.

„Der er en Herre, som ønsker at tale med Monsieur," sagde han og rakte Brevet til Mr. Carlyon.

„Med mig!" udbrød Carlyon forbavset. „Hvem i Alverden kan det være? Og paa denne Tid af Aftenen! Vi sagde ikke engang paa Hotellet, hvor vi skulde hen. Er det ikke en Fejltagelse?"

„Det tror jeg ikke," svarede Tjeneren. „Brevet er adresseret til Mr. Arthur Carlyon, og Herren, som gav mig det, sagde, at det skulde afleveres til Monsieur personlig. Han venter udenfor."

Mr. Carlyon rev Konvolutten op og gennemsaa hurtigt de faa Linier, den indeholdt. Han udstødte et forbavset Udraab — saa gled en mørk Rødme over hans Ansigt, og han krammede Brevet i sin Haand med en vred Bevægelse.

„De kan sige til Herren, at jeg skal komme om et Øjeblik," sagde han derpaa. Saa tilføjede han henvendt til mig. „Det gør mig meget ondt, at jeg maa gaa, men jeg bliver nødt til det. Det er en Fætter af mig, som er kommen ganske uventet og nu ønsker at tale med mig. Jeg troede først, at det bare var en lille Paamindelse fra d'Aubron, men det er det ikke."

„Gaa dog bare," sagde jeg og rakte ham min Haand. „Farvel, Mr. Carlyon."

„Farvel, Mademoiselle de Feurget, og tusind Tak for i Aften. Det har været den hyggeligste Aften, siden jeg tog hjemme fra England. Vil De give mig Lov til — men De bryder Dem maaske slet ikke om at modtage Besøg?" tilføjede han ængsteligt.

„Jeg tror godt, De kan komme — een Gang i hvert Fald," sagde jeg smilende.

Han klemte min Haand mellem sine lange, brune Fingre, og jeg bar det uden at fortrække en Mine, skønt det gjorde frygtelig ondt.

„Tak, Mademoiselle de Feurget," sagde han. „Tak og Farvel."

Saa gik han omsider, og jeg stod og saa' efter ham. Jeg var glad over, at jeg havde lært ham at kende. Jeg syntes, at jeg var ligesom mindre vennéløs nu, end jeg for havde været. Og jeg følte mig ogsaa lykkeligere paa en anden Maade. Hele min ensomme Tilværelse havde ikke kunnet undgaa at sætte et vist Præg paa mig. Jeg var begyndt at blive mere og mere ufølsom ved min slakkels Faders kolde, fraværende Væsen. Det var ganske naturligt, at mit Væsen efterhaanden blev paavirket

af hans og rimeligvis vilde ende med at blive lige saadan. Jeg havde længtes meget efter et venligt, forstaaende Ord fra En eller Anden, og denne smukke, livlige engelske Dreng med sin oprigtige og ungdommelige Hyldest gjorde mig saa godt. Da han var gaaet, følte jeg, at jeg kunde godt give mig til at græde — og en Kvinde, som kan udgyde Taarer, er ikke paa sit værste Stadium.

IV.

Da Mr. Carlyon var gaaet, pakkede jeg mit Sytøj sammen og lavede mig til at gaa op paa mit eget Værelse. Maaske Alt var kommet til at se anderledes ud, hvis jeg havde gjort det — hvem kan vide? Men Skæbnen — i Skikkelse af en blød, mild Nattebrise, som kom ind gennem det aabne Vindue — fik mig til igen at gaa ud paa Balkonen. Og da jeg saa' den store, blanke Maane, som nu var kommen helt op over Træerne, og følte det friske, kølige Vindpust mod mine varme Kinder, blev jeg staaende derude. Lænet tilbage mod Muren og halvt skjult af den fremspringende Gavl og af de mange Slyngplanter stod jeg nu der og lod mine Øjne vandre hen over det maanelyse Landskab og den klare Himmel.

Der har aldrig levet nogen Kvinde, som ikke en Gang imellem giver sig hen i saadan et lille, unyttigt Drømmeri. Jeg stod vist temmelig længe uden selv rigtig at huske, hvor jeg var. Men pludselig blev jeg vækket af Stemmer nede i Haven. Jeg kiggede derned, og lige midt i Havegangen saa' jeg to Mænd, der stod og talte sammen.

Den ene kendte jeg straks, for Maaneskinnet faldt lige paa hans Ansigt. Det var Mr. Carlyon. Men den

anden stod lidt inde i Skyggen af et tæt Buskads, og jeg kunde ikke se andet af ham, end at han var høj og havde en lang Ulster og Rejsehue paa. De var kommen saa langt hen, at jeg kunde høre alt, hvad de sagde; men jeg kunde ikke komme ind i Stuen igen, uden at de saa' mig, og da jeg naturligvis ikke kunde lide det, var jeg nødt til at blive. Jeg hørte derfor alt, hvad de sagde — i Begyndelsen mod min Vilje — men senere havde jeg ikke den Undskyldning.

„Jeg har aldrig været saa forbavset i mit Liv," hørte jeg Arthur Carlyon sige — dæmpet, men alligevel højt nok til, at jeg tydeligt kunde høre det. „Det sidste, jeg hørte om Dig, var i et Brev fra Moder, og der sagde hun, at Du havde det meget daarligt. Du var jo lige ved at drukne, var Du ikke?"

Der var en lille Pavse, som saa blev afbrudt af den anden Mands klare, rolige Stemme. Det var jo vanvittigt — utroligt! Og dog holdt jeg Vejret tilbage og lyttede, mens mit Hjærte hamrede i mit Bryst. Der var noget i hans Stemme, som mindede mig — mindede mig om noget, og jeg bøjede mig ud over Rækværket og anstrængte mine Øjne for at se igennem Halvmørket. Men det var til ingen Nytte. Jeg kunde ikke se andet end lige Omridsene af hans Skikkelse, og det hjalp mig ikke til at genkende noget. Jeg kunde se, at han var høj. Det var jo ogsaa umuligt — meningsløst! Men skønt jeg blev ved at gentage det for mig selv, saa bankede mit Hjærte dog stadig vildt, og jeg bøjede mig hele Tiden frem, saa langt jeg kunde, mens jeg holdt mig fast i de tykke Grene paa Slyngplanterne op ad Muren. Jeg forstod godt, at jeg bar mig meget taabeligt ad. Selv om det nu ogsaa var ham, hvad angik det saa mig? Var det ikke ogsaa forkert, at denne blotte Tanke kunde ophidse mig saadan? Hvad var han for mig eller jeg for ham?

„Der er ikke meget at fortælle," hørte jeg nu den

Fremmede sige. „Jeg var oppe paa Clanavon Castle — Du véd det gamle Slot paa Yorkshire Kysten, som min Fader holdt saa meget af — og saa' nogle Papirer igennem, som fandtes deroppe. Jeg fik saa en Dag den Idé at undersøge en underjordisk Longang sammen med Husholderskens Søn. Jeg troede, han var godt kendt med den, men det var han ikke, og vi var altsaa nær kommen galt afsted."

„Du var lige ved at drukne — var Du ikke?" spurgte Arthur Carlyon igen.

„Jo — det var vi. Vi var kommen ind i en lille Hule, netop som Tidevandet var begyndt at stige, saa vi var fuldstændig fangen. Løngangen, som vi var kommen fra, var oversvømmet, før vi tænkte paa at gaa tilbage, saa den eneste Udgang var altsaa afskaaret for os."

„Men kunde I da ikke komme bort over Klipperne?"

„Nej, det var umuligt. Vi kunde ikke engang klatre et Par Fod op ad dem. Der var ikke meget Liv i mig, da jeg tilsidst blev slynget op paa Kysten. Jeg havde forlængst mistet Bevidstheden og opgivet at svømme. Manden, som var med mig, blev taget op af en Fiskerbaad, der kom ind."

„Var han i Live endnu?"

„Ja, men han laa længe svævende mellem Liv og Død. Han er bedre nu. Jeg var ogsaa selv lige ved at fare heden, men jeg kom da over det, og saa snart jeg var stærk nok til at rejse, sendte Doktoren mig øjeblikkelig her ned til Syden."

„Men, hvordan i Alverden kommer Du til denne Flække? Vidste Du, at jeg var her?"

„Nej, ikke før forrige Uge. Jeg var i Nizza, og der fik jeg saa Brev fra din Moder, der fortalte mig, at Du var her med din Lærer. Jeg havde ogsaa andre Grunde til at ønske at se dette Sted, saa jeg tog altsaa herned,

bor nu paa Hotel „Lion d'or" og bliver her nok et Par Dage."

„Men det er jo vort Hotel! Hvor det er morsomt! Hør, Bernard — Du har vel ikke noget imod, jeg spørger om det?" — tilføjede han alvorligt, „men er der blevet opdaget noget — om din Fader, mener jeg? Har De fundet Neillson?"

Svaret kom saa sagte, at jeg ikke kunde forstaa det. Men jeg begreb af Mr. Carlyons ophidsede Stemme, at det ikke havde været tilfredsstillende.

„De Dumrianer! Du maa da være rasende, Bernard! Jeg er vis paa, at jeg blev gal, hvis jeg var Dig, og der virkelig var en Chance for at finde ham."

„Der er meget ringe Chancer for det nu," var det rolige Svar.

„Det gør mig virkelig forfærdelig ondt, Bernard. — Men maaske jeg ikke skulde tale saa meget om det. Du ser ikke ud til at være stærk nok til at kunne taale ret meget. Men det fo'r mig lige ud af Munden."

„Tak, Arthur — vi taler saa ikke mere om det. Der er desuden ogsaa noget andet, jeg gærne vilde tale med Dig om."

Han sænkede Stemmen, saa jeg kunde ikke høre, hvad han sagde. Men det var aabenbart noget, som Arthur Carlyon ikke syntes om.

„Det er ikke andet end Snak, Bernard!" hørte jeg ham derefter sige. „Du tror vist, at Brown og jeg er to spæde Børn. Men vi kan meget godt passe paa os selv, vil jeg sige Dig. Desuden véd Du slet ikke, hvad Du taler om — i hvert Fald ikke i dette Tilfælde. Vor Vært er absolut en Gentleman — han er desuden en lærd Mand — og jeg betragter det som en Ære, at han har indbudt os. Jeg hørte ham blive omtalt i Kasinoet i Morges. Han tilbringer hele sin Tid i sit Bibliotek eller

mellem de Fattige, sagde de. Du tager fuldstændig fejl, det kan jeg forsikre Dig."

Der blev en kort Pavse, og jeg følte, at mine Kinder blev flammende hede til Trods for den kølige Brise, som gled hen over mit Ansigt. Saa hørte jeg den Fremmede svare Mr. Carlyon.

„Arthur — hør nu, hvad jeg siger! Jeg er ældre end Du, og jeg kender mere til Verden. I hvert Fald saa véd jeg, hvad jeg taler om nu. Disse smaa Kystbyer paa Fastlandet, og navnlig de ganske smaa som f. Eks. St. Marien, er ligesom Drivhuse for Spilleraseriet. — Tilflugtssteder for de professionelle Spillere og Bedragere, som rimeligvis har gjort de mere mondæne Steder for varme for sig. Din Vært véd jeg ikke noget om — ikke engang hans Navn. Jeg har faaet at vide, hvor han bor, det er det hele. Jeg siger ikke noget om ham — det er meget muligt, at han, som Du siger, er en Gentleman. Det er højst rimeligt, at han er det — men denne d'Aubron, som jeg har hørt, at Du staar paa en meget venskabelig Fod med, er ikke andet end slet og ret Æventyrer, en Mand, som lever af sin Færdighed i Kortspil og af at udplyndre saadanne uerfarne Drenge som Du og dine Lige! General Erle har set Jer sammen i Formiddags, og da han ikke fik Lejlighed til at advare Dig personlig, fortalte han det til mig, saa snart jeg var kommen. Hvis det er Mr. Brown, der har arrangeret det Bekendtskab og indført Dig hos denne Mand, saa skriver jeg til din Fader og beder ham om at finde en anden Lærer til Dig."

„Du kan gøre, ganske som Du vil," svarede Arthur Carlyon heftigt. „Jeg er ligeglad! Gamle Erle har altid været af dem, der skal stikke deres Næse i andre Folks Sager, og jeg er sikker paa, at han ikke aner, hvad han taler om!"

„General Erle er en overordentlig fornuftig Mand. Og

en Mand i hans Stilling og med hans Principper omgaas ikke saa skødesløst med Sandheden, som Du lader til at antyde. Desuden er han en Ven af din Fader."

„Naa — men i hvert Tilfælde er jeg da ikke sammen med d'Aubron nu!" indskød Carlyon utaalmodigt. „Han er gaaet for over en halv Time siden."

„Naa, saa han har altsaa været her?" spurgte den Anden.

„Ja, han har været her til Middag."

„Og din Vært bor jo her til Stadighed? Saa maa han altsaa vide, hvad d'Aubron er for et Menneske. Hør nu, Arthur. Vil Du ikke nok sende en Undskyldning ind og saa øjeblikkelig gaa tilbage til Hotellet med mig!"

„Nej, jeg vil ikke. Du taler til mig, som om jeg var et Barn."

„Jeg vilde overhovedet aldeles ikke tale til Dig, Arthur, hvis jeg ikke havde lovet din Moder at se lidt efter Dig. Gud skal vide, at jeg har Bekymringer nok for min egen Part, saa jeg ikke behøver at paatage mig flere for Andre!" tilføjede han.

Arthur Carlyons Tone forandredes øjeblikkelig.

„Ja, det véd jeg, Du har, gamle Ven," udbrød han, „og det er virkelig umaadelig pænt af Dig, at Du tager Dig saa meget af mig! Men jeg synes nu alligevel, at Du er noget urimelig i dette Tilfælde. Det synes jeg virkelig, Bernard!"

„Saa vil Du altsaa ikke komme med nu?"

„Nej, ikke nu. Jeg er Monsieur de Feurgets Gæst i Aften."

„Ja, saa vil Du maaske tage mig med ind og præsentere mig. Saa skal jeg — — — Gud i Himlen!"

Arthur Carlyons mystiske Gæst havde pludselig vendt sig om, og det sidste Udbrud kom i en ligefrem forfærdende Tone. Carlyon stirrede paa ham, som om han var

falden ned fra Skyerne. Saa vendte han sig ligeledes og fulgte Retningen af den Andens Blik. Jeg saa' en Skygge, der faldt hen over Græsset imellem dem, og jeg bøjede mig ud over Balkonens Rækværk for at opdage, hvem det kunde være. Og saa saa' jeg min Fader, som stod i den aabne Havedør med bart Hoved og en Cigaret mellem Læberne.

„Maa jeg præsentere Dig min Vært, Monsieur de Feurget," sagde Arthur Carlyon nu med en pludselig Værdighed i sin friske, unge Drengestemme. „Monsieur de Feurget, dette er min Fætter, Jarlen af Alceston."

V.

Aldrig i mit Liv vil jeg glemme denne Scene, skønt jeg jo alligevel har set adskilligt mærkeligt. Min Fader, som ellers altid er saa høflig og rolig, naar han træffer sammen med Fremmede, stod nu ganske stiv og stum uden at fortrække en Mine og hele Tiden med Cigaretten i Munden. Han lod slet ikke til at have hørt Arthur Carlyons Præsentation. Der var ikke den mindste Skygge af Forandring i hans Ansigt. Hans Hænder hang slapt ned i Stedet for at være rakt frem imod Gæsten, og han gik ikke et eneste Skridt frem. Det eneste, der var at se paa ham, var et mærkeligt Lys i hans mørke Øjne og maaske en ganske svag Skælven om hans tynde, farveløse Læber.

Lord Alceston stod nogle faa Skridt fra ham. Jeg kunde se ham ganske tydeligt nu, men hvis jeg ikke havde hørt hans Stemme og hans Navn, saa vilde jeg vist knap have kunnet kende ham igen. Hans Ansigt var blevet saa forfærdelig blegt, og hans høje, ranke Skik-

kelse var mager og kantet. Hans Kinder var ogsaa ganske hule og Ansigtet meget skarpere end sidste Gang, jeg saa' ham. Han stod nu med Læberne let adskilte og den ene Haand op mod sit Hoved. Og Gud forbyde, at jeg nogensinde igen skulde se et saadant Udtryk af Rædsel og Smærte i et menneskeligt Ansigt, som det der gled over hans, mens han saa' hen paa min Fader. Det varede kun et Øjeblik, men jeg følte det, og jeg syntes, at de Andre ogsaa maatte kunne se det.

Arthur Carlyon stod midt imellem dem og stirrede fra den Ene til den Anden i den højeste Forundring.

„Er der nogen af d'Hrr., der har set et Spøgelse," spurgte han omsider. Det var godt, at han brød Tavsheden, for havde det varet længere, tror jeg nok, jeg havde skreget eller saadan noget. „Bernard — sig mig — er Du ikke rask?"

Men nu var det forbi. Lord Alceston blev ligesom vækket af sin Fortryllelse og var atter den velopdragne Verdensmand. Min Fader havde ogsaa genvundet sin Fatning, og de to Herrer hilste nu paa hinanden paa den sædvanlige Maade. Men jeg lagde Mærke til, at da min Faders Haand rørte Lord Alcestons, fo'r han sammen og slap den igen saa hurtigt som muligt. Saa blev der vekslet nogle høflige Ord, og derefter gik de alle tre ind ad Havedøren, som min Fader var kommen fra.

Hvad kunde der være foregaaet mellem dem i de faa korte Øjeblikke, da de stod og saa' paa hinanden? Jo mere jeg grundede, jo mere uforklarligt forekom det Hele mig. Jeg sad i min Gyngestol og tænkte, indtil min Hjærne var fuldstændig fortumlet og min Dømmekraft lig Nul. Saa sprang jeg pludselig op, som om jeg havde faaet en Inspiration, tog en blød, mørk Kaabe om mig og listede sagte ned ad Trappen og gennem den aabne Dør ud i Haven.

VI.

Da vor Villa ligger saa langt fra Alfarvej, er Jalousierne næsten aldrig trukne for, og Vinduerne staar saa at sige altid aabne for at lade den friske Aftenluft komme ind. Derfor kunde jeg med største Lethed fra min Plads ved Buskadset paa Plænen se ind i det Værelse, hvor min Fader og hans Gæster sad.

I Baggrunden af Stuen sad Mr. Brown og min Fader og bladede i nogle store, støvede Bøger, som jeg vidste var nogle af de gamle, interessante Værker, Papa har i sin Bogsamling. De lod begge til at være meget optagne af denne Beskæftigelse, og jeg saa', at min Fader med megen Glæde og Stolthed forklarede Indholdet af Bøgerne for Mr. Brown. Det er mærkeligt, saa hans Udseende til Tider kan forandre sig. I dette Øjeblik var han helt som forvandlet med dette lyse Smil om Munden og den klare, kloge Glans i Øjnene. Skønt Ansigtet havde baade Furer og Rynker, saa disse dog mere ud som Mærker af et langt, arbejdsomt Liv og ikke som Spor efter Sorger og Bekymringer. Det var ganske tydeligt, at han i sin Glæde over at have fundet en forstaaende Tilhører, der delte hans Interesser for litterære Emner, fuldstændig havde glemt den Skygge, der ellers hvilede over hans Liv og forbitrede hans Tilværelse. Jeg kunde ikke lade være at føle mig bedrøvet, mens jeg stod og saa' paa ham. Hvis han bare altid kunde være saaledes! Hvis blot dette andet Væsen, dette besynderlige triste, tunge Væsen, der ligesom var hans andet Jeg, kunde forsvinde for altid! Livet vilde blive meget anderledes for mig, hvis dette kunde ske!

Et Stykke fra Mr. Brown og min Fader og nærmere henne ved Vinduet stod Mr. Carlyon og Lord Alceston og talte sagte sammen. Jeg kunde ikke høre, hvad de sagde, og gjorde heller intet Forsøg derpaa. Men det

lod ikke til, at deres Samtale var videre interessant, og jeg lagde Mærke til, at Lord Alceston nu og da kastede et spørgende og utaalmodigt Blik hen til min Fader, som om han længtes efter at komme til at tale med ham.

Noget efter kom Tjeneren ind med en Bakke med Te og andre Forfriskninger. Herrerne rejste sig og gik hen til det lille Bord, hvor Bakken var bleven sat, og dette Øjeblik saa' jeg Lord Alceston benytte til at gaa hen og hviske noget i min Faders Øre. Min Fader rettede sig hurtigt, og jeg saa' et pludseligt Glimt i hans Øjne. Han tøvede imidlertid kun et Øjeblik, saa vendte han sig om og fulgte med Lord Alceston hen til de aabne Glasdøre. Her blev de staaende lidt og talte sammen et Par Minutter, og derefter gik de pludselig — som efter fælles Overenskomst — ud paa Trappen og ned i Haven. Jeg fik lige Tid til at smutte om bag nogle Buske, inden de kom helt hen til mig.

„Saa, Mylord," sagde min Fader, „nu er vi under fire Øjne. Maaske De nu vil forklare Dem?"

„Ja, lige saa gærne her som ethvert andet Sted," svarede Lord Alceston. „For Resten har jeg ikke nogen Forklaring at give. Jeg ønsker bare at gøre Dem et Spørgsmaal."

„Hvis det er et, jeg kan besvare, skal det være mig en Glæde at gøre det," svarede min Fader roligt.

„Der er ingen Tvivl om, at De kan det, Monsieur de Feurget," sagde Lord Alceston alvorligt. „Og Deres Svar vil betyde overordentlig meget for mig. Det angaar hovedsagelig noget, som er sket for mange Aar siden."

Min Fader nikkede uden at sige noget, og Lord Alceston fortsatte:

„Det er et besynderligt Træf, Monsieur de Feurget, at De og jeg skal mødes her. Hvis det er sandt, hvad jeg har hørt, saa blev der for over tyve Aar siden

paa denne selvsamme Plæne udspillet en Tragedie, hvori min Fader var en af de Optrædende. Jeg har hørt, at der ogsaa var en Monsieur de Feurget til Stede. Var det Dem?"

„Ja, det var mig."

Min Faders Stemme var kold og udtryksløs. Men alligevel kunde jeg i det klare Maanelys se, hvor bleg han var bleven, og hvor hans Øjne saa' trætte og bekymrede ud.

„De var altsaa Grev d'Augevilles Sekundant?"

„Ja. Ikke fordi jeg egentlig havde nogen Sympati for ham eller mente, at han var i sin Ret, men fordi jeg var den eneste, han kunde faa i Øjeblikket. Desuden havde han ogsaa til en vis Grad Ret over mig."

„Ja, De var en Ven af hans Hus. De kendte jo ogsaa hans Døtre, ikke?"

„Jo, selvfølgelig! Jeg var forlovet med den ene af dem."

„Og blev De gift med hende?"

„Ja, det gjorde jeg."

„Det var Marie — ikke sandt?"

„Jo. Den anden, Cecilie, var gift med Deres Fader."

Lord Alceston tav, men jeg følte, at Samtalen endnu ikke var forbi — at den endnu ikke var naaet til det Vigtigste. Det saa' ud, som om Lorden ligesom samlede sit Mod til at gøre et Spørgsmaal, hvis Besvarelse han aabenbart var bange for.

Endelig kom han dog frem med det, og jeg forstod straks, at jeg havde haft Ret, for hans Stemme var ikke mere saa rolig som før, og jeg saa' tydeligt, at hans Læber bævede.

„Monsieur de Feurget," sagde han hurtigt og næsten uforstaaeligt. „Vil De sige mig — naar Cecilie — min Faders Hustru — naar hun døde?"

Det forekom mig, at min Fader lige saa nødigt vilde

svare, som Lord Alceston havde villet spørge. Der gled en mørk Skygge over hans Ansigt, og han vendte Hovedet bort.

„Lord Alceston," sagde han saa, „De skulde hellere lade være at spørge — mig — om dette. Det vil være bedre for Dem, at De ikke véd det — absolut bedre!"

„Monsieur de Feurget," svarede Lord Alceston, „jeg maa vide det! Det er nødvendigt! Jeg skal forklare Dem det lidt nøjere. Den Nat, min Fader blev myrdet, blev der begaaet en anden afskyelig Forbrydelse ude i East-End. En Kvinde — en ukendt Kvinde — blev paa en mystisk Maade myrdet af en Mand, som saa vidt man kunde se, havde opsøgt hende i denne Hensigt. De husker formodentlig alt dette?"

„Ja," svarede min Fader. „Jeg har Grund til det."

„Ja — De har Grund til det," gentog Lord Alceston. „De var selv af en eller anden Grund interesseret i denne Affære. Ved Forhøret erklærede De at være i Stand til at identificere Liget. Det lykkedes Dem dog ikke helt, men under Paaskud af at have truffet hende i Udlandet, fik De Tilladelse til at bekoste hendes Begravelse, som De derpaa ikke alene selv deltog i, men ogsaa fik Deres Datter til at overvære."

Min Fader saa' hurtigt op. Den unaturlige Ro var forsvunden, og han saa' nu næsten helt forskrækket ud. Hans Stemme var ogsaa bleven skarp og mistroisk.

„Hvor véd De det fra?" spurgte han. „Mit Navn blev ikke nævnt i Aviserne."

„Nej, fordi De opgav et falsk Navn," svarede Lord Alceston. „Men jeg véd, at De havde gode Grunde dertil. Jeg er ikke Deres Dommer, Monsieur de Feurget, og jeg kan intet bebrejde Dem. — Men jeg véd det altsaa. Og nu, Monsieur de Feurget," vedblev han og lagde sin Haand paa min Faders Skulder, „sig mig nu hurtigt — hvem var denne Kvinde?"

Der blev en kort Stilhed — men den var saa dyb, at jeg kunde høre mit eget Hjærte banke, mens jeg stod dér og saa' paa de to Mænd. Endelig brød min Fader Tavsheden — havde den varet længere, saa havde jeg forraadt mig selv, for mine Nerver var allerede saa overanstrængte, at jeg følte, at jeg ikke kunde bære mere.

„Lord Alceston," sagde min Fader. „De gør mig dette Spørgsmaal i Fortrolighed, og De har vel ogsaa Ret til at gøre det. Men for Deres egen Skyld, raader jeg Dem dog til ikke at trænge ind paa mig for at faa et Svar."

„Men jeg vil have et Svar!" udbrød Lord Alceston, hvis Stemme skælvede af Ophidselse. „Man har sagt mig, at denne Kvinde var Cecilie d'Augeville, min Faders Hustru. Er det rigtigt? De kendte hende, og De saa' Liget. Var det hende?"

„Ja, det var."

Der blev atter en kort, frygtelig Pavse. Lord Alceston stod i næsten et helt Minut med Ansigtet skjult i sine Hænder. Jeg tror, jeg kunde have givet Alt i Verden for at kunne faa Lov at gaa hen og prøve paa at trøste ham. Men jeg turde ikke, skønt jeg havde Taarer i Øjnene for hans Skyld.

„Hvorfor fortalte De det da ikke?" spurgte Lord Alceston endelig.

Min Fader trak paa Skuldrene.

„Hvem vilde have vundet noget ved det?" spurgte han. „Jeg vidste jo, at Deres Fader var bleven bedraget, og at han havde giftet sig igen. Dersom jeg havde offentliggjort den myrdede Kvindes Identitet, saa havde jeg ikke opnaaet andet end at bringe Vanære over Dem og Deres Moder og ikke gavnet et eneste Menneske. Saa jeg beholdt min Hemmelighed for mig selv."

„Men sig mig — hvorfra havde De nogen Anelse om, at den myrdede Kvinde var Deres Svigerinde?"

„Det skal jeg sige Dem. Kort før min Hustru døde,

opdagede hun, at hendes Søster stadig var i Live, og hun aftvang mig da det Løfte, at jeg vilde forhindre Cecilie i at rejse til England og fortælle, hvem hun var. Jeg fandt senere ud af, at hun var taget til London, og jeg fulgte saa efter hende. Jeg var lige ved at finde hendes Spor, da jeg læste om Mordet, som havde fundet Sted i den Bydel, hvor jeg vidste, hun opholdt sig. En Indskydelse fik mig til at tage ud og se paa Liget. Det var et grusomt Slag for mig, da jeg genkendte hende."

Der var atter et Spørgsmaal, som Lord Alceston lod til at have Besvær med at faa frem. Endelig spurgte han med en sagte, bævende Stemme:

„Og har De nogen Anelse — nogen Mistanke — angaaende Morderen?"

Spørgsmaalet syntes at berøre min Fader lige saa pinligt som Lord Alceston. Han var bleg lige ud til Læberne, og det varede noget, inden han kunde faa Svaret frem.

„Det — er vist bedre — at vi ikke taler om dette," sagde han hæst. „Vi kan jo hver for sig gøre os vore egne Tanker. Men lad os beholde dem for os selv. Dette er ikke engang noget, man kan hviske om."

Der var igen en Pavse, som min Fader afbrød.

„Skal vi gaa ind?" spurgte han i en noget lettere Tone. „Jeg har forsømt mine Gæster altfor længe."

Lord Alceston stod nogle Øjeblikke uden at røre sig. Saa gik min Fader hen til ham og lagde sin Haand paa hans Arm.

„Kom med ind, Mylord," sagde han. „Husk, at der er ingen Andre end De og jeg, som kender noget til alt dette, og med mig bliver det begravet."

Lord Alceston tog sig med en Kraftanstrængelse sammen.

„Mange Tak, Monsieur de Feurget, jeg vil gærne gaa ind med Dem. Maa jeg blot sige Dem et Ord, det angaar

en hel anden Sag. Var Monsieur d'Aubron ikke Deres Gæst i Aften?"

„Jo, han var, men han er ikke nogen daglig eller velkommen Gæst. Det var ærligt talt hans første og sidste Besøg."

„Det er jeg glad ved. Jeg hørte henne paa Hotellet, at min Fætter havde spillet sammen med ham."

„Jeg saa' Dem spille sammen i Kasinoet," svarede min Fader, „og jeg hørte Mr. Carlyon love at komme op paa hans Værelse i Aften. Jeg vidste, at det vilde blive en farlig Visit for Deres Fætter, som syntes at være en flink ung Mand, saa jeg fik dem til at love, at de vilde komme her hen hos mig i Stedet for, og paa den Maade vilde jeg sætte en Stopper for Monsieur d'Aubrons Spil."

Jeg følte mig glad og lettet ved at høre disse Ord, for jeg saa', at Lord Alceston var tilfreds. De to Herrer fulgtes nu ad og forsvandt snart gennem en af Glasdørene. Jeg rejste mig op, helt stiv i Lemmerne, og skyndte mig hen over Plænen op til mit Værelse.

VII.

Jeg sov daarligt den Nat og blev oppe i mit Værelse til langt op paa Formiddagen. Da jeg kom ned lige før Frokosttid, traf jeg min Fader alene ude paa Balkonen, hvor han sad i en lav Lænestol og røg en Cigaret. Jeg gik straks ud til ham for at tale med ham om alt det, der laa mig paa Sinde.

Han nikkede kort Godmorgen til mig og blev ved at ryge. Saa trak jeg en Stol hen ved Siden af ham og satte mig ned. „Du skal vel ingen Steder hen nu til Morgen,

kære Fader," sagde jeg, „for jeg vilde gærne tale med Dig?"

Han betragtede mig spørgende som for at læse mine Tanker, men jeg mødte hans Øjne uden at blinke.

„Nej, jeg skal ikke ud endnu," svarede han. „Hvad er det, Du vil mig, mit Barn? Vil Du have en ny Kjole eller en Hat, eller hvad er det?"

Jeg greb hans Haand og klappede den, saa hviskede jeg: „Kære Fader, jeg er ikke lykkelig."

„Ikke lykkelig!" gentog han og saa' stift paa mig. „Vil Du ikke forklare, hvad Du mener?"

„Jeg skal prøve paa det," svarede jeg modfaldent, for hans Væsen var ikke videre imødekommende. „Hvor kan Du tro, kære Fader, at en ung Pige i min Alder kan være glad uden at have en eneste Veninde eller Slægtning, og naar man saa tilmed lever saa afsides, som vi gør? Jeg føler mig altid ulykkelig til Mode."

„Det gør mig ondt," svarede han koldt, „for jeg har virkelig gjort det bedste, jeg kunde, for Dig."

„Det tror jeg ogsaa, Du har, kære Fader," sagde jeg, „og jeg er Dig taknemlig; men hør mig nu alligevel, saa tror jeg, Du vil forstaa mig. Jeg har altid været saa ene — jeg tror ikke, jeg kan huske noget før den Tid, da jeg var i Klosteret. Jeg maa have været meget ung, da jeg kom derind."

„Du var femten Aar gammel," afbrød min Fader mig.

„Alle de andre Pigebørn havde allesammen deres Fædre og Mødre og Brødre at tale om, og de glædede sig til Højtidsdagene, naar de skulde hjem. Men jeg havde hverken Slægtninge eller Venner."

„Du havde da mig," afbrød min Fader.

„Ja, jeg havde Dig. Men hvor tit kom Du og besøgte mig, og hvor længe blev Du vel, naar Du endelig kom?"

„Jeg maatte arbejde strængt for at holde Dig i Kloste-

ret, Barn. Det var ikke billigt, og jeg var meget fattig dengang."

„Jeg beklager mig ikke, kære Fader; jeg vilde blot saa gærne, at Du skulde forstaa, hvor ensom jeg var dér, og hvor forskellig min Stilling var fra de Andres. Jeg vidste ikke engang, hvad min Fader var. Jeg kendte heller ikke noget til min Moder. Undertiden prøvede jeg paa at huske lidt fra min tidligste Barndom, og jeg havde ogsaa nogle meget svage — Erindringer."

Ved de sidste Ord gav det et Sæt i min Fader, og han lod sin Cigaret falde, mens han samtidig bøjede sig frem imod mig med et halvt spørgende, halvt forskrækket Udtryk i sine mørke Øjne.

„Erindringer? Aa! Du kan ikke huske noget!" udbrød han.

„Nej," sukkede jeg atter. „Der er kun en eneste Ting, jeg gærne vilde huske, og det er min Moders Ansigt — men det kan jeg ikke. Vil Du ikke fortælle mig lidt om hende, kære Fader?"

Men nu stillede min Fader sig lige foran mig; hans Øjne lynede, og hans Læber skælvede.

„Marie! Har jeg ikke forbudt Dig nogensinde at nævne hendes Navn? Hun er død, siger jeg Dig, og det er nok. Hun døde, da Du var et ganske lille Barn."

„Du fortæller mig aldrig noget om hende," udbrød jeg bedrøvet; „men kære Fader, jeg skal ikke mere beklage mig over vort ensomme Liv, jeg skal være tilfreds med Alt, dersom Du kun vil vise mig lidt Tillid og Fortrolighed. Jeg hører Dig hele Natten igennem vandre op og ned ad Gulvet. Jeg ser, hvordan Du undgaar al Selskabelighed og lever alene for bedre at kunne kæle for en eller anden hemmelig Sorg, som Du sikkert bærer paa. Jeg kan se det paa Rynkerne og Furerne i dit Ansigt, at Du har en Sorg, og jeg véd ikke, hvad det er. Jeg kan ikke hjælpe eller trøste Dig. Jeg

maa leve mit ensomme Liv venneløs og ulykkelig i Skyggen af din Sorg. Aa, Fader, lad mig dele den med Dig! Jeg skal være saa tapper — og aldrig mere beklage mig."

Han vendte sig bort fra mig. „Jeg kan ikke fortælle Dig, hvad det er, mit Barn. Det er umuligt. Min Sorg vilde knuse Dig."

„Prøv det," bad jeg.

„Jeg kan ikke."

„Men saa lad mig for Guds Skyld tage tilbage til Klosteret igen," sagde jeg heftigt.

„Tilbage til Klosteret! Nej, mit Barn. Du maa blive her. Hvad vilde Du gøre i Klosteret saa gammel, som Du er?"

„Jeg kunde undervise de Smaa i Musik, Sang og Engelsk. Saa vilde jeg i hvert Fald ikke længere ligge Dig til Byrde," raabte jeg bittert.

Min Fader var bleven meget bleg.

„Det gør mig ondt, at Du er saa ulykkelig," sagde han sagte. „Jeg havde ingen Anelse derom. Det er noget helt nyt for mig. Jeg vil se, om vi ikke kan gøre en eller anden Forandring."

Og med disse Ord forlod han mig.

VIII.

Lord Alcestons Beretning.

„Nu véd jeg Alt! Den Historie, som Neillson fortalte mig, mens vi den frygtelige Nat klyngede os sammen til Klippen, er Ord til andet Sandhed. Ikke fordi jeg nogensinde har tvivlet, for et døende Menneske lyver sjæl-

dent. Men det Hele lød som en Roman, saa jeg til Tider næsten indbildte mig, at det blot var en frygtelig Feberdrøm, der havde pint min Hjærne, fra den Sygdom, jeg paadrog mig, efter at jeg undslap, og som nær havde taget Livet af mig. Men nu tvivler jeg ikke mere. Uden selv at vide det har Monsieur de Feurget bekræftet Sagen. Cecilie d'Augevilles Hævn havde været skrækkelig. Paa min Fader turde jeg ikke tænke, heller ikke paa min Moder eller paa mig selv. Monsieur de Feurgets Raad var godt. Jeg vil tænke over det, før jeg handler.

Hvad har jeg dog gjort, at Skæbnen skulde være mig saa haard og hobe alle disse Sorger paa mit Hoved? I flere Maaneder kæmpede jeg for at glemme hende — hendes Ansigt traadte stadig frem i min Erindring — og nu, da jeg er lige ved at fortvivle, bringer Skæbnen os atter sammen og frister mig. Jeg fandt hende smuk, selv da jeg saa' hende i den tarvelige lille Bolig, og naar jeg gaar sammen med hende her i disse Haver og ude paa Klipperne, mens Maanen skinner, saa er det, som var jeg i Paradiset. Men hvor er jeg en Taabe, at jeg giver mig hen til en Glæde, som ikke er til for mig. Og dog er det for sent at være klog nu — den blotte Berøring af hendes Haand, et eneste Blik fra hendes Øjne eller et Ord fra hendes Læber kan faa mit Hjærte til at banke af Glæde og faa Blodet til at rulle stærkere i mine Aarer. For sent — altfor sent! Jeg elsker hende! — Jeg, som ikke har anden Arv i Vente end Skam — jeg, som ikke engang har et Navn at give hende.

Jeg har besøgt min Moder. Gud give, at Erindringen om den Dag engang maa svinde fra mine Tanker! Hun har taget Ophold paa Gorton Park i Leicestershire, der altid har været hendes Yndlingsopholdssted, skønt min Fader ikke brød sig om at være der. Det var altfor langt borte fra den Verden, han daglig færdedes i. Men

for den Tilstand, min Moder nu befinder sig i, synes det at være det allerbedste Sted. Hvert Ord, vi talte sammen, hver lille Ting, vi drøftede, staar endnu tydelig for mig. Men hvad vil jeg egentlig opnaa ved at nedskrive dette. Jeg véd det knapt, og dog er det, som om Nogen bød mig gøre det.

Jeg kom dertil om Aftenen og var træt og mat af at rejse Nat og Dag og ganske udmattet af disse frygtelige Tanker. Der blev sagt, at Hendes Naade ikke ønskede at forlade sine Værelser, saa jeg maatte spise alene, og det blev jeg glad for.

Mens jeg spiste, stirrede mine Forfædres mørke og strænge Ansigter ned fra Væggen, og det forekom mig, at naar Ilden i Kaminen blussede op og belyste Egetræs-Panelerne, saa rynkede de Panden og saa' paa mig, som var jeg en Usurpator, En, der ingen Ret havde til at være der. Det var naturligvis kun Fantasi det Hele, men det var forfærdeligt. Og saa dette frygtelige Møde. Jeg fandt hende siddende alene foran Kaminen i et halvmørkt Værelse; der var ikke tændt et eneste Lys. Men, hvor saa' hun dog ud! Mit Hjærte er lige ved at briste, naar jeg tænker paa, hvad hun maa have lidt for at blive saa forandret? Mon jeg selv er ligesaa forandret? Naar jeg ser mig i Spejlet, er der dybe Furer i min Pande og mørke Ringe under mine Øjne, og mine Kinder er helt indfaldne. Og dog er det ikke noget imod hendes hærgede Ansigt. Hun trak mig ned til sig og kyssede mig stille, og jeg holdt hendes Haand i min. Men hendes Læber var kolde som Is, og hendes Øjne tørre og brændende. Stakkel! Jeg er bange for, at hun ikke ejede flere Taarer.

„Moder," sagde jeg, „jeg har saa meget at fortælle Dig. Jeg véd nu Alt."

„Jeg gjorde, hvad jeg kunde, for at skjule det for Dig," svarede hun.

„Det véd jeg. Og jeg burde have lydt dit Raad. Men nu er det for sent.“

„Ja, det er for sent nu,“ gentog hun mekanisk.

Jeg gik længere ind i Stuen, bort fra Kaminen, hvori der brændte en svag Ild.

„Det var Neillson, der fortalte mig det. Jeg anede ikke, at han holdt sig skjult paa Clanavon Slot, da jeg rejste derop. Du husker nok, Moder, hvad jeg sagde, da Du nægtede at fortælle mig den skrækkelige Hemmelighed?“

„Ja, Du svor, at Du selv vilde opdage den. Aa — Bernard, hvorfor troede Du mig ikke, min Dreng? Saa havde Du været sparet for al denne Elendighed.“

Jeg rystede bedrøvet paa Hovedet.

„Jeg kunde ikke hvile, Moder, før jeg havde opdaget Alt,“ sagde jeg; „og da Du ikke vilde hjælpe mig, hjalp jeg mig selv. Jeg syntes, min Fader maatte være hævet over enhver Mistanke. Hvor sort end Alt saa' ud, maatte det kunne opklares. Saa begyndte jeg at arbejde derpaa. Jeg tog først hen til Mr. Brudwell; men han vilde ikke fortælle mig noget, saa besluttede jeg at gennemse min Faders Papirer, og da jeg var færdig med dem i Grosvenor Square, rejste jeg op til Clanavon.“

„Det var Skæbnen,“ mumlede min Moder.

„Jeg syntes, at Mrs. Smith bar sig saa underligt ad med Nøglen til Taarnet, og nede i Landsbyen fortalte de nogle mærkelige Historier om et Lys, der brændte paa Slottet om Natten. Jeg saa' det selv og blev mistænksom, skønt jeg ikke vidste noget. Jeg opdagede, at Værelset fornylig havde været beboet, og jeg lagde mine Planer. Da de troede, jeg var rejst, kom jeg uventet tilbage og fandt Lyset brændende, skønt Nøglen til Værelset var i min Lomme. Jeg undersøgte nu Stuen, og jeg behøver vist ikke at fortælle Dig, hvem jeg tilsidst fandt. Til min store Rædsel og Forbavselse var det Neillson. Ved Sy-

net af mig var han flygtet ned ad en hemmelig Gang, men da jeg naaede ham og genkendte ham, var vi pludselig som Rotter i en Fælde. Tidevandet, som nu steg, lukkede fuldstændig for os, og da alt Haab syntes udelukket, og vi saa at sige stod paa Dødens Tærskel, fortalte han mig Alt. Han fortalte mig det, fordi han troede, at Livet var Slut for os begge, og at jeg kun havde nogle faa Minutter til at bevare den grusomme Hemmelighed i."

„Han skulde alligevel intet have sagt Dig," sagde min Moder sagte.

„Han fortalte mig det, fordi han troede, at det saa vilde være lettere for mig at dø," svarede jeg, „og saadan saa' det jo ogsaa ud. At vi begge to alligevel undslap er et helt Mirakel. Da jeg kom til mig selv og hørte, at Neillson ogsaa levede, vilde jeg knap tro det. Men han laa endnu farlig syg, da jeg forlod Clanavon. Véd Du, om han stadig er i Live?"

„Jeg havde Brev fra Mrs. Smith i Morges," sagde min Moder. „Han er bedre og har tænkt at rejse bort for en Tid."

„Mon det vil være sikkert for ham?" spurgte jeg.

„Hans Moder skriver, at hun knap kan kende ham igen. Han ser ud som en Skygge og er bleven helt graa."

„Stakkels Neillson!"

„Ja, Du har Ret — stakkels Neillson! Men han bliver nok belønnet engang; thi der er jo sagt, at den, der er tro indtil Døden, glemmes ikke."

„Tro indtil Døden." Min Moder gentog disse Ord, og der kom et blidt Udtryk over hendes hærgede Træk, som om der var noget i disse Ord, der trøstede hende. Mon hun ogsaa selv længtes efter at blive forløst for Byrden af denne skrækkelige Hemmelighed. Jeg fo'r sammen ved denne Tanke, og dog var det jo ganske naturligt. Havde jeg ikke selv næret det samme Ønske?

„Moder," sagde jeg derpaa. „Jeg har noget mere at fortælle Dig. Du kendte jo denne Historie fra Faders Fortid?"

Hun bøjede Hovedet. „Jeg vidste det altsammen."

„Du husker om denne Duel? Om —"

„Jeg vidste Alt," gentog hun.

„Du vidste ogsaa Navnet paa den Kvinde, som blev myrdet hin frygtelige Nat? Du har sikkert tænkt Dig, at denne Gærning stod i Forbindelse med den Historie fra Fortiden?"

„Ja, desværre," hviskede hun.

„Neillson saa' ogsaa den Kvinde og genkendte i hende Cecilie d'Augeville. Han véd det ogsaa."

„Min Gud!"

„Han véd det, men han vil intet sige. Hemmeligheden er i vore Hænder — i dine og mine."

„Hvad skal vi da gøre?"

„Ja, det maa Du nok spørge om, Moder. Det staar alene til os to, om vi skal besegle vor egen Dom eller bære den med os til Graven."

Min Moder svarede ikke. Jeg knælede ned ved Siden af hende og tog hendes Hænder i mine. Hun lod dem rolig ligge. Ilden fra Kaminen skinnede hen paa dem; men de var kolde som Is.

„Du siger, at der er en Anden, som ogsaa véd det? Hvad raader han Dig til?"

„Han raader mig til at holde det hemmeligt. Hvem vinder ved, at vi fortæller det? Hvem vil vinde ved vor Skam? Ingen. Der er ingen mandlig Arving. Ejendommene vilde blot henfalde til Kronen. Saa det vil være det bedste, at Alt bliver, som det er."

„Det raader han Dig altsaa til?"

„Ja, og Moder, vi maa tænke over det. Dersom vi afslører det halve af vor Hemmelighed, saa er der Fare for, at Resten — den mørkeste Del — vil blive bekendt.

Saa vil det blive bekendt, hvem hun var. Og disse to Dødsfald paa én og samme Nat vil vække Mistanke. Og saa vil Alt komme for Lyset."

„Han har Ret! Bernard, min kære Søn, Livet har intet Værd for os to mere. For mig vil det vel nok snart være forbi, for jeg vil ikke leve længe. Men Du — hele dit Liv ligger endnu for Dig — Gud hjælpe Dig — dersom der da er en Gud til. Amen."

Hun udstødte et lille svagt Skrig og sank om i mine Arme. Først troede jeg, at hun var død. Men hun kom snart til sig selv igen.

Den næste Morgen sendte hun mig bort. Hun mente, at vi kunde bedre bære det, naar vi var skilte og ikke daglig saa' hinanden lide. Naar hun ønskede at se mig, vilde hun sende Bud efter mig."

IX.

Marie de Feurgets Dagbog, fortsat.

„Hvor jeg dog er en ulykkelig ung Pige. Jeg tror nok, at jeg af Naturen har et let Sind; men Skæbnen har ligesom lagt Baand paa mig. Det har været strængt nok for mig at omgaas Fader, saa tungsindig som han er; men nu synes jeg, at Lord Alceston er ved at blive lige saadan, og de er de to eneste Mænd, som jeg omgaas. Nu gør jeg min Dagbog en ganske mærkelig Bekendelse. Jeg tror, jeg holder mere af Lord Alceston end af min Fader. Min Fader er venlig og mild imod alle Andre, saa selv de Fattige her omkring elsker ham højere end deres Præst. Det er kun overfor mig, at han er saa kold og tilbageholden. Undertiden har jeg en Følelse

af, at han ikke kan holde af mig. Hvorfor mon han er saadan imod mig? Det er, som var den en Skranke imellem os, som det er mig umuligt at nedbryde.

Det er mærkværdigt, at min Fader har fattet en saadan Forkærlighed for Lord Alceston. Jeg gad vide, om Lorden gengælder den. Men det maa han vel, ellers kom han vel ikke saa ofte hos os — for jeg vil ikke være saa taabelig at tro, at det er for min Skyld, han kommer. Undertiden synger jeg for ham, og han synes at kunne lide det. Til andre Tider spiller han og min Fader Skak, men de fuldender aldrig et Spil, for én af dem falder altid i Tanker, og det ender altid med, at jeg maa komme dem til Hjælp, stryge Skakbrikkerne bort og tage Lord Alceston med mig, ellers blev de siddende saaledes hele Aftenen igennem. Undertiden tager Lord Alceston Mr. Carlyon med sig herhen; Mr. Carlyon kommer ogsaa undertiden alene, skønt det er sjældent, for han er meget genert af sig. Det er meget — meget sjældent, at min Fader gaar hen til Spillesalen i Kasinoet; men sker det, saa kommer Lord Alceston aldrig herhen. Det er vist meget dumt af mig, men forleden Aften, da vi ventede Lord Alceston, kom han ikke, og da blev jeg saa forfærdelig skuffet og bedrøvet. Og det er meget taabeligt af mig, for det er jo ikke rimeligt, at han nogensinde kommer til at holde af mig — paa den Maade, og dog véd jeg, at jeg aldrig vil komme til at føle det for nogen Mand, som jeg føler for ham. Den Sorg, han bærer paa, synes ligesom at bringe mig nærmere til ham. — —

Forleden Morgen kaldte min Fader mig ind til sig og sagde, at han gærne vilde tale med mig angaaende Klosteret, som jeg havde bedt om at komme tilbage til. Jeg er bange, han lagde Mærke til, hvor forfærdet jeg blev. For nogle Uger siden længtes jeg efter at komme bort, og nu er jeg saa glad og tilfreds, at den blotte

Tanke om at komme herfra fylder mig med Rædsel. Min Fader sagde, at han havde tænkt over mit Ønske, og han var kommen til den Beslutning, at han maaske ikke havde forstaaet at tage sig rigtigt af mig. Han brød pludselig af og sad og stirrede ud af det aabne Vindue. Vi havde spist til Middag ude paa Verandaen ganske alene. Frugten, Vinen og Cigaretterne stod der endnu. Aftenen var stille og rolig. Det var altsammen saa smukt. Men da jeg saa' hen paa min Fader, der saa pludselig stoppede op i sin Tale, blev jeg helt bange. Hans Ansigt var ligblegt og stift som paa en Død. Selv hans Læber var hvide, ligesaa hvide som den Serviet, han knugede i Haanden. Han sank helt tilbage i Stolen, men strakte Hovedet fremad og stirrede ned i Haven. Jeg blev saa angst, saa jeg næppe kunde tale; men da jeg fulgte hans Blik, saa' jeg en Mand, som stod nede paa Græsplænen og saa 'op imod os. Han havde en lang, mørk Kappe paa og holdt sin Hat i Haanden, som om han vilde køle sin Pande. Jeg saa' øjeblikkelig, hvem det var, og vinkede ad ham.

„Fader," sagde jeg, „tror Du ikke —"

Jeg fik ikke fuldendt, hvad jeg vilde sige, Ordene ligesom frøs paa mine Læber, da jeg saa' hen paa min Fader. Store Sveddraaber perlede paa hans Pande, og han strakte Hænderne ud, som om han vilde værge sig for noget frygteligt.

„Kære Fader!" udbrød jeg. „Hvad er der i Vejen? Er Du syg? Ser Du ikke Lord Alceston?"

Han hverken talte eller bevægede sig, og Lord Alceston kunde sikkert se, at der var noget galt paa Færde, for han vinkede nu op til mig og løb henover Græsplænen. Lige idet han kom op til os, udstødte min Fader et gennemtrængende Skrig og faldt derefter bevidstløs ned for mine Fødder.

Lord Alceston var meget venlig. Han sendte Tjeneste-

folkene bort, løftede min Fader op i sine Arme, som om han kunde være et Barn, og bar ham ind i hans Værelse. Fader var kun besvimet og kom snart til sig selv. Men da hans Bevidsthed vendte tilbage, bad han os om at lade ham være alene. Han vilde prøve paa at sove lidt, sagde han. Saa gik Lord Alceston og jeg nedenunder og satte os ud paa Balkonen.

„Jeg er bange for, Miss de Feurget, at Deres Fader ligesom jeg har Sorger, der ikke er lette at komme over," sagde han, da vi havde siddet en Stund i Tavshed.

„Min Fader ængster mig virkelig til Tider," svarede jeg. „Jeg véd, at der maa være sket noget i Fortiden, som ofte piner ham, for der er Tider, hvor jeg frygter, at han skal blive gal; men selv véd jeg intet, og jeg synes dog, at jeg vilde være lykkeligere, hvis jeg vidste, hvad det var, der pinte ham."

„Det maa ikke være saa hyggeligt for Dem at leve saa meget alene sammen med ham," svarede han medlidende. „De maa føle Dem meget ensom?"

„Jeg har undertiden følt mig saa forfærdelig ensom; men dog ikke i den sidste Tid," tilføjede jeg. De sidste Ord havde jeg slet ikke tænkt paa at sige højt; rent uvilkaarligt var de fløjet over mine Læber. Der kom et Glimt i Lord Alcestons Øjne, men han sagde intet — og mit Hjærte krympede sig i Smærte, for jeg vidste, at den Hemmelighed, han bar paa, vilde forsegle hans Læber — selv om han holdt af mig.

Vi sad ganske stille uden at tale.

„De har dog nogen Erstatning i Deres smukke Hjem," sagde han endelig.

„Ja."

„Jeg vil altid mindes det — naar jeg nu rejser bort," sagde han saa.

„Rejser De bort?" spurgte jeg hurtigt. Jeg blev blod-

rød, for jeg var bange for, at han lagde Mærke til min skælvende Stemme. Men selv om han havde lagt Mærke til det, lod han som intet. Han saa' slet ikke paa mig, for havde han gjort det, saa maatte han have set Taarerne i mine Øjne.

„Jeg kan ikke altid blive her," sagde han.

„Men De rejser da ikke endnu?" spurgte jeg ængstelig.

Han havde rejst sig op, og hans Ansigt var ligblegt.

„Jo, jeg maa snart rejse," sagde han, „meget snart, Miss de Feurget. Jeg er ikke rigtig mig selv i Aften, jeg maa hellere gaa. Dersom jeg blev her, kunde jeg let komme til at sige mere, end jeg burde."

„Bliv," hviskede jeg og lagde min Haand paa hans Arm. Jeg véd nok, at jeg ikke burde have gjort det. Det var forkert af mig, og Straffen udeblev heller ikke. Men var det en Straf? Aa! jeg kan ikke sige det; for pludselig følte jeg to stærke Arme gribe mig, og de ømmeste og mest lidenskabelige Ord strømmede fra hans Læber. For mig lød det som den sødeste Musik og — og — ja, Resten kan jeg ikke skrive her."

X.

Philip Neillsons Beretning.

„Mit Navn er Philip Neillson, og jeg er født i smaa Kaar; men, naar jeg nu paa mine gamle Dage ser tilbage—paa mit Liv, saa har jeg dog oplevet adskillige forunderlige Hændelser mere end de Fleste. Men der er særlig én Ting, som jeg grunder over, fordi ingen Mand, hvor vis og lærd han end er, kan forklare mig den. Jeg har nu tænkt paa, at jeg vil nedskrive denne

Hændelse. Den anden frygtelige Begivenhed i mit Liv vil jeg slet ikke dvæle ved. Jeg har engang, da jeg troede, vi stod paa Dødens Tærskel, fortalt den til min unge Herre, og siden dengang har jeg aldrig nævnet den til Nogen og vil heller aldrig gøre det.

Først fire Maaneder efter at min unge Herre, Lord Alceston, og jeg var ved at drukne og i sidste Øjeblik naaede Strandbredden ved Slottet, kunde jeg begynde at gaa omkring ved Hjælp af en Stok og støttet til min Søsters Arm, thi jeg var ikke i Besiddelse af min Herres kraftige Konstitution. Jeg var baade svag og nervøs i legemlig som i aandelig Henseende. Under hele min Sygdom var jeg stadig i min Søvn plaget af skrækkelige Drømme, og alle havde de noget at gøre med de sørgelige Hændelser, i hvilke jeg havde været en af de underordnede Personer. Men da jeg blev stærkere og kunde begynde at gaa omkring, ophørte de, indtil jeg næsten helt var fri for dem.

I en fjorten Dages Tid havde jeg sovet roligt og uforstyrret, saa fik jeg pludselig en forunderlig Drøm, eller, da der slet ingen Personer forekom i den, var det vel et Syn. Jeg saa' kun en eneste Genstand — et glat Guldarmbaand. Da jeg vaagnede, syntes jeg nok, det var noget underligt noget. I Løbet af Dagen tænkte jeg ikke mere paa det. Men den næste Nat viste det samme Syn sig igen. Saa begyndte jeg rigtig at tænke over Sagen; men jeg havde ingen Erindring om, at jeg nogensinde havde oplevet noget, hvori et saadant Armbaand havde spillet en Rolle. Og det var underligt nok.

Den tredje Nat viste Synet sig igen, men paa en anden Maade. Denne Gang omsluttede Armbaandet en død Kvindes hvide, kolde Arm. Og nu syntes jeg at kunne genkalde noget i min Erindring. Jeg kom til at tænke paa en Morgenstund for mange Aar tilbage, da jeg var kommen ind i min Herres Paaklædningsværelse og fandt ham

staaende bøjet over to Safiansæsker, som lige var kommen fra en Guldsmed i Paris. De var aabne, og mens jeg hældte Vand op i Badekarret og ordnede alt til hans Paaklædning, havde jeg god Lejlighed til at se dem. Hver Æske indeholdt et Guldarmbaand, og de var ganske ens. Kort Tid efter opdagede jeg, at min Herre bar det ene paa sin Arm, det andet havde han givet til Mademoiselle d'Augeville. Denne Hændelse med disse to Armbaand dukkede pludselig op i min Erindring, og jeg saa' igen den hvide, ubevægelige Arm med det glatte Guldarmbaand. Jeg syntes, at det var ligesom de to andre med Undtagelse af, at dette her havde en lille rund Knap, som viste, hvor det blev lukket. Denne Knap fandtes imidlertid ikke paa nogen af de andre to.

Mens jeg betragtede det, skete der en forunderlig Ting. Pludselig viste der sig en anden ligbleg Haand med lange, tynde og farveløse Fingre, der drejede Armbaandet rundt, saa den lille Knap skjultes, og nu lignede det fuldstændigt de andre to. Da det var sket, forsvandt Haanden pludselig.

Der gik en Stund, saa gled Armbaandet langsomt tilbage i sin forrige Stilling. Men næppe var det sket, før Haanden kom til Syne igen og drejede det rundt, saa Knappen, hvor det blev lukket, skjultes. Dette skete tre Gange, saa vaagnede jeg.

Hele den Dag igennem var jeg saa besynderlig fortumlet og grundede over denne forunderlige Drøm. Men om Morgenen gik der pludselig et Lys op for mig. Jeg stod tidligt op efter at have sovet godt, pakkede en lille Taske og meddelte min Moder, at jeg havde i Sinde at rejse. Naturligvis gjorde min gamle Moder mange Indvendinger. Jeg vilde sikkert blive genkendt og straks arresteret, mente hun; men jeg bad hende huske, hvorledes jeg havde set ud, dengang Politiet havde givet en Beskrivelse af mig, og hvorledes jeg nu saa' ud. Ingen

vilde i William Smith, som jeg nu kaldte mig, genkende den Philip Neillson, som havde været Kammertjener hos Jarlen af Alceston, og som var mistænkt for Mordet paa ham. Den Ene havde været høj, mørk og glatbarberet, men William Smith var tilsyneladende en ældre Mand, krumbøjet og med vaklende Gang, snehvidt Haar og Skæg. Selv min Moder blev tavs, da jeg mindede hende om mit forandrede Udseende.

Jeg var to Dage om at komme ned til Leicestershire. Paa den anden Dag ved Aftenstid gik jeg ned til Gorton Park og spurgte, om jeg kunde faa Lov til at tale med Lady Alceston.

Der blev først sagt mig, at det var umuligt. Hun modtog Ingen. Men da jeg skrev mit Navn paa et Kort og lagde det i en Konvolut, som jeg lukkede, kom Manden hurtigt tilbage og sagde, at Hendes Naade vilde modtage mig med det samme. Jeg blev ført gennem flere Værelser og henad en Mængde Gange, til vi naaede et lille, mørkt Værelse. En graahaaret Kvinde med et bedrøvet Ansigt saa' med et forundret og spændt Blik paa mig fra den lave Lænestol, i hvilken hun sad.

„Neillson? Nej, det kan ikke være Tilfældet! Min Gud! Hvor har De dog forandret Dem! Eller er De forklædt?" spurgte hun hviskende.

Jeg rystede paa Hovedet. „Det er Naturen selv, som har forvandlet mig, Deres Naade," sagde jeg. „Jeg har været syg."

„Kom her hen, Neillson, og giv mig Deres Haand. Jeg er glad ved at se og tale med Nogen — som kender det Hele. Min Søn har været her; men jeg kunde ikke udholde at se hans fortvivlede Blikke. Jeg maatte sende ham bort fra mig. Hvorfor er De kommen? De maa have en Grund. Er det ikke for risikabelt for Dem?"

Jeg lod min Haand glide ned gennem mit lange Skæg, og idet jeg traadte nærmere, saa Ilden fra Kaminen be-

lyste mig, pegede jeg paa mit rynkede Ansigt, mine indfaldne Øjne og mine skælvende Lemmer.

„Jeg tror ikke, der er nogen Fare," sagde jeg. „Tror Deres Naade vel heller det?"

„Nej, De er sikker nok," sagde hun. „Men, hvorfor er De kommen? De maa have en Grund?"

„Ja, jeg har en Grund, Deres Naade. Jeg har haft et forunderligt Syn."

„Aa!"

„I tre Nætter har jeg set en og samme Genstand, nemlig et Armbaand paa en død Kvindes Arm."

„Min Gud!"

„For mange Aar siden, Deres Naade, da jeg rejste med — Lord Clanavon — det var nede i Frankrig, købte han to Guldarmbaand. Det ene gav han til den Kvinde, han giftede sig med, det andet — bar han selv."

„Jeg vidste det," stønnede hun.

„De vidste det!" gentog jeg ivrigt. „Har De da nogensinde set det, Deres Naade? Kan De sige mig, hvorledes det ser ud?"

„Neillson," sagde hun med en underlig hæs Stemme, „det er forunderligt, at De netop skulde spørge mig om det. Hør nu efter, saa skal jeg fortælle Dem noget. To Dage før Begravelsen læste jeg om Mordet i Bethnal Green Road. Ved at undersøge Kvinden fandt de, at hun bar et glat Guldarmbaand højt oppe paa den højre Arm."

„Fortæl videre," mumlede jeg, „fortæl videre!"

„Saa kom jeg i Tanker om, at min Mand stadig bar sit, og at man maaske vilde lægge Mærke til det, og at denne Tilfældighed saa kunde komme ud. Hvem kunde vide, hvad der saa kunde ske. De forunderligste Ting kan komme for Dagens Lys, og Sandheden er ligesom Kork i Vandet, den prøver altid paa at stige op til Overfladen.

Jeg havde ingen Ro paa mig, og i Nattens Stilhed stjal jeg mig til hans Værelse —"

„Ja! Ja!"

„Og tog Armbaandet fra hans Arm."

„Saa har De det nu?" udbrød jeg. „Det findes her?"

„Ja, det gør."

Hun rejste sig langsomt fra sin Stol, og ved Hjælp af en Stok gik hun gennem Stuen og lukkede et Skab op. Faa Minutter efter kom hun tilbage med et Guldarmbaand i Haanden.

Jeg greb det og bøjede mig frem mod Ilden for rigtigt at se det. Flammerne skinnede paa den matte, glatte Ring, og jeg drejede den hurtigt rundt. Det var uden Tvivl et af de to Armbaand; men det Armbaand, som jeg havde set i min Drøm, var anderledes. Jeg følte mig forunderlig ophidset, som jeg sad der i Stolen, mens allehaande vilde og usammenhængende Tanker fo'r gennem min Hjærne. Saa havde jeg dog ikke husket fejl! Armbaandet paa den Dødes Arm var Mage til dette. Men, hvad betød den mest forunderlige Del af mit Syn, hvad betød den Haand, som stadig havde drejet Armbaandet rundt for at skjule den eneste Forskel mellem dem? Jeg grundede og grundede og kom endelig til en Beslutning. Da jeg saa' op, bemærkede jeg, at Hendes Naade betragtede mig med et forunderligt skræmt Blik. Hun talte ikke, men der laa et Spørgsmaal i hendes Øjne. Hvad skulde jeg sige til hende?

„Min Drøm har helt forvirret mig," sagde jeg sagte. „Maa jeg beholde dette en lille Tid?" spurgte jeg og pegede paa Armbaandet.

„For stedse," svarede hun med en Gysen. „Tag det kun med Dem og lad mig aldrig se det mere."

Jeg rejste mig for at tage Afsked.

„De kan ikke rejse i Aften," sagde hun. „Det er sent. Hvorfor har De et saadant Hastværk?"

Jeg saa' paa mit Ur og maatte indrømme, at jeg intet kunde udrette før næste Morgen.

„De kan faa et Værelse her," sagde hun, „og noget Aftensmad. Ring paa Klokken."

Jeg adlød hende, og hun gav sine Ordrer, hvorpaa hun betydede mig, at jeg kunde gaa.

„Hvad har De i Sinde at gøre med Armbaandet?" spurgte hun, da jeg havde naaet Døren.

Jeg tøvede, for det var ikke saa let at forklare, og dog maatte jeg svare hende.

„Min Drøm," mumlede jeg. „Jeg vil se at finde Opklaringen paa den. Den forfølger mig."

Hun svarede ikke, men saa' medlidende paa mig. Hun troede uden Tvivl, at Sygdommen havde forvirret min Hjærne. Og jeg lod hende tro det.

XI.

Tidligt den næste Morgen tog jeg ind til London, og efter at have foretaget nogle Forandringer i min Klædedragt gjorde jeg en Ting, som de fleste Mennesker sikkert vilde anse for meget dumdristigt, men som jeg med mit forandrede Udseende nok turde vove. Jeg, Philip Neillson, som blev eftersøgt af Politiet for Mordet paa en af Englands Statsmænd, gik hen til Scotland Yard, og efter at jeg ude i Venteværelset havde læst en Beskrivelse af mit Udseende o. s. v., blev jeg ført ind til en af de overordnede Politiembedsmænd.

Men her havde jeg nær forløbet mig. Jeg præsenterede mig selv som Richard Ashdale, Skolelærer fra Beeton i Nærheden af York, og jeg forklarede Inspektøren, at jeg i en gammel Avis, som tilfældig var falden i mine Hænder, havde læst en Beskrivelse om Mordet paa

en Kvinde i en Gade nær Bethnal Green Road. Jeg havde haft en Niece i London, som jeg ikke havde hørt noget til i længere Tid, og jeg vidste, at hun altid havde baaret et Armbaand lige over Albuen paa den højre Arm, akkurat som det var beskrevet om den myrdede Kvinde. Jeg var nu kommen for at spørge, om det var muligt, at jeg maatte se det Armbaand for at faa at vide, om det var min Nieces Ejendom.

Inspektøren lyttede i Tavshed til mig, og jeg lagde Mærke til, at Kontoristen, som sad ved Siden af ham, nedskrev Ord for Ord, hvad jeg sagde. Det hele var maaske kun en Formsag, men det gjorde mig alligevel urolig.

Da jeg holdt op at tale, bad han mig beskrive, hvorledes min Niece saa' ud, og det faldt mig let, da jeg nu var paa min Post. Hun var lys, sagde jeg, med gyldent Haar, hvori der fandtes enkelte graa Striber. Hun var høj og slank, men smukt skabt, med mørke Øjne og havde hele sit Liv levet som en Dame. Inspektøren tog en Bog ned og syntes at foretage en Sammenligning. Derpaa lukkede han en Skuffe op, og efter at have ledt en lille Stund rakte han mig et Armbaand.

Det gav et Sæt i mig; men jeg beltvang mig og skjulte min Bevægelse; thi Armbaandet, jeg holdt i min Haand, var akkurat Mage til det, Hendes Naade havde givet mig, med Undtagelse af, at dette lukkedes anderledes — nemlig paa samme Maade som det, jeg havde set i min Drøm. Jeg undersøgte det omhyggeligt og rakte det saa tilbage til Inspektøren.

„Jeg er glad ved at se, at det ikke er min Nieces," sagde jeg i en lettet Tone. „Dette er meget mer enkelt og sværere."

Inspektøren betragtede mig stift. „De er vel ganske sikker derpaa?" spurgte han. „For det er mærkværdigt

nok, at Beskrivelsen af Deres Niece passer akkurat paa den myrdede Kvinde. Det er ganske forunderligt."

Jeg rystede paa Hovedet. „Det er i hvert Fald ikke det Armbaand, hun bar," sagde jeg langsomt og rejste mig. „Det gør mig ondt, at jeg har ulejliget Dem, skønt jeg jo paa den anden Side føler mig lettet ved at vide, at det ikke er hendes."

„Det kan jeg saa godt forstaa," sagde han. „Godmorgen!"

„Godmorgen, min Herre!" svarede jeg og gik ud af Kontoret. Jeg var glad ved at slippe bort, da jeg følte, at jeg vist havde baaret mig lidt uforsigtigt ad. Ligesom jeg lukkede Døren, hørte jeg en skarp Fløjten bag mig, som sikkert kom fra Inspektørens Værelse. Paa min Vej ud kom jeg gennem et af Kontorerne, hvor en af Kontoristerne i det samme lod Talerøret falde. „Opdager Harrison skal straks komme," sagde han og vendte sig om imod en Kreds af Mænd, der stod i Nærheden af Døren. En af dem, en høj, tynd Mand, som havde staaet og lyttet til de Andres Samtale, gik straks hen til Bordet. „Hvem skal jeg henvende mig til for Instrukser?" spurgte han skødesløst.

„Hos Inspektør Hovés," svarede Kontoristen.

Opdageren nikkede og forsvandt. Jeg gik ud af Døren, og selv om jeg ikke just var bange, følte jeg mig dog lidt ængstelig til Mode; thi Inspektør Hovés var nemlig den Mand, som jeg lige havde forladt.

Jeg havde nu omsider taget min Beslutning; men da jeg forlod Scotland Yard, vandrede jeg endnu en Times Tid omkring og tænkte over Sagen uden at lægge Mærke til, i hvilken Retning jeg var gaaet. Pludselig opdagede jeg, at jeg befandt mig i Strand tæt ved Charing Cross Jærnbanestation, og jeg standsede min Gang med den Hensigt at vende om og gaa tilbage til Victoria. Idet jeg drejede mig om, kom en Mand lige forbi mig, bærende

paa en lille, sort Rejsetaske. Han syntes at have Hastværk, for han gik meget hurtigt. Han saa' slet ikke paa mig, men jeg genkendte ham straks. Det var Opdagelsesbetjenten, som var bleven kaldt ind til Inspektøren i Scotland Yard, og det gik pludselig op for mig, at han var sendt ud for at passe paa mig, mens de undersøgte, om det passede, hvad jeg havde fortalt.

Jeg lod som ingenting og skraaede langsomt over Gaden, idet jeg gjorde mig al Umage for at gaa og opføre mig, som jeg havde set Folk fra Landet gøre. Derpaa gik jeg ind paa Telegrafstationen og afsendte et Telegram til Mr. Ashdale, Beeton i Nærheden af York. „Det er ikke Carrie. Kommer hjem i Aften." Saaledes lod det.

Skønt jeg vel vidste, at det gjaldt Liv og Død for mig, kunde jeg dog ikke lade være at beundre den Maade, hvorpaa han hele Tiden uden at være paatrængende holdt sig i Nærheden af mig. Han stod henne ved Disken, da jeg afleverede mit falske Telegram, og uden Tvivl læste han det. Jeg blev staaende udenfor, til han kom ud, og da han var tæt ved mig, henvendte jeg mig til en Præst, som i det samme kom forbi. „Undskyld, min Herre," sagde jeg, idet jeg tog min Hat af, „kunde De ikke sige mig, hvor jeg kan gaa hen og faa en Kotelet eller en anden lille Forfriskning; men det maa ikke være altfor dyrt et Sted?"

Præsten standsede og saa' sig om.

„Har De travlt?" spurgte han.

Jeg svarede, at det havde jeg, og som jeg havde ventet, pegede han hen paa en Restauration, som laa i Nærheden.

„Saa tror jeg hellere, De maa gaa derind," sagde han. „Der er ganske vist mange derinde, men der er billigt, og det er temmelig godt, hvad man faar."

Jeg takkede ham og gik derind. Jeg havde beregnet,

at Opdageren vilde vente lidt med at følge efter mig, saa jeg kunde udføre det lille Pus, jeg ønskede at spille ham. Jeg gik lige gennem Salen og ud af den modsatte Dør, tog en Droske og kørte til Victoria-Stationen. Samme Aften var jeg i Paris uden senere at have set saa meget som et Glimt af Mr. Harrison.

XII.

I de lange, triste Dage, da jeg holdt mig skjult paa Clanavon Castle, havde jeg ofte haft en Fornemmelse, som om al min Energi var borte, og Livet intet mere gemte for mig. Men nu var der sket en Forandring med mig. Det lille Glimt af Haab, som var opstaaet hos mig, havde fyldt hele min Sjæl med Energi og nyt Livsmod. Dog turde jeg ikke stole helt paa dette Haab, men maatte rolig vente og lade Forsynet raade. Om Aftenen, da jeg kom til Paris, tog jeg ind i et tarveligt Hotel i Rue St. Pierre og forholdt mig ganske stille og rolig. Tidlig den næste Morgen gik jeg hen til det store Juvelérfirma paa Boulevarden, som ejedes af Herrerne Rougut. Da jeg bad om at faa en af Cheferne i Tale, blev jeg straks vist hen til et lille Kontor, hvis Vægge var af Glas, og som laa i det ene Hjørne af Butiken. En ung Franskmand, klædt efter den sidste Mode, rejste sig fra et Marmorbord, hvor han havde været beskæftiget med at undersøge en Del Diamanter. Idet han tog sin Cigaret ud af Munden, spurgte han mig, hvad jeg ønskede.

Jeg sagde ham, at jeg gærne ønskede at bestille et Armbaand, Mage til et, som var bleven lavet her hos Firmaet for nogen Tid siden. Han bukkede høfligt som Tegn paa, at han var villig til at modtage min Ordre.

„Vi gemmer altid Tegningerne til alt, hvad der laves her," bemærkede han. „Dersom De kan sige mig Navnet og Datoen, da Armbaandet blev købt, saa kan jeg se efter og vise Dem det — det vil da sige," tilføjede han med et Skuldertræk, „hvis vi ikke har forpligtet os til ikke at lave samme Monster igen."

Jeg tog min Lommebog frem og bladede i den. „Det er meget længe siden," bemærkede jeg tøvende.

„Det har aldeles intet at sige."

„Den tyvende Maj 18—" sagde jeg, „sendte De to Armbaand til Lord Clanavon, som boede paa Hotel Lion d'Or, St. Marien. Jeg véd ikke, naar han bestilte dem; men jeg véd, at det var den Dato, da han modtog dem."

Han ringede paa en lille Klokke, der stod paa Bordet foran ham. „Det var omtrent paa den Tid, jeg først saa' Dagens Lys," sagde han med et lille Smil, saa det er ikke saa underligt, at jeg ikke kan huske Ordren. Emile," sagde han, idet han vendte sig om mod en Mand, som var kommen ind, „bed Monsieur Ducate komme herhen."

Manden bukkede og trak sig tilbage. Kort efter blev der banket paa Døren, og en høj, graanet Herre med Guldbriller traadte ind.

„Ducate, jeg vil gærne se Bogen over Tegningerne fra 18—" sagde Monsieur Rougut. „Denne Herre her ønsker at bestille et Armbaand akkurat som et, vi har udført til — til — — hvad var nu Navnet, min Herre?"

„Til Lord Clanavon."

„Ja vist, til Lord Clanavon, det var i Maj Maaned det Aar. Kan De finde Tegningen?"

„Det kan jeg sikkert i Løbet af et Par Minutter."

Han forsvandt og kom straks efter tilbage med en stor, tyk Bog, hvis stive, hvide Blade var bedækkede med forskellige Tegninger til Smykker. Han fandt hurtigt den,

han søgte, og vi rejste os alle tre og bøjede os ned for at se paa den.

„Jeg husker det saa tydeligt," sagde Monsieur Ducate, idet han lod sin lange, smalle Pegefinger hvile paa Bladet. „Armbaandene, som De ser her, er fuldstændig glatte, og de lukkes paa en ejendommelig Maade. Det er et af vore egne Patenter, som det ofte har undret mig ikke har gjort mere Lykke. Vi har næppe lavet et eneste til som disse."

„Maa jeg være saa fri at spørge Dem, om der nogensinde er bleven bestilt et Armbaand akkurat Mage til disse?" sagde jeg.

„Ja, jeg tror det," svarede han. „Vil De undskylde mig et Øjeblik."

Han gik ud af Kontoret og kom tilbage med en lille Almanak i Haanden.

„For et Aar — siden," sagde han, „kom der en Dame herind, hendes Navn staar ikke opskrevet, ser jeg — og hun ønskede ligesom De, min Herre, et Armbaand Mage til Lord Clanavons. Vi var naturligvis villige til at lave et saadant, men da vi netop i de Dage havde meget travlt og derfor ikke turde love Damen Armbaandet saa hurtigt, som hun ønskede det, og tilfældig havde et, som var Mage til det — paa nær Laasen, fik vi hende omsider overtalt til at købe det, og hun tog det med sig."

„Var det dette her?" spurgte jeg og tog det Armbaand frem, som Lady Clanavon havde givet mig.

Monsieur Ducate tog det og undersøgte det omhyggeligt.

„Nej, min Herre," svarede han, idet han rakte mig det tilbage. „Dette er uden Tvivl et af de Armbaand, vi lavede til Lord Clanavon."

„Og kan De sige mig, hvilken Forskel der er mellem dette her og saa det Armbaand, som den Dame, De nævnede, købte?"

Monsieur Ducate satte Spidsen af sin hvide Fingernegl paa et bestemt Sted paa Armbaandet.

„Tilsyneladende er der ingen Forskel, min Herre," sagde han, „men der var en lille Knap paa det sidste, vi lavede. Som De selv ser, er dette fuldstændig glat."

„De kunde vel ikke give mig en Beskrivelse af, hvorledes den Dame saa ud?" spurgte jeg.

Han rystede paa Hovedet. „Det er meget lidt, er jeg bange for. Hun var sortklædt, kan jeg huske, og bar et tæt Slør for Ansigtet. Hun havde en god Figur, og hendes Haar var lyst. Hun gjorde i det hele taget Indtryk af at være en ganske smuk Dame. Men forresten husker jeg, at hun sagde noget, hvorved De maaske er i Stand til at skaffe Dem at vide, hvem hun var."

„Ja saa!"

„Da hun bestilte Armbaandet, sagde hun, at hun var den Dame, Lord Clanavon havde givet det ene af Armbaandene til, hun havde tabt det paa en eller anden Maade — jeg husker ikke rigtig hendes Forklaring — og derfor ønskede hun nu et Mage til."

Jeg takkede Monsieur Ducate, og han trak sig tilbage, medtagende Bogen, der indeholdt Tegningerne. Jeg kunde se, at Monsieur Rougut begyndte at blive utaalmodig.

„Naa, har De faaet at vide, hvad De ønskede?" spurgte han.

Jeg rystede paa Hovedet. „Ikke helt, men jeg har opdaget saa meget, som jeg ventede mig."

Han trak paa Skuldrene. „Deres Bestilling paa Armbaandet var altsaa kun et Paaskud, kan jeg tænke mig til?" sagde han.

„Ikke ganske," svarede jeg. „Det var forresten ikke min Hensigt at optage Deres Tid for intet."

„Aa, det betyder intet. De Oplysninger vi har kunnet give Dem, er Dem vel undt. Farvel, min Herre!"

„Farvel!" svarede jeg og gik min Vej.

XIII.

Af Lord Alcestons Dagbog.

„Nu er Maalet fuldt! Min Formue og mit Navn havde jeg mistet, og nu har jeg ogsaa mistet min Ære. Var det da en Galskab, der greb mig? Ja, jeg er gal af Kærlighed. Vi var alene, og jeg syntes, at hun ligefrem fristede mig til at sige, hvad jeg sagde. Aldrig vil jeg glemme, hvor skøn hun var, da hun bøjede sig ned mod mig over Balkonen; der var et saa fortryllende Udtryk i de dejlige Øjne, og hendes skælvende Læber forraadte hendes Utaalmodighed. Jeg gad nok vide, om Nogen i mit Sted kunde have set sin Elskedes Ansigt saaledes og ikke sagt hende det. Mig var det i hvert Fald ganske umuligt.

Hvad mon hun tænker om mig! Jeg har holdt hende i mine Arme, mine Læber har mødt hendes i lidenskabelige Kys. Jeg har sagt hende, at jeg elskede hende, og saa skubbede jeg hende pludselig uden et eneste Ord fra mig og flygtede som en Gal ud i Mørket. Jeg hørte hendes svage, bebrejdende Kalden, mens jeg skyndte mig hen over Græsplænen, men jeg turde ikke vende mig om. Et eneste Blik fra hendes Øjne vilde atter have gjort mig til hendes Slave igen.

Skæbnen er mig haard. Aldrig siden mine Drengeaar har et Blik fra en Kvindes Øjne faaet mit Hjærte til at banke, aldrig før har mine Tanker om blot for et Øjeblik været optagne af en Kvinde. Og hvad er der nu pludselig sket! Netop nu, hvor alle Sorger synes at hobe sig op over mit Hoved, nu, hvor det mere end nogensinde før er min Pligt at at vise mig som en Mand, falder jeg pludselig som en blind Slave for min Lidenskab, og hvor desperat jeg end har kæmpet imod denne Følelse, saa har det været mig lige saa umuligt, som

om jeg med min Stemme vilde have prøvet paa at standse Vandet den Nat, jeg var ved at drukne i Bugten ved Clanavon. Hvilken Tryllekraft har hun dog været i Besiddelse af, at hun kunde faa mig til at glemme min store Sorg?

Lad mig for et Øjeblik prøve at tænke roligt over Sagen! Her sidder jeg uden saa meget som at eje et Navn eller en eneste Øre, som jeg kan kalde for min, og saa kæmper jeg for at vinde — nej, jeg har jo allerede vundet en ung Piges Kærlighed, og hun tror, jeg er Adelsmand! Maaske elsker hun mig for min egen Skyld. Ja, der er noget, der siger mig, at hun gør det, men selv om det er Tilfældet, saa har jeg ingen Ret til hendes Kærlighed. Nej, det er ærekløst af mig, at jeg har friet til hende!

Hvad skal jeg gøre? Skal jeg fortælle hende Sandheden? Maaske hendes Fader allerede har gjort det! Jeg kan ikke! Der er kun én Ting tilbage for mig at gøre — jeg maa rejse bort; forlade hende uden at tage Afsked. Men kan jeg gøre det? Og dog, jeg maa jo! Hendes Fader har været hos mig. Da han traadte ind til mig, troede jeg, at han kom i Vrede for at bebrejde mig, at jeg havde friet til hans Datter — og han havde jo haft Ret til det. For første Gang i mit Liv skammede jeg mig ved at se en Mand ind i Øjnene. Jeg stod taalmodig og ventede at høre en Strøm af rasende Ord, og jeg bestemte mig til, at jeg — lige meget hvad han saa sagde — vilde høre roligt paa ham, baade for hendes Skyld, og fordi jeg selv havde fejlet.

Men han sagde intet, og til min Forundring saa' jeg nu, at hans Tavshed syntes at stamme fra en hel anden Grund.

„Lord Alceston," begyndte han endelig, „min Datter har fortalt mig noget af, hvad der er sket imellem dem."

„Det er altsammen min Skyld, Monsieur de Feurget,"

svarede jeg. „De har Grund til at være vred paa mig — vred over, at jeg har misbrugt Deres Gæstfrihed.“

„Det synes jeg aldeles ikke,“ svarede han roligt. „Nej, jeg er tværtimod stolt af, at De synes om min Datter. Der er ingen Mand i Verden, jeg hellere vilde se som hendes Ægtefælle end netop Dem.“

„Men De glemmer —“ stammede jeg forbavset.

„Jeg glemmer intet. Hør nu efter. Det vilde være fuldstændig Galskab af Dem at fortælle noget, som kun vil vanære Dem selv og kaste en Skamplet paa Deres Moder og skade Deres Faders Minde. Begrav det Hele ligesom jeg. Der er kun tre i hele Verden — Deres Moder, Dem selv og mig — som véd det. Slet det ud af Deres Erindring. Men i Tilfælde af, at der skulde ske noget, som bragte det for Dagens Lys — hvad jeg aldrig tror vil ske — saa vil jeg testamentere Dem hele min Formue den Dag, da De bliver gift med min Datter. Svar mig, er De villig til at gaa ind paa mit Forslag?“

Det spændte Udtryk i hans Ansigt og den lette Skælven i hans Stemme var ikke til at tage fejl af. Jeg kendte Monsieur de Feurget nok til at vide, at han ikke lod sig lede af simpel Ærgerrighed. Men af hvilken Grund opfordrede han mig da saa ivrigt til dette Giftermaal? At han elskede sin Datter, var jeg sikker paa, og dog vilde han ved det Tilbud, han havde gjort mig, udsætte hende for en frygtelig Fare.

„Og dersom jeg gaar ind paa dette Forslag,“ sagde jeg med en Stemme, der dirrede af Sindsbevægelse, „vilde De da fortælle hende — Alt?“

„Ikke et Ord. Hvad Nytte vilde det være til? Jeg har ikke ret lang Tid at leve i. Jeg føler, at mine Dage er talte, og saa vil der ikke være Andre end Dem selv, som véd det.“

„Man har hørt om de forunderligste Ting, der er kommen for Dagens Lys,“ sagde jeg halvt til mig selv. „Det

er sket, at selv efter mange Aars Forløb er Mænd kommen tilbage."

„Der er intet at frygte i dette Tilfælde," afbrød han mig. „Det véd De ogsaa godt."

Det var en frygtelig Fristelse for mig; som i en Drøm saa' jeg min Moders bedrøvede og sorgfulde Ansigt glide forbi mig. Hvorledes vilde det gaa hende, dersom jeg vilde være ærlig og udbasunere denne grusomme Hemmelighed. Aa! jeg vidste godt, hvad der saa vilde ske. Hendes stolte Hjærte vilde briste. Og derefter saa' jeg Maries Ansigt, mildt og kærligt, men med den stumme Bebrejdelse i de straalende Øjne. Stod ikke ogsaa hendes Lykke paa Spil? Og kastede jeg et Blik ind i Fremtiden, saa' jeg mig selv hjemløs, navnløs og ulykkelig, vandrende her paa Jorden uden at turde haabe paa nogen Glæde i Fremtiden. Det var frygtelige Udsigter!

Jeg sank ned i en Stol og bedækkede mit Ansigt med mine Hænder. Lidt efter kom Monsieur de Feurgel hen til mig og begyndte sagte at tale til mig med en Stemme, der dirrede af Nervøsitet. Han tiggede mig om at faa Lov til at gaa op til Marie og sige hende, at Alt var i Orden; han bad mig om at følge med ham, idet han fremførte en hel Del Beviser, som jeg altfor villig lyttede til, for jeg vilde gærne overbevises. Og selv nu under denne korte Sammenkomst gik det pludselig op for mig, at der maatte ligge noget bagved denne næsten hysteriske Ivrighed, med hvilken han talte, for at faa mig til at se med hans Øjne.

„Monsieur de Feurgel," afbrød jeg pludselig denne Ordstrøm. „Synes De, at De som Fader handler rigtigt i at overtale mig, som De gør?"

„Ja," svarede han næsten heftigt. „Jeg ønsker min Datters Lykke. Hun elsker Dem."

„Og Gud skal vide, at jeg ogsaa elsker hende," udbrød jeg bittert. „Men, Monsieur de Feurgel, jeg kan

ikke svare Dem i Dag, heller ikke i Morgen. Men om tre Dage vil jeg have taget min Bestemmelse. Og nu Farvel saa længe."

„Om tre Dage! Godt!" svarede han. „Til den Tid venter jeg altsaa at høre fra Dem."

Saa gik han, og jeg blev alene tilbage.

Det var næsten Midnat, da han forlod mig, men det var mig umuligt at finde Hvile. Men mellem alle de Tanker, der trængte ind paa mig, var der en, som syntes at kaste et Lysglimt over dem alle: Hun elskede mig. Var det ikke nok for mig? Mere værd end alle disse fantastiske Skrupler, som, hvis jeg gav efter for dem, vilde bringe Skændsel baade over mig selv og Andre.

Jeg stod ved det aabne Vindue, da Nattens Stilhed blev afbrudt af en Vogns Raslen; men jeg saa' ikke ud. Jeg hørte Hotellets Dør aabnes og lukkes, da der pludselig blev banket paa min Dør, som straks efter blev aabnet ganske stille og lukket igen. Jeg gik længere ind i Stuen for at se, hvem den Paatrængende kunde være.

Lige straks kendte jeg ham ikke. Foran mig stod en høj, mager Mand med hvidt Skæg og Haar, med hule Kinder og underligt brændende Øjne. Men det varede kun et Øjeblik, saa gik det op for mig, hvem det var.

„Neillson," udbrød jeg, „er det Dig?"

Han lænede sig mod en Stoleryg, og hans lange, hvide Fingre var krampagtigt knyttede. Hele hans Skikkelse skælvede af Bevægelse, og han trak Vejret hurtigt og uregelmæssigt. Han prøvede et Par Gange paa at tale, før han fik Magt over sin Stemme.

„Cecilie Clanavons Dødsattest — hvor er den?"

Han strakte sin Haand ivrig frem imod mig, men jeg rystede paa Hovedet.

„Den gik tabt — den Nat i Bugten," svarede jeg.

„Husker De Dafoen?“

Jeg rystede paa Hovedet. Jeg havde aldrig set efter.

Han sank ned i en Stol og vred sine Hænder.

„Saa er det altsammen forgæves,“ mumlede han. „Alt forgæves!“

Jeg skyndte mig hen til ham, men hans Øjne var lukkede, en dødlignende Bleghed havde lagt sig over hans Ansigt. Han var besvimet.

XIV.

Enhver, der har haft svære Bekymringer, har sikkert ogsaa følt, at der til Tider kunde komme en Trang op i En til at døve den heftige Smærte ved legemlig Udmattelse. Ogsaa jeg gav efter for denne Trang. Tidlig om Morgenen forlod jeg Hotellet og gik ind ad Landet til; mit eneste Ønske var at komme saa langt bort som muligt fra dette lille, moderne Badested. Ved Middagstid havde jeg vel gaaet en tre-fire Mil, og udmattet af Hede og næsten kvalt af Støv var jeg glad ved at hvile mig i et lille Hus, som laa ved Landevejen, og hvis Beboere modtog mig meget gæstfrit.

Efter at jeg var udhvilet og med Besvær havde faaet Folkene til at modtage nogle Sølvmønter for deres Venlighed, gik jeg atter ud paa Landevejen. Langt forude saa jeg nogle mørke Høje, og mod dem stilede jeg min Gang. Eftermiddagssolen var gloende, og mine Fødder sank for hvert Skridt ned i et tykt Tæppe af Støv. Mere end én Gang følte jeg mine Tindinger banke, og det svimlede for mig, men jeg gik stadig fremad uden at agte paa Smærten; thi efter alt det, jeg havde gennemgaaet i aandelig Henseende, var dette intet.

Jo nærmere jeg kom Højene, jo mere indbydende saa' de ud. De store gule Kornmarker, der strakte sig paa Skrænterne og var omgiven af Vingaarde og Plantager, saa' saa indbydende ud for mine trætte Lemmer. Jeg kunde kun se et eneste Hus — en lang, hvid Bygning, som laa halvt gemt mellem Træerne, der omgav det. Ved Siden af det var der en ældre Bygning, som jeg antog for at være et Kapel, og jeg tog ikke fejl; ligesom jeg havde naaet Toppen paa Højen og kastet mig ned i Skyggen af en Gruppe Lindetræer, hørte jeg Lyden af en Klokke, og kort efter drog en Procession af sortklædte Kvinder, to og to sammen, fra Huset ind i Kapellet. Saa tav Klokken, og der blev stille igen. Jeg strakte mine trætte Lemmer paa det blode Græs og sukkede tilfreds. Jeg havde paa en Maade fundet, hvad jeg søgte, nemlig — Fred.

For mine Fødder laa det halvt forfaldne Kapel med dets vejrslaaede Kors, der pegede op imod Himlen, og snart efter lød der ud fra de aabne Døre „Agnus Dei" sunget af blide Kvindestemmer. Saa tav Stemmerne, og Alt blev stille. Ved Slutningen af Gudstjenesten kunde jeg tydelig fra det Sted, hvor jeg laa, høre Aftensangen. Jeg rejste mig op paa Albuen og lyttede, og da Sangen hørte op, blev jeg siddende og betragtede de mørke Skikkelser, som langsomt traadte ud fra Kapellet. Da den sidste var forsvunden, lagde jeg mig tilbage igen, for jeg følte ikke den mindste Lyst til at røre mig. Stedet her syntes at udøve et vist Trylleri over mig.

Lidt efter lidt svandt Solens Straaler, og Tusmørket begyndte at indfinde sig. Duggen faldt, og en let Taage lagde sig over Dalen dernede. Det var paa Tide for mig at staa op.

Langsomt rejste jeg mig og strakte mine Lemmer. Jeg stod i nogle Minutter og betragtede Korset, som fra det

Sted, hvor jeg stod, traadte saa tydeligt frem mod den klare Himmel, og jeg tænkte paa disse gode, hellige Kvinder, der levede dernede, og som havde foretrukket et Liv i Bøn og Forsagelse imod de mange Glæder, som Livet ude i Verden bød os Mennesker. Saa gled mit Blik fra Kapellet hen til Klosteret; men da var det pludselig, som om mit Hjærte stod stille. Hvad var det for et straalende Lys bag et af de malede Vinduer? Man kunde godt have antaget det for det sidste Glimt fra Solnedgangen, hvis ikke Solen for længst var gaaet ned. Ingen Maane eller Lampe kunde lyse saaledes. Jeg stod et Sekund og saa' paa det og udstødte saa pludselig et vildt Skrig, mens jeg sprang fremad. Ud fra Vinduet skød op mod den mørke Himmel en høj Flamme, efterfulgt af en tyk Røgsky. Det brændte derinde i Klosteret.

XV.

Mens jeg i mine unge Dage var paa Kollegiet, havde jeg vundet mere end én Førstepræmie i Kryds- og Hækkeløb; men aldrig i mit Liv har jeg løbet saa hurtigt, som jeg nu løb hen imod det brændende Hus. De Hegn, som jeg ikke kunde komme over, brød jeg ned, og det var mig, som om mine Fødder knap berørte Jorden, saaledes fløj jeg ned fra Højen. Men før jeg naaede ned, blev Aftenens Stilhed afbrudt af de forfærdede Kvinders Skrig — nogle af dem flygtede ud fra Klosteret, mens andre ganske hjælpeløse blev staaende ved Vinduerne og vred deres Hænder i Fortvivlelse. Det var et frygteligt Syn. Ilden var øjensynlig opstaaet i anden Etage, hvor Non-

nerne havde været i Færd med at indtage deres Aftensmaaltid. Nogle af dem var straks løbet nedenunder og ud af Huset; men andre havde i Ængstelse tøvet, og nu, da der var gaaet Ild i Trappen, var det for sent. Nu stod de dér ved Vinduet, skrigende og rystende af Skræk. Nogle knælede ned, Andre fløj frem og tilbage for at finde et eller andet Middel til at undslippe, og bagved dem kom de røde Flammer nærmere og nærmere. Jeg naaede ned til Buskadset og sprang hen over Plænen. Paa Gangstien stod den gamle Kapellan; hans hvide Haar flagrede for Vinden, og store Taarer trillede ned ad hans Kinder. Jeg greb ham om Skulderen, og ophidset, som jeg var, rystede jeg ham et Par Gange.

„Findes her da ingen Stige?“ raabte jeg paa Fransk.

„Aa, Stigen!“ udbrød han, „jo ude i Værktøjshuset. Denne Vej! Denne Vej!“

Jeg løb foran ham hen imod Udhuset. Der stod ganske rigtigt en Stige, men da jeg fik den stillet op mod Muren, viste det sig, at den var altfor kort. Der lød et Skrig af Skuffelse fra den ængstelige Forsamling.

„Vær blot rolige,“ raabte jeg, „vær rolige! Gaa bort fra Vinduet, jeg kommer op til Jer!“

Jeg løb op ad Stigen og naaede det øverste Trin, sprang med et Sæt gennem Vinduet og ind i Værelset.

Der var ingen Tid at spilde, thi Væggen længst tilbage i Værelset var allerede i Flammer, og Røgen var kvælende. Jeg løftede den nærmeste af Kvinderne op og holdt hende fast, indtil hendes Fødder naaede Stigens øverste Trin. Idet jeg bøjede mig ud af Vinduet, rakte jeg hende min Haand og støttede hende saaledes saa langt, jeg kunde naa, derefter vendte jeg mig om og greb den næste. En efter én blev de frelste. Men deres Ro og Taalmod rørte mig meget; den Ene prøvede ikke et Øjeblik at skubbe sig frem for den Anden. De laa

roligt paa Knæ og bad stille med halvt tillukkede Øjne, indtil deres Tur kom. Den sidste var ganske ung, næsten et Barn endnu, og da hun omtrent var bedøvet af Røgen og Heden, løftede jeg hende op, lagde hendes Arme om min Hals og steg selv ned ad Stigen med hende.

Græsplænen frembød et forunderligt Syn. Mange af de nærmeste Naboer var kommen, men der fandtes ingen Sprøjte, saa der var ikke Spor af Udsigt til, at det vilde lykkes at faa Bugt med Flammerne. Kvinderne stod gruppevis, nu Faren var overstaaet, grædende og fortvivlede over Tabet af deres Hjem. Men pludselig var der én, der pegede op imod Vinduet i det Værelse, hvorfra de lige var kommen. „Søster Agnes!“ raabte hun. „Aa, Guds Moder! frels hende!“

Jeg saa' op til Vinduet; der stod en høj, statelig Kvinde. De røde Flammer, som stadig kom nærmere og nærmere, oplyste det skønne, rolige Ansigt, der var vendt op mod Himlen, som stod hun hensunken i Bøn. Kvinderne flokkedes grædende om mig, tryglede mig om at frelse hende, og lige med ét glemte jeg al min Træthed. Jeg fik fat i Stigen og løb op, men jeg kom dog for sent. Da jeg naaede det øverste Trin, slog Flammerne ud fra Værelset, og jeg forstod, at hun ikke var til at redde. Jeg løb saa atter ned ad Stigen, og nu pegede Søstrene op mod Taget. Det var virkelig lykkedes hende at naa det; dér stod hun nu med den ene Arm slynget om Korset, mens hun strakte den anden ud imod Søstrene, som bød hun dem Farvel. Der var ikke Spor af Engstelse at se i hendes Aasyn; der hvilede tværtimod en saadan Fred og Ro over det. Men jeg kunde dog ikke staa dér rolig og se hende dø, og hvorledes skulde jeg frelse hende?

Jeg skyndte mig hen til de grædende Kvinder og bad dem skaffe mig et Reb. Kapellanen, som stod ved Siden

af dem, skyndte sig hen til det Sted, hvor vi havde taget Stigen, og kom kort efter tilbage med et Reb. Jeg bandt den ene Ende af det rundt om mig selv og lavede derpaa en Løkke i den anden Ende. Derpaa stillede jeg Stigen op imod den yderste Del af Muren og steg op, til jeg naaede det øverste Trin.

Men jeg var endnu omtrent tyve Fod fra Taget. Jeg trak Rebet op, saa jeg holdt Løkken i min Haand, og raabte saa til Kvinden deroppe. Det varede noget, før hun slap Korset og kom hen imod mig. Jeg strakte mig op, parat til at kaste Rebet op til hende, da saavel min Tunge som min Arm syntes som lammet. Jeg glemte fuldstændig de frygtelige Flammer, som slikkede sig hen imod os. Jeg saa' ind i dette rolige, skønne Ansigt og glemte alt andet. Thi her saa' jeg foran mig det samme Ansigt som paa det Fotografi, jeg havde fundet paa Slottet Clanavon!

Jeg blev som svimmel ved denne Opdagelse og var nær ved at falde. Hun saa' det og lænede sig tavs over mod Stenrækværket; men saa tog jeg mig sammen, vore Øjne mødtes, og nu kunde jeg se, at hun ogsaa i mit Ansigt havde genkendt en Familielighed. Jeg kastede Løkken op, og den faldt paa Taget; men hun gjorde ingen Bevægelse for at tage den; hendes Øjne veg ikke fra mit Ansigt. „Tag det," raabte jeg, „skynd Dem!"

Hun rørte sig ikke. Jeg raabte endnu mere bydende end før:

„Tag det og gør det fast om Korset!"

Hun svarede ikke, men vedblev kun at stirre paa mig. Jeg gav Slip med Haanden og hang nu halvt ud i Luften.

„Gør, som jeg siger Dem, eller jeg falder," raabte jeg. „Jeg er kommen her for at frelse Dem. Hvis vi ikke skynder os, er vi begge fortabte."

Da hun saa' den Fare, jeg var i, traadte hun tilbage og gjorde, som jeg bød hende.

„Er det gjort fast?" raabte jeg.

„Lad mig blive her," raabte hun tilbage. „Jeg ønsker kun at dø."

Jeg svarede hende ikke; men idet jeg svang mig ud fra Stigen, greb jeg om Tovet og klatrede op, indtil jeg naaede det Sted, hvor hun stod.

Nu stod jeg forpustet ved Siden af hende. Hendes Ansigt havde det samme betagne Udtryk, men hun saa' ikke saa forfærdet ud som før.

„Hvem er De?" hviskede hun. „Sig mig —"

„Jeg er kommen for at frelse Dem, Søster Agnes," udbrød jeg. „Kom nu hurtigt!" Jeg løste Rebet fra mig selv og bandt det om hende. Hun forsøgte at standse mig; men jeg skubbede hendes Hænder bort.

„Jeg vil hellere dø," sagde hun. „Lad mig blive her og frels Dem selv. Men sig mig kun én Ting, hvem er De?"

„Jeg er Lord Alceston — nu," svarede jeg, „men dersom De vedbliver at holde mig tilbage her, saa maa jeg for stedse sige Farvel til mit Navn."

Jeg gjorde Rebet fast og lod hende langsomt glide ned. Derefter klatrede jeg selv bag efter.

Det var heldigt, at jeg var saa nær bag ved hende, for nu blev hun svimmel og vilde være falden, hvis jeg ikke havde grebet hende. Ved Foden af Stigen strakte der os hundrede af ivrige Hænder i Mode, og man hulkede af Glæde over vor Frelse. Jeg følte blode Arme om min Hals og hede Taarer og Kys paa mine Hænder, mens de omringede os. Men pludselig forsvandt det Hele for mig — og jeg hørte ikke mere deres ivrige Stemmer; den unaturlige Kraft, der pludselig var kommen over mig, var forbi. Jeg besvimede som en Kvinde.

XVI.

Jeg maa have ligget saaledes i flere Timer, for da jeg slog Øjnene op, laa jeg i en Seng, der stod i et beskedent møbleret Værelse med hvidkalkede Vægge. Paa et Bord ved Siden af Sengen stod en Skaal med svagt duftende Markblomster. Jeg huskede først intet om, hvad der var sket, men pludselig vendte Erindringen tilbage, og jeg forsøgte at rejse mig op, da en blød, hvid Haand blev lagt paa min Pande, og den Kvinde, de havde kaldt Søster Agnes, bøjede sig over mig.

„Har De det bedre nu, min Søn?“ spurgte hun mildt.

„Hvis jeg har været syg,“ svarede jeg, „saa fejler jeg intet nu, undtagen at jeg er lidt stiv og øm i Lemmerne. Har jeg sovet længe?“

„En hel Dag,“ sagde hun, „og De har nok kunnet trænge til det. Jeg og Mange med mig skylder Dem vort Livs Frelse.“

„De var ikke saa ivrig for at blive frelst,“ indskød jeg.

„Jeg var rede til at dø, hvis det havde været Guds Vilje, men nu er jeg glad over, at jeg er frelst, for de stakkels Søstre trænger til mig. Jeg takker Dem, fordi De frelste mig.“

„Søster Agnes,“ sagde jeg og saa' fast paa hende, „jeg har set Deres Ansigt før —“

„Aldrig,“ hviskede hun.

„De har ikke altid været Søster Agnes,“ vedblev jeg, „jeg har set et Billede af Dem. Hvis De har den mindste Smule Interesse for mig, saa sig mig, om De, før De blev Nonne, hed Cecilie d'Augeville. Det betyder mere for mig at faa det at vide, end De aner.“

„Ja,“ sagde hun roligt, „det Navn, De nævnede, bar jeg, da jeg tilhørte Verden.“

„Saa sig mig da, hvorfor De lod min Fader være i den Tro, at De var død? Hvorfor lod De ham gifte sig igen? Kan De ikke forstaa, hvilken blodig Uret De har gjort mod ham og mig? Jeg er Lord Alcestons Søn, men jeg har ingen Ret til hans Navn nu. De er Skyld i, at der nu hviler en Skamplet paa mit Navn."

Hun lagde sin Haand paa sin Pande og saa' forvirret paa mig. Hendes for næsten livløse Ansigt udtrykte et vist Oprør.

„Lever Deres Fader?" hviskede hun.

„Nej, han er død," sagde jeg og gjorde min Stemme haard; jeg vilde ikke have Barmhjærtighed med hende. Men i samme Nu kom jeg til at huske paa de besynderlige Omstændigheder ved min Faders Død. Hvem var nu den Kvinde, han havde besøgt hin Nat? Nu laa det igen i et haabløst Mørke.

„Han er død — død!" mumlede hun, og da jeg saa' op paa det blege, skønne, sorgfulde Ansigt, sagde jeg til mig selv, at denne Kvinde umuligt kunde have fattet saa lav en Hævnplan. Det var mig umuligt at sige et eneste bebrejdende Ord til hende. Jeg forstod, at denne Kvindes fromme, selvfornægtende Færd i Klosteret havde givet hende en uhyre Indflydelse over de andre Søstre — en Indflydelse, der endogsaa paa en vidunderlig Maade gjorde sig gældende overfor mig.

Hun lagde sig paa Knæ ved Siden af Sengen, og saa begyndte hun sagte paa sit ydmyge Skriftemaal. Først vendte hun Ansigtet bort, men efterhaanden som hun talte, fæstede hun sit rene, sorgfulde Blik paa mig. Rent uvilkaarlig strakte jeg min Haand ud, og hun lagde sin lille, fine Haand i den. Hvis denne Kvinde havde gjort mig nogen Skade eller Sorg — saa var den hende tilgivet nu. Jeg kunde ikke føle andet end Sympati for hende og saa den dybeste Medlidenhed.

XVII.

„Unge Ven," sagde hun mildt, „det er en besynderlig Skæbne, der har ført os to sammen. Det er mange Aar siden, at jeg har tænkt paa de Tider, da jeg færdedes i den Verden, De tilhører. Jeg husker den næppe mere. Jordisk Kærlighed kan jeg ikke føle mere, for saa kunde jeg ikke saa roligt se paa Deres Ansigt, der minder mig saa meget om den eneste Mand, jeg har elsket. Ja, jeg elskede Deres Fader, og Deres Fader elskede mig, men jeg var ikke værdig til hans Kærlighed. Han vidste det ikke, men jeg var ikke den, han troede.

Vi boede i St. Marien her tæt ved, min Fader, min Søster og jeg, da jeg første Gang saa' Deres Fader. Han var smuk og god, og han blev forelsket i mig, straks da han saa' mig; han bad mig kort efter om at blive hans Hustru, og han kunde ikke forstaa, hvorfor jeg tøvede saa længe med at sige ja, og dog gemte jeg en frygtelig Hemmelighed i mit Hjærte. Naa, jeg modstod ikke Fristelsen — jeg blev gift med Deres Fader, og dog var det ikke noget gyldigt Ægteskab."

„Hvad mener De?" udbrød jeg. „Jeg har jo selv set Vielsesattesten."

„Det er nok muligt, unge Mand," hviskede hun og bøjede Hovedet, „men Ægteskabet var alligevel ugyldigt, for — jeg var allerede gift — med en anden Mand."

Hun tav et Øjeblik, men det var mig umuligt at sige et eneste Ord.

„De undrer Dem vist over, at jeg kan tale saa roligt om min Skam," vedblev hun, „men husk, det er saa længe siden, jeg følte saaledes. Guds Moder har hørt mine Bønner, og Søster Agnes kan tale roligt om Cecilie d'Augevilles Synd. Jeg maa dog sige, at der var noget, der kunde tjene til Undskyldning for, at jeg faldt for Fristelsen — jeg troede, at min Ægtefælle var død. Vi havde giftet os i al Hemmelighed, ligesom jeg var kommen ud af Klosterskolen, sytten Aar gammel, og den

romantiske Forelskelse, som jeg havde antaget for virkelig Kærlighed, var snart borte. Jeg havde ikke fortalt min Fader om dette Ægteskab — jeg turde ikke, for han var fattig og jeg vidste, at hans eneste Ønske var, at jeg og min Søster Marie skulde blive gift med rige Mænd. Min Mand drog ned til Krigsskuepladsen kort efter Brylluppet, og da Krigen var sluttet, og han ikke var kommen tilbage, mens jeg tværtimod hørte Rygter om, at han var falden, saa slog jeg mig til Ro med, at jeg atter var fri. Saa mødte jeg Deres Fader, og for første og eneste Gang i mit Liv følte jeg sand Kærlighed. Jeg fortalte ikke Deres Fader noget om mit første Ægteskab, og vi blev gifte i al Hemmelighed. Men Himlens Straf udeblev heller ikke. Ugen efter vort Bryllup dræbte Deres Fader min Fader i Duel, og jeg modtog samtidig Budskab om, at min første Ægtefælle var i Live og ønskede, at jeg skulde rejse ned til ham.

Jeg flygtede hjemmefra om Natten i den faste Beslutning, at jeg vilde dræbe mig selv, men for den Forbrydelse blev jeg dog skaanet. Paa min Flugt kom jeg gennem en lille By, i hvis Klosterkirke der netop var Gudstjeneste. Jeg gik derind og blev forunderlig grebet af Guds Ord. Jeg skriftede, og paa min Bøn blev jeg optaget mellem Klosterets laveste Søstre. Trin for Trin steg jeg, indtil jeg for nogle Aar siden, da Priorinden døde, blev indsat i hendes Plads. Ved min Indtrædelse i Klosteret betragtedes jeg som død for Verden og sendte derfor Deres Fader en Dødsattest. Nu véd De Alt — og nu maa jeg gaa, Himlen velsigne Dem — Farvel."

„Nej, vent et Øjeblik," raabte jeg, „da min Fader var død, fandt man et smalt Guldarmbaand om hans Arm."

„Ja," nikkede hun, „og jeg bærer Mage til det; jeg har beholdt det for aldrig at glemme den Synd, jeg hin Gang begik — og jeg vil bære det til min Død."

Hun skød det vide Ærme op, og paa hendes Arm sad et smalt, glat Guldarmbaand.

„Der maa være begaaet et skændigt Bedrageri," raabte jeg. „De maa blive, Søster Agnes, og høre om min Faders Død."

Og i faa Ord fortalte jeg hende nu, hvorledes min Fader en Nat var bleven kaldt bort, at han havde besøgt en Kvinde, og at han om Morgenen var funden myrdet i sit Arbejdsværelse. Samme Morgen fandtes Kvinden ogsaa myrdet i sit Hjem.

„Disse to Dødsfald," sluttede jeg, „var og er endnu som et Mysterium for Politiet og for os alle. Det eneste, der mulig kunde lede os paa Sporet, var, at der sad et Armbaand om den døde Kvindes Arm, Mage til det, der sad om min Faders Arm."

Jeg saa' op paa Søster Agnes nu og fangede et Glimt af Rædsel i hendes Øjne, før hun slog dem ned.

„Jeg fandt Deres og min Faders Vielsesattest i min Faders Papirer," vedblev jeg, „og Neillson fortalte mig om de Guldarmbaand, som de begge bar. Min Moder, Neillson og jeg kom saa til det Resultat, at den myrdede Kvinde havde været min Faders Hustru, hende — som han forlængst troede død. De kan nu tænke Dem, hvorledes min Moder lider. Hvem der har myrdet Kvinden, og hvem der har myrdet min Fader, bør Ingen af os gruble over, men den Skændsel, der hvilede over os — min Moder og mig — har ogsaa været tung nok at bære. Søster Agnes — hjælp os at faa Lys over denne Sag. Hvis De virkelig er den Kvinde, som min Fader troede, han var viet til, hvem er saa hun, der blev funden myrdet i London, og om hvis Arm der ogsaa var et Guldarmbaand, og i hvilket Forhold stod hun til min Fader? Hvis De ikke kan opklare det — tror jeg, jeg bliver gal."

Søster Agnes stirrede forfærdet paa mig, og en dødlignende Bleghed lagde sig over hendes Træk. Hun havde rejst sig op, men vaklede, som kunde hun ikke holde sig oprejst, og sank endelig som livløs om paa Gulvet.

Jeg sprang ud af Sengen og raabte om Hjælp, mens

jeg i Hast iførte mig mine Klæder. Det var en Forpagtergaard, vi opholdt os paa, og Forpagterens Kone kom nu ind med flere af Søstrene. Der blev hentet Læge, og Søster Agnes blev baaret ind i et andet Værelse.

Efter en Stunds Forløb blev jeg kaldt ind til hende. Vi var alene, og jeg blev forfærdet, da jeg saa', hvor stor Forandring der var foregaaet med hende. Hendes Ansigt saa' forgræmmet ud, og hendes Øjne udtrykte en usigelig Sorg.

„Spørg mig ikke ud," hviskede hun og greb min Haand, „men hold Dem parat til at tage bort med mig i Morgen. De vil nok følge mig, ikke sandt?"

„Jo, Søster Agnes," sagde jeg stille, „jeg vil følge Dem, hvorhen De ønsker".

XVIII.

Af Marie de Feurgets Dagbog, fortsat.

„Nu er der gaaet tre lange Dage, siden jeg saa' Bernard. Han har ikke været her og heller ikke skrevet til mig. Hvad kan denne Tavshed betyde? Men han elsker mig, det véd jeg — jeg glemmer aldrig hans kærlige Ord, da han i de faa Sekunder holdt mig i sine Arme. Der maa være hændet ham noget. Han vilde aldrig have forladt mig paa denne Maade, efter hvad der er sket imellem os.

Her er bleven saa uhyggeligt i disse Par Dage. Fader er mere tungsindig end nogensinde, og jeg er nu vis paa, at den Hemmelighed, der tynger paa ham, staar i Forbindelse med Lord Alceston. Fader har nemlig forgæves søgt ham paa Hotellet, det véd jeg. Hvad mon han vil ham? Han véd jo intet om min Kærlighed til ham. . . .

Nu er Fader kommen hjem fra et nyt Besøg paa Hotellet, og han havde en gammel Mand med sig — en af Lord Alcestons Tjenere, der nylig var kommen fra Eng-

land. De gik lige ind i Biblioteket og talte længe sammen, men han vidste heller ikke, hvor Lorden var; Bernard gik bort for tre Dage siden uden at sige, hvor han gik hen....

Nu har jeg fortalt min Fader Alt — at jeg elsker Bernard, og at han har sagt mig, at han elskede mig; men det lod slet ikke til, at min Fader forstod mig, det var, som han slet ikke hørte mig, men lidt efter, da jeg spurgte ham, om han var vred over det, sagde han, at han intet hellere ønskede, end at dette Giftermaal maatte komme i Stand.

„Jeg staar i Gæld til Lord Alceston," sluttede han; „jeg har gjort ham Fortræd og kan aldrig gøre det godt igen. Nu kan Du maaske gøre min Skyld god, og hvis Du virkelig bliver hans Hustru, Marie, saa husk, at din Fader vil velsigne Dig, hvis Du gør ham lykkelig og bliver ham en god Hustru."

„Véd han da, at Du har gjort ham Fortræd?" spurgte jeg.

„Ikke endnu," svarede han, „men han vil faa det at vide, naar jeg er død, og — det vil snart ske."

Saa gik han hastigt ud af Værelset, men lidt efter blev jeg kaldt ned til ham i Biblioteket.

„Husker Du, Marie," sagde han, „hvad jeg fortalte Dig om Monsieur d'Aubron og Mr. Carlyon, den første Aften de var her?"

„Ja," svarede jeg hurtigt. „Du sagde, at Monsieur d'Aubron spillede Kort og var en daarlig Selskabsbroder for Mr. Carlyon."

„Ja," nikkede min Fader, „og det har nu vist sig, at jeg havde Ret. d'Aubron har ikke alene Gang paa Gang forledt Carlyon til at spille, men han har ogsaa faaet hans Lærer, Mr. Brown, til det, og de er begge omtrent ruinerede. Jeg har været henne hos Carlyon, og han er meget nedslaaet."

„Kan han da ikke hjælpes?“ spurgte jeg ængstelig.

„Maaske,“ svarede min Fader — „jeg vil gøre et Forsøg paa at hjælpe ham. Jeg var engang for mange Aar siden Vidne til en lignende Affære, og det har givet mig Ideen til en Plan, jeg agter at forsøge.“

„Tror Du maaske, at Mr. d'Aubron spiller falsk?“

„Jeg vil søge at faa det at vide. Carlyon og Brown kommer her i Aften, og d'Aubron har jeg ogsaa bedt komme og anmodet ham om at tage et Spil Kort med. Han blev meget glad over den Opfordring. Jeg skal nu iagttage ham nøje, og hvis jeg ser mindste Tegn til uærligt Spil, saa véd jeg, hvad jeg vil gøre. Mr. Carlyon vil jo ikke tro, at han er uærlig — men nu faar vi se.“

Mr. d'Aubron, Mr. Carlyon og Mr. Brown kom sammen. Jeg undskyldte mig med Hovedpine og er bleven oppe paa mit Værelse. De har nu spist til Middag, og jeg kan høre deres Stemmer fra Biblioteket. De taler saa højt sammen, undtagen min Fader, hans Stemme er endog sagtere end ellers. Saa — nu er der mere stille — jeg antager, at de er begyndt at spille. Godnat, Bernard — min elskede Ven! Selv om jeg ikke tør kalde Dig saaledes, naar vi er sammen, saa kan jeg da skrive det ned her. Godnat, min Elskede.“

XIX.

Philip Neillsons Beretning, fortsat.

„Jeg har nu opdaget mange mærkelige Ting, men jeg kan ikke kæde dem sammen, og de giver mig intet Spor. Hvem var den Kvinde, der bestilte Armbaandet hos Mr. Rouget i Paris? Og hvad var hendes Hensigt med det? Og hvor kunde hun vide, hvorledes de andre Armbaand var lavede?

Fra Paris tog jeg lige her hen til min Herre for at spørge ham, om han havde Mlle Cecilies Dødsattest,

Han kunde næppe kende mig igen, og jeg fandt ogsaa ham meget forandret. Men det værste var dog, at Dødsattesten var borte. Jeg besvimede, da jeg hørte det, og da jeg kom til mig selv igen, var han gaaet og havde efterladt den Besked, at han snart kom igen, og at jeg blot skulde vente paa ham. . . .

Der er hændet mig noget meget mærkeligt. Der kom en Herre for at aflægge Besøg hos Lord Alceston, og da man henviste ham til mig om Besked, saa' jeg, at det var Mr. de Feurget.

„Neillson!" udbrød han. „De her og med Lord Alceston? Jeg troede endda —"

„Min Herre véd, at jeg er uskyldig i Mordet paa hans Fader," svarede jeg, „og jeg haaber ikke, at De vil forraade mig."

„Nej, det var jeg den Sidste til at gøre," mumlede han og saa' næsten angst paa mig. Jeg forstod ikke, hvorfor min Nærværelse gjorde ham saa bange.

Han blev en god Stund hos mig og bad mig saa følge med ham hjem. Hvor forundret blev jeg ikke, da jeg saa', at han boede i den selv samme Villa, som Monsieur d'Augeville havde boet i med sine smukke Døtre. Da vi gik gennem Haven, mødte vi en ung Pige, der var Mlle Cecilies udtrykte Billede, kun var denne endnu smukkere og med et blidere Ansigtsudtryk. Mr. de Feurget sagde, at det var hans Datter. Jeg huskede nu, at Mr. de Feurget havde været forlovet med Marie d'Augeville, og spurgte efter hende. Han svarede mig haardt og koldt, at hun var død. Jeg kunde mærke, at han ikke holdt af at tale om hende. Deres Ægteskab har sikkert ikke været lykkeligt. Det kan jo gærne være, at der var noget sandt i det, der dengang blev sagt, at Marie holdt mere af min Herre end af sin egen Forlovede.

Mr. de Feurget kunde ikke blive træt af at høre om

min døde Herre, men bestandig saa' han lige sorgfuld ud.

Hen imod Aften kom der nogle Herrer til Middag, og Mr. de Feurget forlod mig for at modtage dem. Mens han var optagen af dem, slap jeg ubemærket bort og gik hjem til Hotellet. Der var stadig ingen Besked fra min Herre; da jeg havde siddet der nogen Tid, kunde jeg ikke udholde Ensomheden og gik saa atter ud. Et underligt Instinkt førte mig tilbage til Mr. de Feurgets Villa. Jeg kunde slet ikke forklare mig det, men lod mig lede af det.

Det var over Midnat, da jeg gik op ad Stien til Villaen.

XX.

„Der var mørkt i hele Huset undtagen i det Værelse, som Mr. de Feurget havde kaldt Biblioteket. Det var veloplyst, og de store franske Vinduer ud mod Haven stod halvaabne.

Det er naturligvis meget urigtigt at lytte, men den Sindstilstand, jeg var i, kan vel undskylde, at jeg gjorde det. Jeg stillede mig hen bag et Buskads udenfor et af Vinduerne, og jeg stillede mig saaledes, at jeg kunde se alt, hvad der foregik i Værelset.

Der var fire Herrer derinde, Mr. de Feurget, Mr. d'Aubron, Mr. Carlyon og hans Lærer, Mr. Brown. Ligesom jeg kom, rejste de sig op fra et Spillebord, paa hvilket der skødesløst laa henstrøet en Del Spillekort. Paa deres Ansigts Udtryk kunde jeg se, at der var sket noget. Den unge engelske Herre, Mr. Carlyon, sad lidt afsides med Hænderne i sine Lommer, og der var noget i hans ligblege Ansigt, der gjorde mig bange. Mr. Brown gjorde slet ikke Forsøg paa at skjule, at han var ret ilde til Mode, mens Mr. d'Aubron sad ganske rolig og røg paa

en Cigaret. Mr. de Feurget sad lidt tilbage og iagttog Selskabet med et saa besynderligt Udtryk i sit Ansigt, at jeg slet ikke forstod det.

„Mine Herrer," sagde han pludselig, idet han samlede Kortene paa Bordet sammen, „vi har alle — med Undtagelse af Mr. d'Aubron — tabt meget i Nat — ikke sandt?"

Mr. Brown nikkede heftigt, mens Mr. Carlyon kun med en lille Hovedbøjning gav sit Samtykke til Kende. Mr. d'Aubron trak paa Skuldrene, men jeg saa', at Cigaretten i hans Haand rystede.

„Saadan er Lykkens Gudinde," sagde han ligegyldigt, „i Dag har jeg Held med mig, i Morgen er det de Herrers Tur."

„Det tror jeg ikke," sagde Mr. de Feurget roligt, men skarpt.

Mr. d'Aubron rynkede Brynene og saa' hastigt op paa sin Vært.

„Jeg forstaar ikke rigtig den Bemærkning," sagde han.

„Saa skal jeg forklare mig tydeligere," sagde Mr. de Feurget; „det er min Overbevisning, at man kunde spille ligesaa mange Dage, det skulde være, med Dem, Mr. d'Aubron, uden at Lykken vilde vende sig fra Dem, hvis De stadig brugte disse Kort."

Mr. d'Aubron holdt sig beundringsværdig rolig, men han var stadig meget bleg. Mr. Brown og Mr. Carlyon havde flyttet sig lidt nærmere til Bordet og syntes at lytte spændt til Mr. de Feurgets Ord.

„Selv med Fare for at blive anset for at være uhyre tungnem maa jeg endnu engang tilstaa, at jeg ikke forstaar Dem, Mr. de Feurget," sagde Mr. d'Aubron koligt.

„Jeg skal forsøge at udtrykke mig endnu tydeligere," svarede Mr. de Feurget. „De har faaet en Anvisning fra Mr. Carlyon paa syvogfyrretyve Tusind Francs og fra Mr. Brown en paa seks Tusind Francs — ikke sandt?".

„Jeg husker ikke Summerne saa nøje, men hvad angaar det ogsaa Dem?“

„De mener ogsaa at have vundet fra mig i Aften,“ vedblev Mr. de Feurget uanfægtet, „jeg har givet Dem en Anvisning paa fire Tusind Francs; nu maa jeg bede Dem øjeblikkelig rive disse Dokumenter i Stykker.“

Alle Herrerne fo'r op, som havde de faaet et elektrisk Stød, men de Feurget fortsatte roligt:

„Disse Kort, som De, Mr. d'Aubron, selv har bragt med Dem — er alle mærkede! De er en Bedrager, det véd De godt selv.“

„Det er Usandhed, det De dér siger!“ udbrød d'Aubron rasende, „I har sammensvoret Jer om at sige det, I tre, for at blive fri for at betale det, I skylder mig. Giv mig mine Kort.“

Han strakte Haanden ud for at modtage dem, men Mr. de Feurget rakte dem hastigt til Mr. Brown, der sad bagved ham.

„Vil De være saa god, Mr. Brown,“ sagde han, „at undersøge disse Kort. Paa Bagsiden af dem, i hvert højre Hjørne, er de mærkede.“

Mr. Brown og Mr. Carlyon undersøgte begge Kortene nøje.

„Ja, de er ganske sikkert mærkede,“ sagde Mr. Brown. „Skjult i Bagsidens Mønster paa den behændigste Maade er der virkelig i hvert højre Hjørne angivet, hvad Kortets Forside forestiller. Det er udmærket gjort, men absolut Falskneri.“

„Selv om det Spil Kort virkelig er forfalsket,“ indvendte Mr. d'Aubron uforskammet, „hvem vover saa at insinuere, at jeg har vidst noget derom? Kortene kan være bleven byttede om af en af de Herrer.“

„Vær saa god øjeblikkelig at forlade mit Hus,“ udbrød Mr. de Feurget, idet han pegede paa Døren. „Hvis De ikke hurtigst muligt gaar Deres Vej og helst fjær-

ner Dem fra Nabolaget her, saa skal Deres Skam blive bekendtgjort i Morgen i Spillebanken og overalt."

„De har fornærmet mig, Mr. de Feurget," raabte d'Aubron nu og fo'r hen mod sin Vært, „jeg gaar ikke, før De har givet mig Oprejsning."

„De skal faa den Oprejsning at blive smidt ud af en af mine Tjenere, hvis De ikke gaar frivilligt," svarede de Feurget, men han havde næppe fuldendt denne Sætning, før d'Aubron gav ham et Slag i Ansigtet, saa den gamle Herre nær var falden om; men et Sekund efter laa d'Aubron paa Gulvet, ramt af Mr. Carlyons kraftige, sikre Haand.

„Dette her kan De ikke nægte mig Oprejsning for, Mr. Carlyon," sagde d'Aubron, idet han rejste sig op og tørrede Blodet af Ansigtet.

„De kan faa den, naar som helst De ønsker det," svarede Carlyon, „skønt jeg synes, at De er en Slyngel, at De kan lægge Haand paa en ældre Mand; men, som sagt — jeg er villig til at slaas med Dem."

Mr. de Feurget vendte sig nu hastigt om.

„Jeg har skiftet Mening," sagde han, „De ønskede at slaas med mig før, Mr. d'Aubron, jeg forlanger nu at kæmpe med Dem, før De duellerer med Mr. Carlyon."

„Som De ønsker," svarede d'Aubron, „og lad det da helst ske saa snart som muligt."

„Mr. Brown vil maaske være Mr. d'Aubrons Sekundant?" spurgte Mr. de Feurget.

„Absolut ikke," svarede Mr. Brown bestemt, „selv om det ikke stred mod mine Principper at deltage i Dueller, vilde jeg aldrig assistere en Slyngel mod en Mand af Ære."

Mr. d'Aubron stod et Øjeblik rystende af Vrede, men saa tog han sig sammen og svarede roligt.

„Det er ogsaa ligegyldigt, om Mr. Brown vil være min Sekundant eller ej, jeg har en Ven i St. Marien, som vi kan sende Bud efter, hvis Mr. de Feurget vil laane mig en af sine Tjenere."

Da Mr. de Feurget havde samtykket heri, skrev d'Aubron en lille Billet, som Tjeneren blev sendt afsted med. Saa blev det bestemt, hvilke Vaaben der skulde bruges, og da de Feurget valgte Kaarder, saa' jeg et triumferende Smil glide hen over d'Aubrons Ansigt.

Herrerne traadte nu ud i Haven og gik lige forbi Buskadset, hvor jeg stod, uden at se mig.

„Om en Time er det Daggry," sagde Mr. de Feurget; „men denne lille Ventetid er maaske velkommen nok. Hvad siger De, mine Herrer, til at drikke en Kop Kaffe? Og mens De drikker den, vil De mulig undskylde mig et Par Minutter, jeg har et Brev at skrive."

Herrerne bukkede samtykkende, og Mr. de Feurget gik atter ind i Biblioteket."

XXI.

„Den friske Morgenbrise strøg netop hen over den skønne, lille Have, der omgav Mr. de Feurgets Villa, da Alt var rede til Duellen. Den Plads, der var valgt til Kampsted, laa lige ud mod Soen, og den var saaledes skjult af Trægrupper og Buskadser, at man ikke kunde se den fra den øvrige Have; en lille Sti førte ned til den smukke grønne Plæne, der snart skulde farves af Blod.

Mr. de Feurget blev et Øjeblik staaende udenfor Døren, og det slog mig, at han slet ikke saa' ud som en Mand, der skal til at kæmpe for sit Liv. Han var barhovedet, og Vinden legede med hans hvide Haar. Han var kun iført Manchetskjorte og Benklæder, og han stod støttet til sin lange Kaarde.

Jeg maa have bevæget mig, thi pludselig saa' han til Siden og opdagede mig.

„De her, Neillson!" raabte han. „Er Deres Herre kommen tilbage?" sluttede han ivrigt.

„Det er noget siden, jeg kom fra Hotellet," sagde jeg og rystede paa Hovedet, „og da jeg gik hjemmefra, var han ikke kommen."

Hans Ansigt fik et bekymret Udtryk, og jeg spurgte saa, om han skulde duellere.

„Ja," svarede han smilende, „og det bliver en Duel paa Liv og Død. Tag den Frakke dér," vedblev han og pegede paa et Klædningsstykke, der var kastet over en Stol, „der ligger et Brev i Lommen, som De maa tage Dem af."

Jeg gjorde, som han sagde, og saa', at Brevet var adresseret til min Herre.

„Naar jeg er død, Neillson," vedblev han, „og det vil jeg være, før Solen atter stiger op bag disse Skyer, saa maa De hurtigst muligt finde Deres Herre — hvor han saa end er — og give ham dette Brev. Lover De mig det?"

Jeg lovede at opfylde hans Ønske.

„Ingen kan længes mere efter Døden, end jeg gør," vedblev han; „hele min Tilværelse har været en stor Løgn — jeg har været som en levende Død, Neillson. Nu vil d'Aubrons Kaarde gøre en Ende paa det Hele, og jeg vil endelig blive udfriet."

I dette Øjeblik lød der Støj ved Havelaagen, og de tre Herrer traadte ind, fulgte af d'Aubrons Ven, som hastigt blev forestillet for de Feurget og Carlyon som Mr. Vachey.

De to Sekundanter, Mr. Carlyon og Mr. Vachey, trak sig lidt tilbage, og jeg kunde ikke høre, hvad de talte om; kun bemærkede jeg, at Mr. Carlyon behandlede d'Aubrons Ven med den mest iskolde Høflighed.

Mr. d'Aubron og Mr. de Feurget indtog nu deres Pladser, og Kampen begyndte. Til at begynde med lod det til, at Mr. de Feurget var den Overlegne, men lidt efter lidt syntes han at blive træt; Gang paa Gang undlod han at benytte sig af de Blottelser, som d'Aubron gav sig, men

han kæmpede alligevel saa dygtigt, at jeg helt oplivet tænkte, at hans Profeti om at do sikkert ikke denne Gang gik i Opfyldelse. Pludselig hørtes der en let Støj, og da jeg vendte mig om, saa' jeg min Herre staa for Enden af Fodstien ned til den lille Plæne ved Søen. Min Herre saa' bleg og træt ud, og ved hans Side stod en ældre Kvinde, høj, slank og hvidhaaret og klædt som en barmhjærtig Søster. Jeg stirrede som forstenet paa hende, og nu var det mig umuligt at tilbageholde et Forfærdelsesskrig. Dér stod jo Cecilie d'Augeville foran mig, den Kvinde, som min Herre havde elsket og ægtet — hende, hvis hvide Arm han selv havde prydet med den skæbnesvangre Armring! Drømte jeg, eller var det da muligt, at de Døde kunde vende tilbage til Livet?

Pludselig skreg hun højt og slog Hænderne forfærdet sammen, og da jeg hastigt vendte mig om, saa' jeg Grunden til hendes Rædsel. Mr. de Feurget laa paa Plænen, støttet til Mr. Carlyons Arm og med Mr. d'Aubrons Kaarde gennem sin ene Lunge."

XXII.

„Jeg saa' Mr. d'Aubron trække sin Kaarde til sig, hvorpaa han koldblodig tørrede den af i Græsset, og jeg saa', at den døende Mands Blik var fæstet paa den barmhjærtige Søster, der nu med hastige Skridt kom løbende ned ad Stien. Hun lagde sig paa Knæ foran ham og stirrede med et bevæget og ængsteligt Udtryk paa hans Ansigt.

„Marie," udbrød han. „Aa Gud, skaan mig dog — jeg dør — pin mig ikke!"

Han strakte Haanden ud som for at jage et Aandesyn bort.

„Viktor, Viktor," hviskede Kvinden og bøjede sig helt

ned, saa han kunde se hendes Ansigt — „kender Du mig ikke? Det er ikke Marie — det er hendes Søster, Cecilie."

Den døende Mand saa' paa hende og bøjede Hovedet lidt.

„Jeg troede, Du var død," hviskede han.

„Ja, død for Verden har jeg været længe og løst for alle de Baand, den binder En med. Jeg er kun kommen tilbage til Livet en ganske kort Stund, fordi jeg har en Mission, jeg maa opfylde."

Mr. de Feurget syntes at blive roligere. Han søgte at rejse sig op i en bekvemmere Stilling, og jeg knælede ned ved hans Side for at støtte ham.

„Det er Himlen selv, der har sendt Jer," sagde han fast, „og jeg er inderlig taknemlig for, at I er kommen. Bliv nu staaende her og hør, hvad jeg har at sige. Jeg staar paa Dødens Tærskel, og jeg har en frygtelig Tilstaaelse at gøre først."

„Det er netop den, jeg er kommen for at høre, Viktor," svarede hun, „jeg forstod straks, at Du kunde løse denne forfærdelige Gaade for os."

„Gud give mig Kræfter til at gøre det," hviskede den Døende igen og saa' sig om; men Alle de Andre var borte, der var kun os fire tilbage.

„Jeg har ikke langt igen," mumlede han, „kom tæt hen til mig, ellers kan I ikke høre mig. Ak! I vil maaske snart flygte i Rædsel fra mig! Folk her omkring siger, at jeg er saadan en „god Mand" — „et velsignet Menneske"; de skulde blot ane, hvilken Hykler jeg har været! Jeg er den sorteste Synder paa Guds Jord. Du véd, Cecilie, at jeg elskede din Søster Marie til Vanvid. For hendes Skyld opgav jeg min Karriére, blev som Søn i din Faders Hus og hendes Slave. Du véd, at det ikke var med Glæde, at jeg boede i samme Hus som din Fader, men tror Du, at Marie paaskønnede det Offer, jeg bragte? Ak nej! Hun giftede sig ganske vist med mig,

men det var en sorgelig Forbindelse! Før der var gaaet en Uge, vidste jeg, at hun aldrig havde elsket mig og aldrig vilde komme til det. Hun elskede Lord Alceston, og hun havde kun giftet sig med mig, fordi hun vidste, at jeg var formuende. Før Aaret var omme, var vi separerede og levede hver for sig. Hun knuste mit Hjærte, men jeg skjulte min Sorg for Verden. Jeg sendte vor Datter Marie til en Klosterskole og levede saa kun for at gøre godt mod andre Stakler, der led som jeg. Jeg blev gammel før Tiden, og min Sorg over Tabet af min Hustru var lige stor. Du maa ikke domme mig for haardt, Cecilie, men jeg lod hende i al Hemmelighed udspionere, saaledes, at jeg altid vidste, hvor hun var, og hvad hun tog sig til. En Dag opdagede hun det tilfældigvis, og hun blev saa vred herover, at hun ikke mere vilde tage imod en eneste Skilling fra mig. Hun holdt Ord; fra den Dag af sørgede hun for sig selv. Men jeg blev alligevel ved at bevogte hende i al Hemmelighed — jeg kunde ikke udholde den Tanke, at hun maaske skulde mangle noget og maaske være syg og hjælpeløs. Jeg hjalp hende ogsaa til Penge, uden at hun anede, at de kom fra mig. Jeg vidste godt, Cecilie, at hun besøgte Dig, og ogsaa at dette Besøg havde indgivet hende en skæbnesvanger Plan. Da hun af Dig fik at vide, at Jarlen af Alceston troede, at Du var død, og atter havde giftet sig, planlagde hun et hæsligt Bedrageri, som hun desværre ogsaa fik en grusom Straf for. Da Marie opdagede, at Lord Alceston foretrak Dig, Cecilie, fremfor hende, forvandledes hendes Kærlighed til ham til et glødende Had. Jeg véd ikke, om han har givet hende Grund til at tro, at han elskede hende, men ét er vist, hun følte sig forurettet af ham, ellers vilde hun aldrig have næret det Had til ham gennem de mange Aar og heller aldrig have fundet paa en saa grusom Hævn."

En Blodstrøm trængte ud gennem Mr. de Feurgets Læber, og han faldt tilbage i mine Arme. Samtidig hørte

jeg Havelaagen blive aabnet, og lidt efter stod Landsbyens Læge og Præst hos os. Lægen saa' blot et Øjeblik paa den Døende, saa rystede han paa Hovedet.

„Jeg kan intet gøre her," sagde han sagte. „Han har kun faa Minutter igen."

Han traadte tilbage, og Præsten tog hans Plads. Et frisk Vindpust strøg hen over Plænen, og det syntes at give den Døende Kræfter, han aabnede Øjnene og betydede mig, at jeg skulde hæve ham op igen.

„Gud give mig Kræfter til at fuldende," sagde han. „Fader, bliv staaende ved min Side. De har hørt mit Skriftemaal og set min Anger, De véd alt. Kom nærmere, Lord Alceston, jeg kan kun hviske.

Jeg var fulgt efter Marie til London, og en Aften gik jeg hen til hende. Jeg vilde bede hende komme tilbage til mig og vor Datter. Jeg vilde have gjort, hvad det skulde være for hende, thi jeg elskede hende stadig. Ak! hvor var det grusomt af Gud at indgive mig den Tanke at gaa til hende! Da jeg kom derhen, saa' jeg Deres Fader, Lord Alceston, komme ud fra hendes Værelse, og jeg kan ikke sige Jer, hvor rasende jeg blev, da jeg saa' det. Med den største Selvovervindelse lod jeg ham gaa og gik saa ind til hende. Det var en forfærdelig Modtagelse, hun gav mig. Hun ønskede aldrig at se mig mere, hun hadede mig, hun hadede vort Barn, og hun raabte, at jeg skulde gaa. Jeg havde ikke været der i fem Minutter, og jeg var vild af Raseri, da jeg forlod hende. Jeg fulgte efter Lord Alceston og saa' ham gaa ind ad en hemmelig Dør til sit Hus. Han var saa optagen, at han glemte at tage Nøglen af Døren; jeg tog den og fulgte ganske sagte efter ham ind i Værelset. Det var et stort, men svagt oplyst Værelse, der var Bøger alle Vegne, men ikke mange Møbler. Han var gaaet ud af Værelset, og mens jeg gik frem og tilbage for at vente paa ham, fik jeg Øje paa en blank og skarp Daggert, og fra det Øjeblik, jeg saa' det blinkende Staal,

var der Mord i min Tanke. Jeg fatter ikke, hvordan det gik til, men jeg følte en djævelsk Lyst til at myrde ham."

Jeg kunde se paa min unge Herre, at han led ved at høre dette, men hverken han eller Madame Cecilie afbrød den døende Mand i hans Skriftemaal.

„Jeg maa jo have været gal," vedblev Mr. de Feurget, „jeg kan ikke forklare den Tilstand, jeg var i, paa anden Maade. Jeg kunde høre dæmpet Musik fra et Sted i Huset og som et Virvar af Stemmer, men der kom Ingen og forstyrrede mig i min grufulde Gærning. Jeg tog Daggerten, og saa sneg jeg mig ud af Værelset ad samme Vej, jeg var kommen, og laasede Døren efter mig, stak Nøglen i min Lomme og fo'r afsted. Jeg havde en Fornemmelse, som om Djævelen allerede ganske beherskede mig. Jeg gik hen og lejede et Værelse ved Siden af hendes, min Hustrus, og da Alt var stille i Huset, gik jeg ind til hende og dræbte hende, mens hun stirrede hadefuldt paa mig, og mens hun forbandede mig med de ondeste Ord. Saa gik jeg min Vej, med Galskaben sydende i mit Blod. Jeg slap ubemærket ind i Lord Alcestons Bibliotek — det var tomt endnu, men jeg ventede taalmodigt.

Han kom først henad Morgenstunden, og da jeg hørte hans Fodtrin udenfor Døren, skjulte jeg mig, men jeg maa have bevæget mig for stærkt, for han blev mistænksom og kaldte paa sin Tjener; det lykkedes mig dog i Ly af et Skærmbrædt at slippe ud ad Døren, uden at han mærkede det. Gennem Nøglehullet saa' jeg Dem, Neillson, komme ind, og jeg saa' Dem eftersøge Værelset. Jeg hørte Lord Alceston sige, at det maatte have været Indbildning fra hans Side. De gik atter ud, Neillson, og Lord Alceston satte sig til at arbejde ved sit Skrivebord. Saa listede jeg mig paany ind i Værelset og dræbte ham.

Jeg løb ud paa Gaden med hans Dødsskrig lydende i

mine Øren, og først nu kom jeg til mig selv. Jeg forstod, jeg maatte flygte, og jeg skyndte mig til Dover, men vendte straks efter hjem igen, og nu gik det først op for mig, hvor frygtelig en Forbrydelse jeg havde begaaet. For min Datters Skyld besluttede jeg mig til at skjule den for Alle; selv om den Tanke, at en Anden kunde blive mistænkt, pinte mig skrækkeligt til Tider. Jeg fandt et Paaskud til at gense min Hustrus Lig og fik Tilladelse til at bekoste hendes Begravelse. Saa vendte jeg tilbage hertil, og Angeren begyndte paany at pine mig, især da jeg erfarede, at en Anden var mistænkt. Jeg levede i en stadig Skræk for, at de skulde finde ham, saa en Uskyldig skulde komme til at lide for min Synd. Jeg kunde ikke bære den Tanke, at Marie — min Datter — skulde faa at vide, at hendes Fader var en Morder, og nu vil hun dog faa det at vide, og hun vil lære at hade sin Fader! Aa, hvis Døden ikke kommer snart, bliver jeg gal af Sorg!"

Det var frygteligt at se paa disse Sjælspinsler, frygteligt at høre paa den døende Mands Bekendelse. Min unge Herre rystede over hele Legemet, saa betagen var han, og den barmhjærtige Søster skjulte Ansigtet i sine Hænder, mens Præsten rakte et Kors frem mod den Døende.

Mr. de Feurget skod det dog til Side og hviskede:

„Lord Alceston!"

I Stedet for at svare trak min Herre sig tilbage, og jeg saa' et Udtryk af Rædsel i hans ligblege Ansigt.

„Lord Alceston," bad den Døende atter, „kom hen til mig. Om et Par Minutter skal jeg staa foran den højeste Dommer og svare for min Forbrydelse. Jeg beder Dem ikke om Tilgivelse — men min Datter — hun vil faa det at vide — hun vil forbande selve Mindet om mig — og jeg har skilt hende fra Dem, den Mand hun elsker. Aa Gud — der er hun!"

Han strakte de skælvende Hænder ud, og jeg saa'

nu hans Datter staa lidt borte for Enden af Pkenen, som lammet af Skræk over det Syn, denne Scene frembod.

„Aa Fader, Fader," raabte hun endelig, „hvad er der sket? Er han syg? Er der da ingen af Jer, der kan sige mig det?"

Hun saa' sig om, som turde hun ikke nærme sig ham, og ingen af os vovede at tale. Den døende Mand skjulte Ansigtet med sin Haand.

Jeg saa' op paa min Herre, hans Læber bevægede sig som i Bøn, og der var nu et usigelig ophøjet Udtryk i hans Ansigt. Han bøjede sig ned over Mr. de Feurget og hviskede:

„Sig kun Farvel til Deres Datter, hun skal altid tænke paa Dem, som hun nu gør. Det lover jeg Dem — som hendes tilkommende Ægtefælle. Hun skal aldrig erfare noget om Deres Synd — den jeg selv beder Gud tilgive Dem."

Disse sagte Ord virkede som en magisk Kraft paa den Døende. Hans Øjne straalede af Taknemlighed, mens han famlede efter Maries Haand. Datteren knælede ned hos ham, kyssede Haanden og vædede den med sine Taarer, og da Præsten nu strakte Korset frem, berørte den Døende det med sine Læber. Saa greb min unge Herre Mr. de Feurgets anden Haand og blev ved at holde den.

Og mens de to Unge laa der knælende ved den gamle Mand, der snart skulde staa for sin Dommer, fo'r der et usigelig fredfyldt Smil over hans Læber; saa drog han et dybt Suk. Livets Lys slukkedes i hans Øjne, og Smilet døde bort, men det fredfyldte Udtryk forlod ikke hans Ansigt."

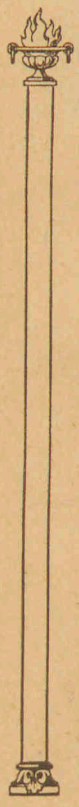

Danmarks populæreste Ugeblad.

Kr. 1.25 pr. Kvartal. Kan bestilles paa ethvert Postkontor og Brevsamlingssted.

Hjemmets Abonnenter kan til enhver Tid faa moderne Mønstre til Bluser, Dragter, Overstykker, Underbeklædning og Børnetøj

gratis og portofrit tilsendt.

Send et Brevkort til Hjemmets Snitmønster-Afdeling, Gutenberghus, København K., eller henv. Dem til nærmeste Boghandler eller Bladforhandler.